

FRANK ARNAU

SOCIETATEA ANONIMĂ HEROINA

FRANK ARNAU

SOCIETATEA ANONIMĂ HEROINA

Traducere de
ALEX. ALCALAY

Coperta de
MIHAI MĂNESCU

Versiune 1.0

Colecția Enigma

EDITURA UNIVERS
București, 1979

PREFAŢA

După datele organelor, internaţionale de la Geneva şi ale comisiilor speciale ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, traficul cu stupefiante se ridica în anul 1965 pe plan mondial la un dever de aproximativ 6,5 miliarde dolari, ceea ce reprezintă peste jumătate din ajutorul financiar anual acordat de Statele Unite ţărilor subdezvoltate de pe glob. Este probabil că valoarea mijloacelor materiale permanent aruncate în acţiune în cadrul traficului cu stupefiante depăşeşte considerabil această cifră.

Făcând însă abstracţie de considerentele strict băneşti, acest trafic, prin care cei căzuţi pradă toxicomaniei îşi procură diferitele droguri, joacă un rol încă mult mai primejdios – în primul rând în Statele Unite: el determină o creştere accentuată a criminalităţii şi furnizează spitalelor şi clinicilor de boli mintale un număr tot mai mare de pacienţi.

În Statale Unite ale Americii, toate categoriile de delicte au în bună măsură la origine consumul de stupefiante, deoarece pentru a-şi procura mijloacele necesare achiziţionării „mărfii" bolnavul, mai ales toxicomanul adolescent, este gata să comită orice delict, de la furtul mărunt la spargere, la atacul banditesc – „stick up" sau „hold-up", cum este denumit în SUA atacul armat – şi până la crimă în formele sale cele mai sălbatice.

În ultimii ani, criminalitatea determinată de toxicomanie s-a răspândit departe peste graniţele SUA.

De cele mai multe ori acest viciu începe cu „reefer", adică ţigareta cu marijuana, pentru a ajunge ulterior la morfină, cocaină şi heroină. O proprietate comună acestor stupefiante este „acţiunea cumulativă": pentru obţinerea aceluiaşi efect dozele trebuie mărite progresiv. Din momentul în care fumătorul de marijuana ajunge la limita extremă a consumului posibil, el recurge la narcotice din ce în ce mai puternice, până ce stupefiantele cele, mai nocive îl aduc, într-un fel sau altul, în ultima fază a unei degradări fizice şi morale totale.

Se apreciază că 80% din traficul de stupefiante se află în mâinile unui „sindicat", care controlează în aceeaşi proporţie deverul pe întreg cuprinsul Statelor Unite. Restul de 20% revine unor grupuri mai mici, care de cele mai multe ori nu au decât o importanţă regională. Intruşii pot fi trecuţi cu vederea. Ei dispar cu toţii surprinzător de repede, după primele încercări de a acţiona în acest sector.

Câştigul exorbitant pe care îl realizează toţi cei care participă băneşte la traficul de stupefiante este pe măsura riscurilor foarte mari, a pedepselor deosebit de grele prevăzute pentru comerţul ilicit cu

orice fel de substanţe narcotice, precum şi a costisitoarelor maşinaţii de apărare împotriva oricărei urmăriri de către organele judiciare. Cazuri din cele mai grave de corupţie pe plan orăşenesc şi de stat, mituirea de funcţionari de toate categoriile şi de politicieni notabili, demonstrează forţa financiară a acestui sindicat al stupefiantelor.

Mijloacele sale sunt atât de importante, încât fac posibilă şi coruperea funcţionarilor diplomatici, care prin imunitatea vamală de care beneficiază valizele lor sunt deosebit de indicaţi pentru contrabandă. În 1961, bagajele ambasadorului unei republici din America Centrală acreditat la Haga au fost deschise la sosirea sa la New York, în ciuda imunităţii diplomatice. Funcţionarii „Brigăzii Antidrog" au descoperit şi confiscat cu acest prilej şase kilograme de heroină. Excelenţa sa a nimerit în spatele gratiilor, după care a fost judecat şi condamnat la şase ani închisoare. Această captură a fost posibilă numai datorită faptului că ambasadorul, deşi se bucura de exteritorialitate în Olanda, nu avea dreptul la niciun fel de privilegii diplomatice în SUA deoarece nu era acreditat la Washington.

În branşa stupefiantelor rentabilitatea posibilă este considerabilă. Un kilogram de marijuana costă în Mexic sau alte ţări latino-americane aproximativ 20 de dolari. Printr-un amestec cu tutun într-o proporţie foarte mare, din această cantitate se confecţionează circa 3 200 ţigarete „reefer", pentru care clientul plăteşte un dolar bucata, astfel că fiecare dolar investit se transformă în 160 de dolari! Din aceştia aproximativ 100 dolari revin sindicatului, iar restul de 60 dolari plasatorilor principali, mijlocii şi mici. Decontările se desfăşoară după regulile cele mai stricte ale onestităţii negustoreşti. Iar la cea mai mică abatere de la „spiritul de echipă" se răspunde cu gloanţe.

Furnizorii primari de marijuana sunt aproape fără excepţie băştinaşii din zonele tropicale, care o extrag din cânepa sălbatică, „Cannabis India". Numai răşina acestei plante, care creşte într-un climat umed şi torid, are proprietăţi narcotice. În Mexic, zona tropicală cea mai apropiată de SUA, cultivarea cânepei sălbatice este interzisă; dar întinderea acestei regiuni exclude posibilitatea unui control efectiv. Răşina îmbătătoare o produce numai planta femelă în floare. De aci provine probabil şi numele feminin „Maria-Juana". Deoarece litera „J" este pronunţată în spanioli „H", acest narcotic a intrat în vocabularul internaţional sub denumirea „Marihuana".

Această substanţă se desprinde de la sine de pe planta care o produce. Este suficient să te plimbi în cizme printr-un câmp de cânepă înflorită, şi răşina lipicioasă rămâne fixată pe carâmbi. Este metoda cea mai simplă de recoltare a stupefiantului pur. Frământat şi format în bile, răzuit sau tras în fibre, după cerere, apoi amestecat cu tutun obişnuit, el intră în circuitul comercial.

Fumatul marijuanei provoacă halucinaţii şi reale stări de vis

asociate cu imaginaţii erotice paroxistice. Limitele de timp şi spaţiu dispar, de asemenea obstacolele fizice şi inhibiţiile morale.

Atât morfina şi heroina obţinute din opiu, cât şi cocaina sunt comercializate cu marje de profit similare celor rezultate de pe urma marijuanei.

Cocaina, extrasă din frunzele arbustului *Erythroxylon Coca* din zona tropicelor, a luat în mare măsură locul morfinei la toxicomanii din America, în primul rând pentru că poate fi administrată foarte uşor, fără injecţie, pe calea mucoaselor nazale. Cocaina este absorbită repede şi exercită o acţiune dublă, asupra sistemului nervos central şi al celui periferic. Ea acţionează şi în stare foarte diluată, ceea ce asigură traficanţilor de stupefiante profituri încă mai mari.

Dar tot aşa cum morfina a fost depăşită de cocaină, aceasta din urmă a fost la rândul ei depăşită de heroină, care acţionează ca derivat al morfinei. Eroina este considerabil mai toxică şi, prin acţiunea ei deosebit de rapidă şi profundă, provoacă stări de exaltare periculoase, ducând la un delir în care toate inhibiţiile originare sunt subordonate dorinţelor, iluziilor.

În Statele Unite, aproximativ 80% din toxicomani sunt tributari heroinei.

În Europa preţul de fabrică al unui kilogram de heroină de puritatea chimică de circa 820/1000 este, în comerţul farmaceutic legal, de 18 000 mărci vest-germane. Introdus prin contrabandă în America, acest produs este comercializat cu 60 000-100 000 mărci kilogramul. La consumator el ajunge sub forma unei pulberi albe, alcătuite în proporţie de 98% dintr-un amestec de lactoză şi chinină şi numai 2% heroină. Pe baza acestei proporţii de amestec, dintr-un kilogram de heroină farmaceutică se confecţionează cinci tone de „heroină de consum”, iar dintr-o investiţie de 18 000 mărci se realizează un dever de 1,8-2,4 milioane…

În ultimul timp, sub presiunea unor conflicte serioase între consumatori şi micii furnizori, cota de lactoză şi chinină din „produsul de consum” a fost puţin redusă, iar acţiunea acestuia a fost îmbunătăţită prin alte substanţe de umplutură cu însuşiri narcotice, dar care costă doar o mică fracţiune din preţul heroinei. Printre acestea se numără Demerol, Metadon, Metapon, Nembutal şi diferite alte preparate pe bază de fenobarbital.

De câtva timp a câştigat teren un nou narcotic, denumit „LSD”, un medicament folosit în psihiatrie. Primejdia principală a acestui produs o reprezintă procedeul chimic relativ simplu pentru confecţionarea lui şi care poate fi pus în aplicare chiar şi în aşa-numitele „laboratoare de bucătărie”. Efectele LSD-ului sunt extrem de primejdioase, dat fiind că această substanţă are o acţiune profund „eliberatoare de inhibiţii” şi duce, prin ideile obsesive paroxistice pe care le provoacă, până la

crimă.

Traficul de droguri îşi are propria terminologie tehnică, pentru toate „specialităţile”.

„Sarofras” sunt cele mai ieftine ţigarete de marijuana în circulaţie, cele de calitate mai bună se numesc „panatella” sau „messerole”, iar cele mai tari sunt cunoscute sub numele de „gun-geon”. Seringilor pentru administrarea subcutanată a dozelor li se spune „spikes”. Combinaţiile de cocaină şi heroină sunt denumite „speed-balls”. Toxicomanii care folosesc injecţiile sunt „skimpoppers”, iar cei care prizează cocaina – „schmeckers”. În sfârşit, „mules” (catârii) sunt plasatorii care îi ademenesc pe elevi să guste din otrava albă.

„Narcotic Squad” (Brigada Antidrog) dispune, numai în New York, de peste 200 de poliţişti de înaltă calificare, care îşi desfăşoară activitatea în 10 grupe de câte 17 până la 22 de oameni. Printre şefii lor cei mai capabili se numără inspectorul Terranova. Fiecare unitate este comandată de un locotenent. Cu toţii trebuie să stăpânească cel puţin două din cele patru limbi străine importante în acest sector: italiana, spaniola, idiş, germana.

Orice abatere de la legea stupefiantelor constituie un „delict federal”, astfel încât organele federale de resort, nefiind îngrădite de frontierele nici unui stat federal, pot interveni oricând şi oriunde.

Lupta cea mai îndârjită împotriva crimei organizate în ansamblul ei, împotriva „sindicatelor” şi gangsterilor de la şefii lor până la ultimul „hoodlum” (derbedeu) o proclamase tânărul ministru de justiţie Robert Kennedy, fratele preşedintelui John Kennedy, care, din păcate, şi-a dat demisia în anul 1964.

Lugano, septembrie 1966

FRANK ARNAU

UN CADILLAC PARCAT PE BOWERY

La Sectorul I din Wall Street zbârnâi telefonul. Ofiţerul de serviciu ridică receptorul, se prezentă, ascultă, luă note, repetă, apoi spuse pe un ton cam plictisit:

— Toate-s bune, dar intersecţia Bowery-Canal-Allen nu ţine de sectorul nostru. Anunţaţi…

— Treaba ta, copoiule! îl întrerupse grosolan vocea iritată de la celălalt capăt al firului. N-am vrut decât să-mi fac datoria de cetăţean, şi atâta tot. Cadillac-ul l-am observat în dreptul blocurilor Allen-Houston pe când mergeam la lucru, eram în schimbul de noapte. După patru ore jumate tot acolo l-am găsit, şi atunci m-am apropiat. Tipul de la volan stătea nemişcat, la întrebările mele nu răspundea, m-am uitat mai atent la el, era mort. E clar c-a fost împuşcat. Am prăpădit o fisă ca să chem poliţia, dar a doua n-o mai prăpădesc – şi cu asta am terminat!

— Numele dvs! De unde vorbiţi? se grăbi să întrebe sergentul Burns.

Singurul răspuns a fost un păcănit. Necunoscutul agăţase receptorul.

Burns aruncă o privire spre ceasul din perete. Apoi făcu o notă.

„Marţi, 4 mai, ora 3,44 după miezul nopţii, un apel telefonic, voce bărbătească, nu a indicat numele şi nici locul de unde vorbeşte. La intersecţia Bowery-Canal-Allen s-ar afla parcat un autoturism Cadillac, de cel puţin patru ore şi jumătate. După spusele necunoscutului de la telefon, conducătorul maşinii e mort, a fost probabil împuşcat”.

Sergentul întinse bucata de hârtie colegului său.

— Dă-o pe telex la COB. Eu îi anunţ între timp pe cei de la sectorul respectiv ca să izoleze locul.

La ora 3,46 scurtul raport fu recepţionat pe banda teleimprimatorului din „Central Office Bureau”, iar la ora 3,48 detectivul Lowett îl depuse pe biroul inspectorului şef de serviciu al Comisiei poliţiei judiciare, David Brewer.

— Dispoziţiile – ca de obicei, d-le şef?

Brewer parcurse cele câteva rânduri, strânse hârtiile din faţa sa, împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Sunt la parcul de maşini, să nu pierdem timpul.

Lowett se opri în pragul uşii şi se întoarse.

— Pe cine luaţi?

— Pe toţi patru.

Lowett dădu din cap mulţumit şi plecă.

Când inspectorul şef ajunse jos, maşina de serviciu a „Brigăzii poliţiei judiciare” era gata de plecare, furgoneta cu ustensile a laboratorului şi cea a serviciului de constatare sosiră şi ele imediat,

medicul legist Kennedy se apropie prost dispus şi se urcă lângă Brewer în fundul maşinii, Gatsky se aşeză lângă şofer, iar Lowett, Sarg şi Sloan se urcară în furgonetă.

Porniră în viteză, în urletul sirenelor şi licăritul intermitent al farurilor rotative.

De la clădirea alăturată sediului COB, aflată la intersecţia străzilor Broom şi Centre, numai câteva grupuri de blocuri îi despărţeau de locul în care era parcat Cadillac-ul la volanul căruia se afla un cadavru.

— Dacă telefonul anonim se adevereşte, atunci mergem acum să vizităm victima unui asasinat, îl lămuri Brewer pe medic. Fireşte, am putea avea de-a face cu o tactică de derutare, deşi nu se prea obişnuieşte. Pe de altă parte, nu-i exclus ca amicul nostru necunoscut să fi luat drept mort pe un automobilist adormit de băutură. Până una-alta, însă, a precizat că omul a fost împuşcat. Dar, între noi fie vorba, doctore, la o privire superficială şi un specialist poate confunda o sinucidere cu o crimă, nu-i aşa? Deci, răbdare şi tutun.

Întinse doctorului un pachet mototolit de ţigări. Avea vreo jumătate de duzină de tabachere, din piele, din argint, una chiar din lemn de santal, dar câteva din ele nu mai ştia pe unde le-a pus, alta o pierduse, aşa că decât să rămână şi fără cele câteva pe care le mai avea ca amintiri, prefera să le lase acasă şi să umble cu pacheţele rupte prin buzunare.

Furgoneta laborator şi maşina serviciului de constatare se opriră în spatele unei limuzine impozante pe care doi poliţişti în uniformă o apărau de curiozitatea trecătorilor adunaţi.

Brewer, doctorul şi Gatsky coborâră din maşină.

Sergentul, imperturbabil la postul său alături de limuzină, raportă:

— La comunicarea Sectorului I ne-am deplasat aici cu maşina de serviciu. Sosirea la 3,51. La această oră circulaţia vehiculelor era foarte redusă şi doar câţiva trecători îşi vedeau de drum. Nimeni nu părea să ia în seamă Cadillac-ul. Câţiva s-au oprit numai după ce noi doi ne-am ocupat posturile. Nu am permis nimănui să se apropie de maşină, nimeni nu a pus alte întrebări decât cele puse de obicei de curioşi. Am găsit la volan o persoană în nesimţire, petele de pe cămaşă ar putea fi urme de sânge. Nimic n-a fost atins, nimic n-a fost mişcat.

Gatsky îşi deplasă cele peste o sută de kilograme ale sale atât de aproape de trecătorii nocturni de lângă maşină, încât aceştia se dădură instinctiv puţin înapoi.

Lowett, Sarg şi Sloan flancară faţa şi părţile laterale ale Cadillac-ului, care în spate era acoperit de cele două maşini de serviciu.

Collins, Potter şi ajutoarele lor lărgiră cercul în jurul limuzinei.

Brewer se îndreptă spre portiera din partea volanului şi privi cu atenţie în interior, plimbând raza lanternei în toate părţile.

La volan, lăsat puţin pe spate în fotoliul său şi cu braţele atârnând inerte, se afla un tânăr de vreo douăzeci şi trei – douăzeci şi şase de ani, vârsta mai exactă era greu de precizat dat fiind tenul său închis şi tipul său specific meridional. O mustaţă mică şi aspră, de forma unei muşte şi neagră ca tăciunele, stătea ca lipită sub nările cărnoase. O pălărioară fantezistă îi alunecase spre ceafă, dând la iveală un păr ondulat, de un luciu negru-albăstrui.

Brewer făcu doctorului semn din cap pentru a-i atrage atenţia, asupra cămăşii victimei, netedă ca oglinda, strălucind în lumina vie a lanternei.

— Nailon pur, antijeg, uşor lavabil – destul de scump – dar petele astea de sânge care au şi început să se înnegrească n-au să iasă deloc uşor, fabricanţii de detergenţi mai exagerează. Oricum, fericitul posesor al acestei cămăşi tot nu mai are ce face cu ea. Păcat, nu?

— Atins drept în inimă după cât se pare, David, remarcă doctorul Kennedy. Sângele s-a scurs exact, surprinzător de exact, din punctul de lângă mamelon. Mai rar aşa o precizie la un sinucigaş – dar se mai întâmplă uneori. După experienţa mea de până acum, lovituri atât de precise sunt de cele mai multe ori opera unor profesionişti în materie. În sfârşit – vom vedea.

La instrucţiunile lui Collins, tehnicienii laboratorului începuseră să înregistreze poziţia exactă a celor patru roţi, notându-şi toate datele şi fixând locul crimei pe hârtie milimetrică la scara 1: 100, identificând profilul anvelopelor şi toate urmele existente în jur.

Sub supravegherea lui Potters, specialiştii Serviciului de constatare sondară cu instrumentele lor suprafeţele exterioare ale Cadillac-ului, ale celor trei geamuri laterale închise şi a porţiunii de vreo trei centimetri a geamului tras de lângă volan, parbrizul şi mânerele cromate ale portierelor. Aplicară foliile speciale pentru imprimarea amprentelor, dar după o primă examinare sumară, Potter dădu din cap:

— Urme practic inutilizabile! Parţial mănuşi, parţial degete, dar totul şters şi de neidentificat. Treabă de profesionişti în materie, e clar. Vom examina toate la amplificarea maximă, dar nu e cazul să vă faceţi prea multe iluzii, d-le inspector. Poate găsim ceva în interiorul maşinii.

Brewer se întoarse spre Lowett.

— Deschide portiera opusă şi vezi să nu se modifice poziţia mortului când deschidem portiera de lângă el. Îmi faci, te rog, adăugă el adresându-se fotografului, clişee color stereoscopice care să stabilească poziţia exactă a cadavrului din toate unghiurile necesare. De poziţia precisă a corpului, centimetru cu centimetru, ar putea depinde reconstituirea traiectoriei glontelui.

Inspectorul şef apăsă pe mâner, dar portiera era încuiată. Ea nu

cedă decât după ce, cu ajutorul briceagului, declanşă dispozitivul de blocare din interior. Ca la toate tipurile de limuzină, portiera era foarte lată, după aprecierea lui Brewer de 1,10 m, masivă, de construcţie solidă.

Cadavrul de la volan rămase nemişcat. Dacă nu erau cheagurile gelatinoase de sânge, s-ar fi putut crede că necunoscutul priveşte cu indiferenţă la operaţiunile poliţiştilor.

Doctorul Kennedy se aplecă asupra cadavrului şi, cu ochii strânşi, examină toate amănuntele vizibile.

— Dacă nu mă-nşel, pe scaunul din dreapta lui este o armă, mai bine zis un revolver. Asta ar putea să însemne că amicul nostru şi-a tras chiar el un glonte în inimă. Sunt destul de frecvente cazurile când mâna sinucigaşului, căzând inertă, dă drumul armei respective. Urmele de pulbere, foarte vizibile chiar şi la lumina lanternei, pe locul unde glontele a pătruns prin cămaşă, arată aproape cu certitudine că arma s-a descărcat din imediata apropiere. Dar ne vom lămuri noi la autopsie.

Brewer observă, gânditor:

— De ce să-şi fi ales oare un tânăr ultraelegant ca ăsta taman o bordură de trotuar din Bowery ca să-şi parcheze maşina pentru ultima oară?

Încercă să zâmbească.

— Şi încă într-un loc interzis! Se mai împuşcă omul în pat acasă, în dormitorul iubitei, pe o bancă într-un parc văratic, melancolic… dar chiar aşa, la volanul unui Cadillac, într-un cartier deocheat şi întunecos din New York… Nu se prea brodeşte cu proprietarul unei limuzine atât de scumpe. Dar, să aşteptăm…

Collins examină poziţia armei.

— Aş ridica-o cu o vergea băgată pe ţeavă, dar mă tem să nu se şteargă eventualele amprente de pe partea care e în contact cu tapiseria scaunului.

Ceru din furgoneta de ustensile o sârmă subţire de cupru, o trecu prin inelul trăgaciului pe sub butoiaş şi pescui revolverul din maşină.

— Smith & Wesson, ultimul model, mic, dar calibrul mortal.

Plimbă gura ţevii şi închizătorul pe sub nări.

— Miroase atât de tare a trinitrofenol, încât ar extazia pe orice chimist. Chiar dacă ultimul cuvânt îl va avea, fireşte, numai examenul glontelui la microscopul comparator, bag mâna-n foc că asta-i arma crimei.

O strecură cu atenţie într-o pungă de plastic cu cadre reglabile, adăugă o etichetă de marcare, apoi lipi gura pungii cu scoci.

Fotografii îşi aranjau între timp blitz-urile cuplate paralel, potrivit poziţiei aparatelor, şi luau fotografii din toate unghiurile.

Specialiştii Serviciului de constatare depistară şi înregistrară toate

urmele din interiorul maşinii, desenară cu o cretă specială pe tapiseria scaunului contururile corpului încremenit, braţelor şi mâinilor, însemnară poziţia picioarelor pe podea, măsurară şi înregistrară toate dimensiunile din interiorul maşinii, citiră temperatura apei de răcire la indicatorul de bord, stabiliră gradul de căldură a apei de răcire şi îşi notară kilometrajul total şi cel din ziua respectivă.

Sloan şi Lowett raportară inspectorului şef că, după toate probabilităţile, privitorii din jur erau trecători întâmplători care se opriseră lângă maşina cu conducătorul nemişcat tocmai pentru că poliţiştii îi invitaseră să circule. Potrivit regulii, cei doi agenţi controlaseră actele de identitate ale tuturor cetăţenilor prezenţi, notându-şi numele, profesiunea şi adresa fiecăruia.

Detectivul Sarg se aplecă asupra etichetei metalice de pe bordul maşinii pentru a citi numele şi celelalte date ale proprietarului. Omul de la volanul Cadillac-ului nu trebuia neapărat să fie chiar proprietarul maşinii, dar obligaţia ca fiecare vehicul să fie prevăzut cu o plachetă gravată cuprinzând datele personale ale proprietarului respectiv oferea de cele mai multe ori indicii preţioase pentru cercetările poliţiei.

Detectivul îşi notă numele şi se întoarse spre inspectorul şef.

— Tony Valdiva.

După o clipă de gândire adăugă:

— Îmi pare cunoscut.

— Tony Valdiva?

Brewer trase prelung din ţigară.

— Nu ştiu de unde să-l iau, dar am mai auzit de numele ăsta, în orice caz nu în legătură cu vreo reuniune a asociaţiei tinerilor creştini. Înainte de toate, adăugă el aruncând o privire detectivului, deocamdată nu ştim dacă tipul de la volan este într-adevăr Tony Valdiva. Maşina poate să fie furată, sau împrumutată de proprietarul ei unui prieten.

Aruncă mucul de ţigară.

— Te duci imediat la Serviciul de constatare. Nu găseşti acolo material suficient – te adresezi FBI-ului şi Brigăzii Antidrog. Dacă nu mă înşală memoria, am mai auzit vorbindu-se de un Valdiva în legătură eu traficul de stupefiante. În cazul că amicul nostru de aici e chiar Tony Valdiva, adună toate datele posibile. Poate că-i aflăm adresa, gentlemenii ăştia îşi anunţă uneori domiciliul reglementar, ca să preîntâmpine eventuale bănuieli.

Detectivul dădu din cap, mai verifică o dată notele sale după datele de pe eticheta metalică şi plecă în grabă.

Detectivul Sloan, care între timp cercetase interiorul maşinii cu ajutorul lanternei, îi aruncă şefului său o privire semnificativă:

— Mai cunoaştem noi vreun caz în care un sinucigaş s-a dovedit

atât de distins încât îşi pune mănuşi din piele de căprioară înainte să-şi ia viaţa?
Brewer se aplecă şi urmări raza lanternei.
— Mai mult decât ciudat! Desigur că odată şi odată dai de cel mai neobişnuit lucru. Dar ca cineva să-şi pună mănuşi înainte de a-şi trage un glonte în inimă…
Privi în jurul său, apoi îi chemă pe Collins şi Potter.
— Voi aţi observai că tânărul nostru amic poartă mănuşi?
Laborantul dădu din cap.
— Foarte curios! Dar nu m-am uitat la mort chiar aşa de atent, examenul amănunţit îl facem totdeauna abia după autopsie.
Făcu o mică plecăciune artificială în faţa doctorului Kennedy.
— Reprezentanţii medicinii au totdeauna prioritate la cadavre.
Brewer îşi aprinse din nou o ţigară.
— Nu ţin neapărat să încalc protocolul, dar în cazul ăsta întâietatea o ai totuşi d-ta. Scoate omului mănuşile şi ai grijă să se facă de urgenţă toate probele, pentru a se constata dacă există sau nu vreo urmă de pulbere. Ca să fiu sincer, eu unul sunt convins că nu vom obţine decât rezultate negative. Un ucigaş poate să-şi pună în mod calculat mănuşi, ca să nu-şi lase amprentele pe armă. Dar un sinucigaş?!
Îşi plimbă privirile de la Collins la Potter, apoi la doctor.
— Sau aţi auzit poate dvs. de un sinucigaş care-şi pune mai întâi mănuşi?
— Nu am întâlnit aşa ceva nici în practica mea, nici în literatura de specialitate, răspunse doctorul Kennedy. Aş vrea să adaug că mănuşile în general şi cele din piele de căprioară în special reduc în bună măsură precizia în mânuirea unei arme. În cazul de faţă, proiectilul şi-a atins ţinta cu o precizie absolută, ceea ce presupune un simţ tactil perfect. Asta, cel puţin, e părerea mea.
Collins chemă pe unul din asistenţii săi şi, cu ajutorul a două pensete plate, dinţate, începură să scoată mănuşile de pe mâinile cadavrului. Înainte de a le pune la păstrare, marcate separat, în săculeţe de plastic, Collins mirosi exteriorul şi interiorul pielii catifelate. Dădu din cap, circumspect.
— Să nu facem afirmaţii pripite. E adevărat, simţurile omului nu sunt, din păcate, indicii sigure. Dar cred că nasul meu ar identifica urme proaspete de pulbere. Pielea de căprioară, în speţă, conservă foarte bine mirosurile provenite din ardere. Or, în afară de mirosul specific de piele al acestor mănuşi, nu simt decât un parfum pătrunzător.
Se aplecă asupra cadavrului, îi mirosi părul şi îşi sublinie constatarea cu un gest.
— Mi-am închipuit imediat că e vorba de o briantină, de un fixativ

care nu lasă pete de grăsime, aşa că-ţi poţi netezi părul fără nicio grijă. Nu rămâne decât mirosul.

Brewer îşi privi ceasul de la mână.

— Îndată e cinci. Nu vreau să mai pierd niciun minut. Pe acest individ, adăugă el adresându-se doctorului Kennedy, vi-l trimit la morgă. Când pot avea primul raport al autopsiei?

— Plec cu dvs. până la sediu. De acolo maşina dvs. să mă ducă imediat la morgă, iar la şase o s-aveţi primele concluzii. Fireşte că examinarea organelor interne cere mai mult timp; vreau să spun că, dacă la amicul nostru există eventuale urme de narcotice administrate anterior, asta nu s-ar putea constata înainte de prânz. Nu vom putea afla mai devreme nici ce anume a mâncat ultima oară, care faze de digestie intră în discuţie şi la care din ele a intervenit moartea.

Brewer îl chemă pe detectivul Gatsky.

— Ai grijă de remorcarea Cadillac-ului. Să fie pus la dispoziţia laboratorului.

Voia tocmai să se îndrepte împreună cu medicul spre maşina de serviciu, când două automobile în plină viteză apărură după colţ din strada Delancey, oprindu-se la bordura trotuarului. La scârţâitul strident al roţilor frânate violent, poliţiştii şi curioşii din jurul lor îşi întoarseră privirile spre vijelioşii automobilişti.

— Presa! strigă un poliţist aflat în grupul de trecători, ca şi cum ar fi vrut să-i avertizeze pe colegii săi.

Din maşini năvăliră reporteri şi fotografi.

Dar braţele puternice ale păzitorilor ordinii le blocară accesul la Cadillac. N-au folosit la nimic nici rugăminţile şi nici protestele lor.

În lumina slabă a zorilor fulgerară blitzurile orbitor de albe de pe acoperişul uneia din maşini. Aparatele prinseră în teleobiectivele lor tot locul acţiunii, limuzina, trecătorii, poliţiştii şi maşinile lor.

Doi reporteri se repeziră la Brewer. Îl ştiau pe şeful inspectoratului „P” al Comisiei poliţiei judiciare. Nu putea fi necunoscut mai nici unui gazetar care se ocupa cu treburi de-ale poliţiei sau tribunalelor.

— Ce s-a întâmplat, şefule? insistă Pat Murphy de la „Herald”.

— Despre ce e vorba? Crimă? Sinucidere? Treabă de gangsteri? Răfuială între cuţitari? Dramă amoroasă? Jaf? Viol? Dă-i drumul, Brewer, presa este urechea şi conştiinţa contribuabilului. Fă-te iubit de cei ce-ţi dau pâinea cea de toate zilele, îi strigă Dan O’Keefe de la „Tribune” inspectorului şef.

Brewer, imperturbabil, răspunse tuturor cu un gest al mâinilor. Dădu din cap.

— Nici noi nu ştim despre ce e vorba. Un mort – asta-i tot deocamdată. Trebuie s-aveţi răbdare, n-aveţi încotro. Tocmai pentru că sunt plătit din impozite, trebuie să pun interesele cetăţenilor paşnici înaintea celor ale presei! Sorry – asta e! Treceţi mai târziu pe

la biroul nostru de presă – dar acum evacuaţi terenul, înainte de a intra în acţiune băieţii noştri.

Dădu oamenilor săi instrucţiuni scurte şi precise, se eliberă din înghesuială şi îl conduse pe doctorul Kennedy la maşina de serviciu.

Lowett şi Sloan îi însoţiră la rândul lor pe Potter şi Collins.

Unul din cei doi sergenţi care păzeau Cadillac-ul alergă după inspectorul şef.

— Noi ne putem întoarce la sector?

— După ce locul este eliberat de cei de la laborator şi Serviciul de constatare. Ai grijă să ne parvină neîntârziat raportul în scris, cu orele exacte, începând de la apelul telefonic până la terminarea misiunii d-tale de aici.

Inspectorul şef îl pofti pe doctorul Kennedy în maşină, se trânti apoi lângă el pe canapeaua din fund, îşi întinse picioarele şi trase un fum de ţigară.

Maşina demară energic, şi odată cu urletul sirenei începu să licărească farul rotativ.

ANTONIO, ALIAS TONY VALDIVA

Plăcile de aramă ale blocului 240, Center Street, sclipeau prin negura ce se ridica din East River la ivirea zorilor. Ferestrele luminate din loc în loc arătau că în multe secţii ale sediului poliţiei nu se cunoaşte odihna nopţii.

În aripa din Broom Street, etajele 4 şi 7 erau puternic iluminate.

Brewer opri maşina la bordura trotuarului.

— Graba-i grabă, doctore, dar nici stomacul nu trebuie neglijat.

Îi spuse şoferului să aştepte şi intră cu dr. Kennedy la Flanagan, locul de întâlnire al poliţiştilor la orice oră din zi sau noapte.

În ciuda orei foarte matinale, localul era destul de aglomerat, căci pentru oamenii din sediul central activitatea se desfăşura neîntrerupt, în acelaşi ritm.

O cafea-filtru tare şi o porţie de slănină cu ochiuri la capac, agrementate de o duşcă bună de Bourbon, fură o curată binefacere.

Un du-te-vino de colegi, întrebări fugare şi răspunsuri laconice, şi fiecare îşi vedea grăbit de treburile lui.

Brewer îl expedie pe medic la maşina de serviciu, după ce îi aminti că aşteaptă neîntârziat un prim raport, apoi dispăru prin bolta porţii.

Ajuns în biroul său, Brewer trecu în revistă rapoartele oamenilor săi. Le completă cu rezoluţiile necesare pentru rezolvarea diferitelor cazuri. O crimă capitală avea prioritate faţă de infracţiunile de drept comun şi, deoarece avea misiunea să facă lumină în cazul cadavrului de la volanul Cadillac-ului, transmise cazurile mai puţin importante personalului de resort din tura de dimineaţă.

Primul care se prezentă la inspectorul şef fu detectivul Sarg.

— Cadavrul din limuzină e Tony Valdiva în persoană. O veche cunoştinţă, de altfel. Două condamnări. În 1953, la Denver, doi ani pentru şantaj, dar nu a făcut decât şase luni, de rest l-a scutit Comisia de amnistie. Doî ani mai târziu a fost condamnat la Chicago la trei ani pentru port ilegal de armă, dar din nou s-a bucurat de indulgenţă şi după nouă luni a fost pus în libertate. Un judecător binevoitor l-a scutit şi de obligaţia de a se prezenta periodic la organele de poliţie. De la sfârşitul anului 1957 a locuit alternativ la Los Angeles şi la noi, aici în New York. Se afla sub protecţia „sindicatului". Colegii din Brigada Antidrog l-au arestat de şase ori. De cinci ori procuratura s-a văzut nevoită să infirme punerea sub acuzare din lipsă de dovezi, iar la procesul de după cea de-a şasea arestare a fost achitat de juraţi. În două din cazurile penale în care Tony a fost judecat pentru contrabandă de stupefiante martorul principal al acuzării a decedat pe neaşteptate, iar în celelalte patru procese a dispărut fără urme.

Coincidenţele care intervin de regulă când e vorba de protejaţii „sindicatului”. Apărătorul tânărului a fost de fiecare dată Sam Greenberg, care…

Brewer îl întrerupse.

— Ştiu, a pledat şi pentru Frank Costello şi Joe Adonis şi, dacă nu mă-nşală memoria, a fost câtva timp avocatul lui Lucky Luciano. Când e pus în acţiune un vulpoi de calibrul ăsta, înseamnă că rolul celui pe care-l are de apărat trebuie să fie foarte important pentru şefii bandei. Mă miră numai că a înregistrat Cadillac-ul pe numele lui.

Sarg prezentă inspectorului şef o colecţie de fotografii şi amprente primite de la Serviciul de constatare.

— Şi-o fi zis, poate, că n-ar fi rău să încerce odată şi pe calea dreaptă? Se simţea probabil atât de bine acoperit, încât i se părea inutil să-şi mai înregistreze limuzina pe numele unui om de paie. Că el e mortul de la volan nu mai încape nicio îndoială. Dacă comparăm fotografiile din perioade diferite nu seamănă deloc cu adevăratul Tony Valdiva din fototeca poliţiei, căci prin schimbarea pieptănăturii şi a formei sprâncenelor, prin mustăţi potrivite în tot felul şi din când în când o faţă proaspăt rasă, îşi transforma considerabil înfăţişarea. Dar amprentele oferă dovada incontestabilă.

Sarg răsfoi carnetul său.

— De la 18 ianuarie ocupa un apartament la hotelul Stanmore, rezervat pe timp nelimitat, după cum figurează în registre. În sfârşit, un om încă tânăr, probabil că îl aştepta un viitor mare – până la scaunul electric… Născut la 6 februarie 1935, la Riposto, o mică localitate de pe coasta Siciliei vestice. La vârsta de patru ani a debarcat cu părinţii săi la New Orleans. Tatăl său, Giovanni Valdiva, a fost arestat în 1944 la Miami fiind acuzat că şi-a forţat soţia să practice prostituţia; iar după o încăierare cu poliţiştii, în care a rănit pe unul din ei cu mai multe lovituri de cuţit, a fost împuşcat în timp ce încerca să fugă. Fusese denunţat chiar de soţia lui, care se pare că nu ere dispusă să lucreze pentru el şi care de atunci a dispărut fără urme.

Brewer îi întinse detectivului pachetul său mototolit de ţigări.

— Vom cerceta apartamentul lui Valdiva de la Stanmore. Poate că mai aflăm câte ceva de la personalul hotelului.

Lowett, Gatsky şi Sloan intrară în birou, unul după altul.

Raportară pe scurt că „operaţiunea” a fost terminată. Cadillac-ul fusese adus în curte pentru a fi examinat de specialiştii laboratorului, iar Tony fusese dezbrăcat de mâini experte de îmbrăcămintea lui scumpă, dar inutilă pentru treburile doctorului Kennedy, şi întins după toate regulile artei pe plăcile de marmoră ale morgii.

— Costumul a fost examinat reglementar, raportă Sloan, dar deocamdată nimic deosebit. Conţinutul buzunarelor l-am pus frumuşel

în recipiente separate.

Detectivul scoase din buzunar o listă şi citi:

— Un buletin de identitate expirat şi un permis de conducere valabil pe numele Antonio Valdiva. În fotografia legitimaţiei faţa e complet rasă. Mai departe: un portofel negru din piele de crocodil veritabilă, şapte cecuri de călătorie de câte 100 dolari, trei de câte 50 dolari şi 136 dolari în bancnote. În buzunarul vestei mai erau 5,50 dolari în monezi, în portofel trei fotografii ale unei femei foarte decoltate, brunetă după o fotografie şi blondă după celelalte două, dar în orice caz aceeaşi persoană, într-un buzunar al portofelului am mai găsit tichetul unui loc de avion „Pan-American Airways” clasa de lux, pe ruta New York–Paris–Lisabona–Roma–Atena–Beirut şi retur. În altă despărţitură o fotografie roasă, îngălbenită, pe care se poate deosebi o pereche cu o colecţie întreagă de copii. Tot acolo, un carnet de credit emis de „Diner Club”. În buzunarul din spate al pantalonilor, paşaportul său într-un etui de piele, cu toate vizele în ordine. Tony mai avea asupra sa o mulţime de obiecte mărunte din aur masiv, ca un port-ţigaret cu muştiuc din jad, un briceag, o tabacheră cizelată, un lanţ portchei cu două chei Yalle, apoi un pieptene în toc de baga înrămat în aur, până şi un tirbuşon.

Brewer se ridică.

— Păstrează lista la tine, Sloan. Şi notează toate datele, minut cu minut. Ştii că şi la memoria cea mai bună pot interveni după scurt timp lacune care ar putea avea consecinţe fatale. Porneşte de la telefonul necunoscutului la Sectorul I. Cere-le din nou telefonic evoluţia precisă a lucrurilor. Nu omite nimic. Pe cât posibil, cel puţin… adăugă el cu un oftat.

Sarg aduse primele rapoarte ale Serviciului de constatare. Luă de pe masă fotografiile, amprentele şi fişa lui Valdiva şi le predă inspectorului şef. Brewer privi în jurul său:

— Ne ducem la hotelul Stanmore. Probabil că după cercetări amănunţite la domiciliul amicului vom avea o mulţime de treburi de rezolvat. Dumneata, Sloan, rămâi aici ca om de legătură.

Reporterii care aşteptau pe coridor îi asaltară din nou pe inspectorul şef şi pe cei trei detectivi. Debitară versiunile cele mai improbabile, sperând că vor afla cel puţin un dram de adevăr, sub forma unei dezminţiri. Se îmbulziră spre ascensor, se înghesuiră în cabina ce se umplu până la refuz, iar la coborârea în hol se repeziră după cei patru reprezentanţi ai poliţiei.

Când Brewer se aşeză alături de şoferul maşinii de serviciu, toţi amuţiră ca la comandă.

Comandă apoi şoferului cu voce tare, ca cel puţin reporterii din apropierea maşinii să-l poată auzi:

— Intersecţia Hudson-Cristopher!

Vânătorii de ştiri se răspândiră ca potârnichile, care mai de care să pornească mai repede cu maşina sa pentru a ajunge primul la adresa indicată de Brewer.

Imediat ce maşina viră în Canal Street, inspectorul şef îi făcu semn şoferului spre dreapta.

— 109 West 88!

În plină viteză şi în urletul sirenei, automobilul se îndreptă spre nord.

BREWER INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Hotelul Stanmore era o clădire de 14 etaje, cu faţada încărcată, caracteristică stilului anilor ’20.

Brewer opri maşina cu un bloc înainte. Când ajunse cu cei trei detectivi în dreptul clădirii 109 West 88, însoţitorii săi schimbară priviri semnificative.

Era pentru toţi un prilej de amintiri din analele criminalisticii. În unul din apartamentele acestui hotel îşi instalase cartierul general Archie Stewart, care în „marele atac asupra camionului blindat” se alesese cu o pradă de 427 950 dolari numerar. Mult timp nu s-a putut da de nicio urmă a autorilor atacului. Au fost arestaţi mereu alţi suspecţi, dar toţi au trebuit să fie repuşi în libertate, până în ziua în care Archie Stewart, deţinut în închisoarea Dannemora pentru cu totul altă infracţiune, începu să „ciripească”. Asta nu pentru a-şi uşura conştiinţa, ci în speranţa că în calitate de martor principal al acuzării va scăpa ieftin. A fost unul din cazurile rare când un criminal îşi trădează „colaboratorii” pentru a obţine reducerea unei perioade îndelungate de detenţie. Pare ciudat că a supravieţuit după eliberare. El îşi datora însă viaţa în primul rând împrejurării că „asociaţii” săi de odinioară nu mai aveau posibilitatea să-l lichideze. Fuseseră cu toţii condamnaţi la închisoare pe viaţă. John Oleys şi Percy Geary se aflau la Alcatraz, iar Stewart Wallace şi Thomas Quin la Dannemora. John Maning căzuse victimă unui conflict între „colegi”. Benning McMahon murise – cu totul neobişnuit – de moarte bună. Francis Oleys îşi pusese capăt zilelor, iar John Huges dispăruse fără urme. FBI-ul îl căutase pretutindeni, dar el părea pur şi simplu să se fi volatilizat.

Toate aceste amintiri se perindau cu iuţeala fulgerului în mintea celor patru, care la intrarea hotelului Stanmore se opriră pentru a se consulta câteva clipe.

Inspectorul şef îl însărcină pe Lowett să examineze registrul de evidenţă al garajului subteran.

Gatsky, „taurul”, se postă la intrarea hotelului. Cu forţa sa putea bara drumul oricărui suspect, fie el cât de puternic, care ar fi vrut s-o ia la sănătoasa.

Brewer, însoţit de Sarg, se apropie de portar.

Omul în uniforma bogat galonată şi cu gulerul împodobit cu câte două chei aurite încrucişate îi întâmpină la început cu priviri ostile, dar din clipa în care Brewer îi puse sub nas legitimaţia se transformă într-un cetăţean cât se poate de serviabil.

— Dl. Valdiva locuieşte la noi începând din 13 ianuarie. Ocupă unul din cele mai scumpe apartamente, la etajul 14. Hol, cameră de zi,

dormitor şi baie. Este un tânăr domn, liniştit, despre care nu pot spune decât lucruri bune. Cred că sunteţi pe urme greşite, d-le inspector şef.

Brewer se aplecă peste masă spre portar.

— Se pare că te-a uns serios, amice, dacă iei în braţe pe un gangster ca ăsta. Aveţi mulţi muşterii de teapa lui? Cred că n-ar fi rău să examinăm puţintel lista clienţilor voştri, şi să ne ocupăm şi de concesiunea voastră hotelieră.

Portarul ridică mâinile în semn de sincer protest. Vocea îi deveni mieroasă.

— De unde era să bănuim că un client distins ca Antonio Valdiva are dificultăţi cu poliţia? Vă dau cuvântul meu de onoare, d-le inspector şef, că…

Brewer îi tăie vorba.

— Lasă jurămintele. Aş vrea să ştiu dacă Valdiva primea vizitatori, puţini sau mulţi, aş vrea să ştiu dacă nu ţi-a atras atenţia ceva deosebit în ultimul timp, aş vrea să ştiu dacă a avut convorbiri telefonice interurbane sau internaţionale – pe scurt, aş vrea să aflu cât mai multe despre acest distins client al dvs. Cheamă telefonista şi anunţă-l şi pe directorul d-tale.

Îl prinse de revere pe omul în livreaua elegantă şi îl trase spre sine.

— Şi nu uita că în cazuri de crimă se pedepseşte şi orice complicitate ulterioară. E valabil atât pentru d-ta, cât şi pentru întregul personal.

— Crimă? îngăimă portarul. Îi trebuiră câteva clipe până să-şi recapete sângele rece. Nu voi tăinui nimic, d-le inspector şef. Vă dau cuvântul meu de onoare. Dar poate ar fi mai bine să vă conduc până la biroul direcţiei…

Brewer îl întrerupse.

— O clipă numai! Ieri, ţi-a reţinut ceva atenţia la acest Valdiva? Ceva neobişnuit în comportarea lui? Dădea semne de teamă? L-a vizitat cineva?

Portarul negă.

— Cât timp am fost în schimbul meu, deci de la opt dimineaţa până la şase seara…

Inspectorul şef îl întrerupse din nou, bănuitor.

— Ziua d-tale de lucru e de zece ore? Şi ce zice sindicatul?

— Nicidecum, d-le inspector şef. Patru zile pe săptămână lucrăm câte zece ore, iar o zi patru ore, ca mâna doua. Suntem trei în trei schimburi. Nimeni nu depăşeşte norma de lucru. În orice caz, după cum ziceam, nu mi-a atras atenţia nimic deosebit, nici ieri, nici înainte. Dar poate că ştie să vă spună mai multe portarul de noapte, sau chelnerul de pe etaj. Amândoi au intrat în schimbul de după-amiază la ora şase şi au rămas până la patru dimineaţa. Ştiu numai că azi dimineaţa, când am controlat bonierul de comenzi pe care trebuie

să-l predau contabilităţii, am văzut că aseară au fost servite în apartamentul lui Valdiva două meniuri a la carte. A avut deci o vizită la masa de seară.

— Dă-mi, te rog, adresa portarului de noapte şi a chelnerului de etaj.

Portarul ridică receptorul, ceru administraţiei numele, prenumele şi adresele, le notă pe un formular de telegramă ce se afla pe masa sa, înmână apoi hârtia lui Brewer.

Inspectorul şef, însoţit de detectivul Sarg, îl urmă pe portar spre biroul direcţiei.

Daniel Shearman, directorul hotelului Stanmore, se arătă deosebit de serviabil.

— Vă rog să contaţi pe sprijinul nostru fără rezerve. Noi punem foarte mult preţ pe o colaborare cât mai bună cu poliţia. În ceea ce ne priveşte, şi în special pe mine, Antonio Valdiva era totdeauna cu plăţile la zi şi, de ce să nu recunosc, era un client foarte simpatic. Liniştit, amabil… Ce-şi poate dori mai mult un hotelier, decât bani numerar?

— Bani numerar, Shearman? interveni Brewer. După câte ştiu, clienţii permanenţi îşi onorează conturile cu cecuri. Nu ţi s-a părut curios că Valdiva a renunţat la binecunoscutele avantaje ale plăţilor prin virament?

Directorul nu păru să se simtă prea în largul său.

— Da şi nu, d-le inspector şef. E adevărat, clienţii permanenţi folosesc de cele mai multe ori cecurile. Dar dl. Valdiva spunea că are cont la o bancă din Los Angeles, unde urma să se întoarcă după câtva timp. Poate că, din motive fiscale, a renunţat la oficiile unei bănci din New York, ştiu eu? În orice caz, ne-a scutit de orice pierdere de timp… cu operaţiunile astea greoaie de virament…

— Precizările d-tale sunt pe cât de convingătoare, pe atât de nesincere. Fireşte, nu am cum să-ţi demonstrez, dar aceste plăţi în numerar ar fi trebuit să-ţi trezească bănuieli. În orice caz, aş vrea mai întâi să ştiu despre Valdiva tot ceea ce consideri, ca hotelier cu experienţă, că e demn de menţionat. Şi te-aş ruga să nu uiţi că e vorba de o crimă.

Shearman îl privi stupefiat pe inspectorul şef.

— Crimă?!

Începu să se plimbe nervos în sus şi în jos. Dorind în mod vădit să ofere cât mai multe date, se grăbi să relateze tot ce-şi putea aminti. Nu erau însă decât observaţii lipsite de importanţă. Probabil că îşi dădu şi el seama, căci adăugă, parcă pentru a se scuza:

— Sunt atât de prins cu problemele administrative, încât pentru oaspeţi personal îmi rămâne prea puţin timp…

Telefonista aduse registrul de evidenţa convorbirilor telefonice

externe, dar niciuna nu figura pe numele Valdiva.

— Asta încă nu spune nimic, căci la convorbirile din cabinele de lângă centrala noastră telefonică, cu plata imediată în numerar, nu înregistrăm niciun nume, ci doar specificaţia „pasant”. Dar nu-mi pot aminti ca dl. Valdiva să fi avut vreodată o asemenea convorbire interurbană. Bineînţeles, nu garantez că o altă persoană nu ne-ar fi putut da comanda pentru o convorbire externă, pe care s-o preia apoi Valdiva.

Informaţia era plauzibilă, dar nu folosea la nimic.

Brewer ceru directorului să-i deschidă apartamentul lui Valdiva. El nu ezită să recunoască deschis că cererea sa nu are o bază legală, deoarece nu avea asupra sa un mandat oficial de percheziţie şi pătrunderea în mod legal într-un domiciliu presupune un asemenea mandat. În orice caz, îl asigură el pe director, în împrejurările date emiterea autorizaţiei nu era o problemă. Descuierea de bunăvoie a apartamentului ar însemna însă o economie considerabilă de timp, ceea ce are o mare importanţă în anchetarea unei crime. Lăsă să se înţeleagă că poliţia ar aprecia un asemenea ajutor.

Shearman se arătă imediat dispus să îndeplinească cererea inspectorului şef. Se duse la casa de fier şi scoase un „masterkey”, cheia-şperaclu pe care fiecare administrator de hotel trebuie să o aibă la îndemână pentru a asigura accesul la orice încăpere în caz de forţă majoră.

Îi conduse apoi pe Brewer şi Sarg până la etajul 14.

Apartamentul lui Valdiva era destul de demodat, dar mobilat cu tot confortul.

Cei doi poliţişti începură să examineze totul cu cea mai mare atenţie.

Sertarele şi şifonierele nu erau încuiate, ceea ce însemna, ca mai totdeauna în asemenea cazuri, că nu aveau ce să găsească acolo. „Specialişti” de teapa lui Valdiva nu-şi lăsau dulapurile şi sertarele descuiate decât atunci când nu conţin nimic compromiţător.

Brewer examină fiecare mobilă în parte, exploră tivurile tapiţeriei. Trase o masă, puse pe ea un scaun şi pipăi cofrajul galeriei cu şnururile perdelelor şi draperiilor – o ascunzătoare de predilecţie. Dar nu găsi nimic.

Sarg întoarse pe dos toate buzunarele hainelor, scoase calapoadele din pantofi şi cercetă interiorul lor, deschise un aparat fotografic după ce se asigurase că nu era încărcat, cotrobăi prin sertare şi se asigură că şipcile din interior şi fund nu ascundeau nimic. În afară de câteva note de plată şi chitanţe ale hotelului şi ale unor magazine de articole de galanterie, bilete de pariuri, bilete de teatru folosite, cărţi de format mic şi prospecte, niciun fel de indicii. Niciun carneţel de însemnări, nici un număr de telefon.

Brewer intră în camera de baie, unde mai găsi două valize şi o trusă de toaletă. Examină toate obiectele.

După alte căutări sterile, dând să iasă, atinse cu cotul raftul de sticlă pe care se aflau articole de toaletă: apă de colonie, cremă de faţă, fixativ de păr, săruri de baie, pilule pentru stomac, un pulverizator de parfum, antinevralgice şi un flacon mare cu pudră de talc.

Acesta din urmă căzu pe pardoseală.

Capacul sări de pe flacon şi o pudră albă ca făina se răspândi prin capacul perforat al flaconului, pe mozaicul pardoselei.

David Brewer, care locuia cu părinţii în căsuţa acestora, fusese obişnuit de mama sa cu o ordine aproape maniacă şi o curăţenie desăvârşită. Se aplecă, deci, şi, cu o mişcare mecanică, ridică flaconul, îl puse la locul său, apoi, cu ajutorul unei lame de ras pe care o găsi printre articolele de toaletă, începu să adune talcul vărsat şi să-l strângă în palma sa stângă.

Urmele rămase le împrăştie cu un prosop.

Când se ridică, simţi o mâncărime neobişnuită în nas şi o iritaţie a mucoaselor, care dură câteva secunde. Mâncărimea îi coborî în gâtlej, după care dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl cuprinse o senzaţie ciudată, cu totul nouă pentru el, de pierdere a echilibrului, ca şi cum corpul său s-ar fi eliberat de forţa de gravitaţie. Miliarde de mici puncte negre îi săltau prin faţa ochilor. Se rezemă de canatul uşii, respiră adânc de mai multe ori. Încet-încet, senzaţia de ameţeală cedă.

Privi atent pulberea albă din palma întinsă.

— Sarg! strigă el după ajutorul său, care se afla în hol.

Din câţiva paşi detectivul fu lângă şeful său.

Directorul Shearman se apropie la rândul său, curios.

Brewer culese o doză mică din pulberea albă şi i-o întinse lui Sarg, sub nas.

După câteva secunde detectivul se pronunţă:

— Ce anume e, nu ştiu. Poate să fie cocaină, sau morfină, sau heroină, sau poate un amestec. La laborator au să se lămurească repede lucrurile. Dar un lucru e cert: e vorba de droguri!

Brewer deşurubă capacul perforat al flaconului şi deşertă atent pulberea adunată în palmă. Însemnă flaconul cu lama briceagului său, înscrise data, ora şi locul găsirii pe fundul flaconului, şi îl rugă pe Sarg să-şi adauge şi ei iniţialele.

— Oricum, un pas înainte. Acum vom apela şi la Hamlin de la Brigada Antidrog cu băieţii lui, apoi cercul suspecţilor are să se îngusteze puţintel. Dacă flaconul ăsta conţine heroină în stare pură, valoarea ei de comercializare e de peste 100 000 dolari. Au mai fost ucişi oameni şi pentru 50 de cenţi… Cum ajungem la sediu îl predai laboratorului, adăugă Brewer, întinzând flaconul lui Sarg.

Mulţumi lui Shearman, îi atrase atenţia că în cazurile de crimă până

şi cea mai mică indiscreţie poate avea drept consecinţă punerea sub acuzare pentru complicitate, apoi coborî cu Sarg la parter.

Gatsky, care aştepta la intrare împreună cu Lowett, nu avea nimic de raportat.

Lowett îi citi datele copiate din registrele garajului. În ziua precedentă, luni 3 mai, ora 10,45, Tony Valdiva a ieşit cu Cadillac-ul său, s-a întors la ora 19,12 şi a plecat din nou la ora 21,41. Omul de serviciu, acum în schimbul de zi, nu a putut oferi amănunte în plus, dar i-a dat numărul de telefon al colegului său din noaptea anterioară, un anume Budd Spiker. Pentru eventuale cazuri de urgenţă, fiecare mecanic şi paznic al garajului trebuia să poată fi găsit telefonic. Lowett îi telefonă lui Budd Spiker şi îl convocă pentru ora 14, dar cu acest prilej află că în seara precedentă Valdiva venise la garaj însoţit de o doamnă, care se urcă în maşină alături de el. Spiker nu-i putu descrie mai amănunţit persoana respectivă, deoarece făcea înregistrarea maşinilor din cabina sa, la o oarecare distanţă de ieşire, şi în afară de aceasta garajul era slab luminat. Dar putuse observa că doamna respectivă purta o haină maro, sau maro deschis. Când doamna se urcă în maşină, observase că purta un fular de mătase multicolor şi o pălărioară trasă pe frunte.

Brewer intră în maşină împreună cu cei trei detectivi.

— La sediu!

Cu farul ei rotativ şi în urletul sirenelor, maşina porni în viteză spre Manhattan.

ACUL ÎN CARUL CU FÂN

Într-o mică sală de lucru Brewer discuta rezultatele primelor cercetări. Sloan îşi completa notele sale, care urmau să servească ulterior întocmirii raportului definitiv.

Inspectorul îşi privi ceasul.

— Să facem o pauză, avem la dispoziţie o oră pentru masă şi puţină odihnă. Cine vrea să tragă un pui de somn n-are decât, pe propria răspundere. Prea repede nu cred c-o să ne putem permite un somn în toată legea. Eu o să-l mai chem pe Mark Hamlin de la Brigada Antidrog, vreau să am cât mai curând o discuţie cu el şi cu băieţii lui. După aceea mă duc la Flanagan. Programul de după masă va fi cam aşa: Sarg îl aduce pe portarul de noapte, Sloan pe chelnerul de etaj, Lowett să fie gata pentru interogarea lui Spiker de la garaj, iar Gatsky rămâne aici la dispoziţie. Acestea fiind zise – poftă bună!

Se duse în biroul său şi ceru legătura cu şeful secţiei Droguri. Hamlin era plecat la masă. Brewer lăsă vorbă că trebuie să vorbească de urgenţă cu el şi că poate fi găsit de la ora 13,30 în sus.

Când se apropie de măsuţa din colţişorul său obişnuit de la Flanagan, cei patru detectivi mâncau deja cu poftă de lup. Se încetăţenise obiceiul ca la masă să se discute numai despre politică şi sport. Prin eforturi perseverente, doctorul Kennedy reuşise în cele din urmă să-i dezveţe pe băieţi de prostul obicei de a-şi submina apetitul şi digestia prin interminabile discuţii pe teme profesionale. Cu timpul devenise clar pentru ei că din când în când corpul şi mintea au nevoie de o reală destindere, fără de care randamentul le va slăbi în mod inevitabil. Cu excepţia excepţiilor…

Primul se ridică Gatsky, pentru a-şi lua în primire postul de om de legătură. Ţinu să facă această precizare, dar toţi ceilalţi ştiau că stimulentul cel mai puternic pentru nespusa lui hărnicie era fără îndoială divanul aflat în camera alăturată de biroul din sediu. Duşumeaua se cutremură când Gatsky o porni din loc.

Sarg şi Sloan urmară exemplul colegului lor. Detectivul Lowett îl însoţi pe şeful său la sediu.

La ora 14 sosi Hamlin cu doi din oamenii săi de la secţia specială a Brigăzii Antidrog. Îi prezentă: Roy Bryan şi Elvis Mallory.

Brewer îi puse la curent, pe baza notelor luate, cu desfăşurarea cercetărilor în cazul Tony Valdiva, de la primul apel telefonic la Sectorul I până la concluziile provizorii ale Serviciului de constatare şi ale laboratorului. Încheie cu vizita sa la hotelul Stanmore.

— Collins nu mi-a trimis încă analiza pulberii albe, dar nu mă îndoiesc că e vorba de un stupefiant. Poate că obţin telefonic un prim

rezultat.

Ridică receptorul, ceru legătura cu laboratorul, apăsă pe butonul de conectare a difuzorului, iar după câteva clipe îl şi sună Collins, care la întrebarea inspectorului şef îl informă că este vorba de heroină, de concentraţie 98,8%, în greutate totală de 186 grame. Adăugă că imediat după transcriere referatul, împreună cu flaconul şi alcaloidul sigilat, conform prevederilor, într-o eprubetă vor parveni inspectorului şef, încă în cursul după amiezii.

— Antonio, denumit Tony Valdiva, a mai fost arestat de noi de câteva ori, după cum cunoaşteţi de altfel din evidenţa noastră, preciză Hamlin. Dar acum, prin descoperirea acestei cantităţi neobişnuit de mari de heroină, am reuşit pentru prima oară să obţinem proba materială a activităţii lui în traficul de stupefiante. Din păcate, continuă el oferind lui Brewer şi celorlalţi doi poliţişti tabachera şi aprinzându-şi la rândul său o ţigară, un mort nu poate fi trimis în faţa judecăţii. Şi-a plătit păcatele faţă de societate. Dar prin crima asta, cei care l-au lichidat împiedică o acţiune judiciară în baza căreia procuratura ar fi putut probabil pune sub acuzaţie pe principalii trăgători de sfori. Presupun că Tony Valdiva a făcut vreo afirmaţie imprudentă, sau a riscat o ameninţare deghizată, şi atunci şefii bandei s-au grăbit să acţioneze înainte de a fi prea târziu pentru ei. S-ar mai putea ca la transformarea heroinei pure în produsul comercializabil diluat, Valdiva să fi dosit de fiecare dată câte o cantitate, până ce a adunat aceste aproape 200 grame; ori, asta trebuia într-o bună zi să ajungă într-un fel sau altul la urechile şefului suprem. A urmat atunci reacţia, conform regulilor necruţătoare ale organizaţiei lor. Ceea ce nu-mi pot explica, este de ce înainte de executarea lui nu i-au capturat prada.

Elvis Mallory interveni:

— Poate că ucigaşul bănuia că Valdiva are heroina asupra sa. Dacă pornim de la premiza asta, care e probabilă, atunci în clipa în care a fost ucis lângă el se afla o femeie. Rezultă că această femeie reuşise prin anumite stratageme să-l atragă pe Valdiva la o întâlnire cu moartea, în care caz, e vorba de o agentă a „sindicatului". Nu-i exclus ca ea să-l fi ademenit sub pretextul unei întâlniri cu un cumpărător. Presupunea, deci, că are heroina asupra sa. Dar Tony a fost prea prudent, sau prea bănuitor. Şi nu a vrut să aducă preţioasa marfă la prima întâlnire. Ţinea probabil să-l vadă mai întâi la faţă pe amatorul de pulbere albă. Ce i-a fost dat să vadă a fost gura ţevii unui Smith & Wesson. Necunoscuta a putut apoi scotoci cadavrul pentru a găsi heroina. Conta că victima o ascunsese doar în unul din buzunarele sale şi nu în maşină. Dar n-a găsit-o, căci dvs., d-le inspector, aţi descoperit-o în camera de baie a lui Valdiva. Misiunea ei principală a fost îndeplinită, cea secundară a eşuat. Se întâmplă. Cam asta ar fi

teoria mea în ce priveşte ultima oră a lui Tony.

Hamlin se ridică.

— Foarte plauzibil, Mallory.

Se întoarse spre Brewer.

— Vom aduna orice material care ar putea avea cât de cât o legătură cu victima. Cred că ar trebui să ne gândim la o colaborare specială între Comisia poliţiei judiciare şi noi. Oamenii „sindicatului”, băgaţi cum sunt în toate afacerile cu stupefiante, îi cunosc mai pe toţi băieţii noştri. Dispun, în orice caz, de fotografii excelente şi de cele mai amănunţite date personale. După părerea mea, ar fi bine ca cercetările care cad în atribuţiile noastre să le punem la punct împreună cu voi. Pe oamenii voştri traficanţii nu-i cunosc. Dar vom vedea cum se mai desfăşoară lucrurile. Cred că ar trebui ca problemele de fond să le discutăm cu şeful poliţiei judiciare.

Brewer se declară imediat de acord, ceru legătura cu secretarul şefului său suprem, solicită o întrevedere, arătă în ce scop, iar după câteva minute fu invitat să se prezinte.

Un curier anunţă sosirea lui Budd Spiker, omul de la garaj. Lowett se duse cu el în altă cameră.

Şeful poliţiei judiciare, John Kinsay, îi primi pe Brewer şi Hamlin imediat la sosirea lor.

— Vorbiţi-mi despre crimă, d-le inspector. Chestiunea conlucrării cu Brigada Antidrog o vom discuta ulterior.

Lăsându-se pe speteaza fotoliului său, Kinsay urmări raportul lui Brewer. Puse numai câteva întrebări, concis formulate. Ochii săi cenuşii priveau limpezi şi cercetători pe cei doi poliţişti. Şedea cu spatele la cele două ferestre, cu faţa în umbră, în timp ce vizitatorii săi erau scăldaţi în lumină. Pe fondul luminos din spatele său se profilau contururile dure ale frunţii înalte şi bărbiei sale proeminente. Părul său argintiu, uşor ondulat, scânteia în lumina ferestrelor.

După expunerea lui Brewer, Hamlin îşi spuse la rândul său părerea asupra ansamblului chestiunii.

Şeful poliţiei judiciare îşi făcu câteva scurte însemnări.

— În ce priveşte conlucrarea dintre dvs., sunt cu totul de acord. Amănuntele le las pe seama dvs. Numai că atunci când ar fi necesare măsuri ce depăşesc atribuţiile sectoarelor dvs., am să vă rog să-mi cereţi avizul.

Ridicându-se, adăugă:

— Am primit până acum zeci de telefoane în legătură cu acest caz Valdiva – nu numai din partea presei. Şi din partea unor deputaţi ai oraşului, care se interesează de cazul ăsta cu o insistenţă surprinzătoare. Sper că mă înţelegeţi.

Hamlin îl însoţi pe Brewer în biroul acestuia. După o scurtă trecere în revistă a situaţiei, plecă împreună cu oamenii săi.

Detectivul Sarg intră cu un om scund şi gras care gesticula violent.

— E Thaddeus Klibatsky, portarul de noapte de la hotelul Stanmore, care a fost ieri de serviciu. S-a cam supărat că l-am dus mai întâi la cazier. Ştiţi cum e astăzi, fiecare se agaţă imediat de drepturile sale cetăţeneşti.

Klibatsky se adresă inspectorului şef.

— Dar ce-nseamnă asta? Un reprezentant al poliţiei poate să calce în picioare drepturile cetăţeneşti? Când am primit cetăţenia am jurat c-o să respect Constituţia şi legile Statelor Unite ale Americii de Nord…

Cu un zâmbet prietenos, Brewer îl aşeză pe omuleţ pe un scaun.

— Nimeni nu pune la îndoială loialitatea d-tale faţă de Constituţia şi legile acestei ţări…

Aruncă o privire întrebătoare lui Sarg, care dintr-un semn cu capul îi dădu să înţeleagă că portarul de noapte nu are cazier.

— Te-am deranjat puţin, tocmai ca să-ţi dăm o ocazie să-ţi îndeplineşti îndatoririle d-tale cetăţeneşti. Sunt convins că mai ales un american mai proaspăt ca d-ta va fi oricând gata să sprijine autorităţile patriei sale adoptive să lămurească îngrozitoarea crimă comisă asupra lui Tony Valdiva.

Klibatsky se potoli imediat, se simţi o persoană importantă.

— Am fost foarte surprins când am citit în ediţia de prânz a lui „Star”. Cine ar fi crezut aşa ceva! Bineînţeles că sunt cu totul la dispoziţia dvs.

— Perfect. Dacă vei avea vreodată nevoie de-ajutorul nostru, nu te jena şi apelează la noi: Comandamentul, CA 62000, interior 34–71.

— Şi acum povesteşte-mi, te rog, ce ştii despre Tony Valdiva. Ne interesează în special lucruri ieşite din comun, dar ne pot fi de folos şi amănunte lipsite de importanţă. În primul rând, tot ce ai putut observa d-ta aseară.

Klibatsky mulţumi pentru ţigara oferită, dar ceru permisiunea să fumeze din ţigările lui de foi. Îşi aprinse una, tacticos.

— Mister Valdiva era totdeauna foarte darnic. Asta mi-a reţinut cel mai mult atenţia, căci clienţii care cer puţin şi dau mult sunt mult mai rari decât cei care veşnic sâcâie portarul de noapte ba cu una, ba cu alta, ca până la urmă, cu chiu cu vai, să se simtă măcar cu o jumate dolar. Când intram în schimbul de noapte, la şase seara, Mister Valdiva se găsea aproape totdeauna în apartamentul său. Pleca aşa, pe la opt, asta când nu servea cina la hotel. Altminteri pleca în jur de 10. Rareori se întorcea înainte de 2 noaptea, uneori chiar mai târziu. Nu pot să-mi amintesc nimic deosebit, de niciun vizitator, vreau să zic prieteni, în schimb veneau la el mai multe doamne. Vreau să zic că cunoştea diferite doamne, dar, ştiţi dvs., venea numai câte una. În ultimele săptămâni mi-a atras atenţia o doamnă care venea mai des

decât celelalte şi stătea mai mult la el, adică înţelegeţi ce vreau să spun, altminteri erau relaţii trecătoare, vreau să zic că nu ţineau mult, dar doamna asta de care zic, să fie vreo cinci sau şase săptămâni de când a apărut prima dată, tot venea la două, la trei zile să-l ia de la hotel sau să ia masa la el, seara. Era năltuţă, brunetă, sau poate şatenă. Purta totdeauna o pălărie, dar oricum, la lumina electrică e greu de deosebit culoarea părului. Plus de asta, trecea destul de repede prin faţa mea, în drum spre ascensor.

— Altceva mai special nu ţi-a atras atenţia la ea?

— După câte mă pricep eu, purta rochii cam scumpe, în zilele foarte reci la sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie, am văzut-o în diferite haine de blană care trebuie că au costat mii de dolari. Odată purta o poşetă din piele de crocodil, mare cât o valijoară. Într-o zi a scris pe masa mea câteva rânduri pentru Mister Valdiva, care nu era sus. Îşi scosese mănuşa de la mâna dreaptă, şi avea pe degete la pietre preţioase, şi mai şi decât în galantar la Tiffany. Şi atunci, şi altădată iar, când a vorbit la telefonul de lângă mine cu Mister Valdiva, am observat că purta strâns în jurul gâtului un fular de mătase, deşi avea o rochie foarte decoltată şi era destul de cald. Mi s-a părut cam ciudat.

Brewer, părând indiferent, îşi nota din când în când câte un cuvânt cheie.

— După vorbă, crezi că era din altă ţară? Sau avea un anumit accent regional?

— Nu. Cred că era de prin New York, sau San Francisco, nu ştiu, poate că mă-nşela urechea.

— Dar numele ei îl ştii? Sau măcar prenumele?

Klibatsky schiţă un zâmbet.

— Aici nu pot să vă mai ajut. La fiecare din prietenele lui Valdiva îi spunea totdeauna „Baby” – doar atât, „Baby”, poate ca să n-aibă necazuri dac-o confundă cumva pe una cu cealaltă.

— Ce poţi să-mi spui în legătură cu seara de ieri?

Thaddeus Klibatsky scutură cu grijă ţigara în scrumieră.

— Aşa, în jur de opt seara, poate chiar înainte de opt, a venit doamna asta, a trecut pe lângă mine ca de obicei şi a urcat cu ascensorul la etajul 14. Cu toate că începând de la şapte seara ascensorul funcţionează cu autoservire – este aproape imposibil să găseşti personal de încredere pentru serviciul de noapte –, eu ştiu unde se opreşte, căci lângă masa mea am un semnalizator electric şi o legătură telefonică cu cabina, pentru caz de forţă majoră. Mai încolo, l-am auzit prin centrala telefonică pe Mister Valdiva că cere să i se aducă masa de seară în apartament. Să fi fost pe la ora opt şi un sfert. La 10 fără ceva, a trecut prin hol împreună cu ea. Dar nu au ieşit în stradă, s-au dus la uşa care dă în gangul spre garaj, de unde, zic eu, or fi plecat cu maşina. Aşa se întâmpla totdeauna când Mister Valdiva se

întorcea la hotel, şi nu găsea loc de parcare şi era nevoit să-şi ducă maşina la garaj.

— Cum ţi se păreau? Arătau, poate, ca după o ceartă? Erau într-o dispoziţie normală, sau păreau agitaţi?

Inspectorul îl privi cercetător pe interlocutorul său, dar Klibatsky negă fără ezitare.

— N-am observat nimic special.

— Mulţumesc!

Brewer consideră drept încheiate declaraţiile verbale şi îi atrase atenţia portarului de noapte că le va trece eventual în procesul verbal. Se adresă apoi lui Sarg:

— Faci d-ta însemnările necesare, te rog.

Detectivul conduse pe portarul de noapte până la ascensor, apoi se duse la Gatsky, care-şi compensa deficitul de somn sforăind zgomotos.

Sloan introduse pe chelnerul de etaj Max Bender.

— Toate în ordine, d-le şef. Am cercetat datele personale.

— Ia loc, te rog, îl invită Brewer arătând spre un scaun de lângă birou. Ştii pentru ce ai fost chemat aici?

— Am aflat la radio că Tony Valdiva a fost găsit împuşcat la volanul Cadillac-ului său. Crimă sau sinucidere, cam aşa zicea reporterul. Când a venit d-lui să mă ia, mi-am zis şi eu că unul şi cu unul fac doi, şi asta-i tot.

Brewer dădu din cap îngândurat.

— Radioul şi presa ne lipsesc de posibilitatea de a pune întrebări prin surprindere, dar n-avem ce face, trebuie să ne resemnăm cu acest dezavantaj al progresului tehnic. De altfel, nici nu cred că ar fi avut rost să te iau prin surprindere. Desigur că informaţiile pe care o să mi le dai vor fi conforme cu realitatea.

— Dacă vreţi alibiul meu, d-le inspector şef, n-aveţi nicio grijă. Am fost de serviciu până dimineaţa. Asta pot să confirme zece persoane, chiar şi douăzeci. Eu…

Brewer îi întinse pachetul său mototolit de ţigări.

— Ce mă interesează pe mine sunt observaţiile d-tale. Doresc să cunosc cât mai mult ce ai observat d-ta în general în legătură cu Valdiva şi cu vizitatorii săi. Şi, în mod special, în legătură cu tot ce s-a întâmplat aseară.

— Din păcate, eu n-am să vă pot lămuri mai mult decât v-aţi lămurit dvs. singur, până acum. Niciodată când serveam cina în apartamentul lui Valdiva, nu erau discuţii din care să poţi afla mare lucru. Vorbea ba de pariurile pe care le-a câştigat sau le-a pierdut, ba de vreun spectacol pe care l-a găsit interesant. O discuţie personală cu el n-am avut niciodată. O vreme, femeile care veneau la el se schimbau într-una. Cina şi prietena.

— De unde ştii că de fiecare, dată era vorba de o prietenă? întrebă

Brewer trăgând adânc din ţigară şi lansând spre tavan cerculeţe de fum.

— Să o dovedesc nu pot, d-le inspector şef, e adevărat, dar nici eu nu sunt în meseria asta de ieri-alaltăieri. Îţi poţi da seama după ton, după anumite amănunte. Dar puţin mă priveşte dacă era ceva între ei sau nu. De câtva timp se ivise ceva nou. Apăru într-o seară o doamnă, care prin tot felul ei de a fi se deosebea de celelalte. Nu mai aducea a şanteză. Nu ştiu dacă era de un soi mai bun, dar în orice caz făcea altă impresie decât fetele lui obişnuite.

— Cum se numea?

— „Baby", răspunse Max Bender, cu acelaşi zâmbet semnificativ ca şi al lui Klibatsky atunci când inspectorul îi pusese aceeaşi întrebare. Valdiva le numea pe toate pur şi simplu „Baby", alt nume n-am auzit niciodată. Nu ţinea să-şi complice existenţa…

— Dar bărbaţi nu-i făceau vizite?

— Nu-mi amintesc de niciunul. În orice caz, eu sunt tot timpul în schimbul de seară, pentru că se plăteşte mai bine. Poate că în timpul zilei veneau şi prieteni, nu ştiu…

Îi întrerupse telefonul.

Brewer ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi răspunse:

— Multe mulţumiri. Te rog, ţine-l de vorbă până soseşte unul din noi. Şi ai grijă, te rog, să nu-i cadă în mână vreun ziar.

Apoi scrise pe un blocnotes:

> *„Gatsky să plece imediat cu o maşină la hotelul Stanmore şi să-l aducă pe omul pe care îl găseşte la Shearman. E cineva care nu ştie încă nimic de crimă, căci aşteaptă la director sosirea lui Valdiva".*

Ridică privirea spre Sloan şi îi întinse biletul.

Detectivul parcurse rândurile şi plecă.

— Aseară nu ţi-a atras atenţia nimic special? îl întrebă Brewer pe chelner.

— Nu. Mister Valdiva comandase cina pe la opt şi ceva, dacă nu mănşel. Nu pot să spun chiar precis, căci într-una vin comenzi de băuturi şi altele de la diferiţi clienţi. Valdiva consulta meniul totdeauna la repezeală. De altfel, mare cunoscător nu prea era în materie de mâncăruri. Şi a ales şi ieri câte ceva, fără să stea mult pe gânduri. Ei însă nu i-a plăcut alegerea, şi a examinat lista de la un cap la celălalt. A cerut supă de roşii, friptură de vacă cu spanac şi piure de cartofi, îngheţată cu frişcă şi un şvarţ. Mister Valdiva s-a mulţumit să comande acelaşi meniu. Ca băuturi am servit două Martini, două sticle de bere neagră şi trei whisky.

— Nimic deosebit în comportarea celor doi? Se certaseră, poate? Semne de nervozitate? Despre ce vorbeau?

— Toate erau ca şi în celelalte seri când venea doamna la el. La intrarea mea în cameră discutau despre lucruri cu totul obişnuite. N-aş putea să jur că înainte de asta nu vorbeau despre cu totul altceva, dar oricum, se prea putea. De altfel, în timp ce puneam sau strângeam masa, ea îşi găsea câte o treabă, sau se ducea la fereastră, sau răsfoia cartea de telefon. Abia acum îmi dau seama, când mă gândesc mai bine.

— Ce motiv putea să fi avut?

— Asta nu ştiu, d-le inspector şef. Poate că nu voia să fie observată.

— Dar în timp ce îi serveai, doar aveai destule prilejuri s-o observi mai atent, nu?

— Da şi nu. Chelnerul trebuie să fie atent mai degrabă cu platourile, şi tacâmurile, şi paharele şi servitul, decât să se uite la cei pe care-i serveşte. M-am învăţat minte de când odată, la o masă, atâta îmi fugeau ochii după decolteul unei doamne, că până la urmă am răsturnat sosul fierbinte de ciocolată peste umărul ei.

— Te înţeleg, ai dreptate. N-ai putea, totuşi, să mi-o descrii cât de cât pe vizitatoarea lui Valdiva?

— Talie mijlocie, şatenă, un cap foarte drăguţ – dar foarte fardat. Cum o fi arătând nefardată, nu ştiu. Era totdeauna foarte elegantă, toată numai bijuterii veritabile. Te privea, aşa, de sus, era genul celor care, dacă-i serveşti, nu te mai consideră om. Altminteri, când îmi cerea un pachet de ţigări îmi dădea totdeauna câte un dolar, şi în general nu primea să-i dau rest. Dar şi asta e în felul oamenilor de teapa ei.

— Şi? Ce ţi-a mai atras atenţia la femeia asta?

— Câteodată îmi făcea impresia că, de fapt, e mai tânără decât pare. Vreau să spun că, dacă ai un ochi bun, îţi dai seama când o femeie a trăit mai mult decât o arată vârsta – trecută înainte de vreme!

Max Bender ridică deodată privirea spre inspectorul şef.

— Mă luai cu vorba, şi era să uit ceva. Purta totdeauna un fular în jurul gâtului. Trebuie că avea o colecţie întreagă, căci mereu îşi punea altul. Cu vreo două săptămâni în urmă, poate ceva mai mult, tocmai aşezam masa, când veni şi ea din dormitor. Probabil că nu auzise când am intrat. Ardea numai lampadarul şi, slabă cum era lumina nu puteam deosebi chiar toate amănuntele, dar în orice caz, era prima oară când o vedeam fără fular. În clipa când m-a văzut s-a oprit deodată şi şi-a dus mâna stângă la gât. Voia s-ascundă ceva, cel puţin aşa mi s-a părut. Dar imediat a căutat să dea impresia că-i un gest natural, întâmplător. Mâna o ţinea însă nemişcată, cu degetele unite peste beregată şi întinse pe gât în jos. N-aş putea să jur, dar cred că acoperea un pansament.

Brewer se aplecă spre el.

— Un pansament?

— Da. După cum spuneam, camera era slab luminată, dar într-o frântură de secundă parcă văzui un pansament, aşa, pe la beregată, şi orizontal. Dacă nu mă-nşel, era prins cu leucoplast.

— Cam cât de mare crezi că era pansamentul?

— Păi, să fi avut vreo zece centimetri lungime, şi o lăţime de vreo patru centimetri. Dar nu pot să bag mâna-n foc. Poate că era ceva mai lung, dacă nu şi mai lat.

— După aceea n-ai mai văzut-o niciodată fără fular?

— Numai o singură dată am observat, în timp ce serveam, urmele pansamentului pe sub fularul care se deplasase puţin. Şi, de data asta, mi s-a părut mai mic. Aş zice – ca degetul meu mare. Sub leucoplastul de culoarea pielii am văzut tifon.

Sloan se întoarse şi raportă:

— Gatsky e în drum spre noi.

Brewer dădu din cap şi se adresă din nou chelnerului.

— Când ai observat asta?

— Săptămâna trecută, miercuri. Dar, d-le inspector, nu mi s-a părut că treaba asta ar avea vreo importanţă. O femeie atât de cochetă ca ea, care nu face economie în nicio privinţă când e vorba de fizicul ei, va căuta bineînţeles să-şi ascundă o rană de la gât. Poate că a apucat-o odată Valdiva cu mai puţină delicateţe – el avea totdeauna unghiile manichiurate, ascuţite şi lungi. Era oricând gata să izbucnească într-o criză de furie, chiar dacă în aparenţă reuşea să se controleze.

Brewer stătu pe gânduri câtva timp.

— Nu ştiu deocamdată cât de importante sunt cele ce ne spui. S-ar putea totuşi ca… Se întrerupse, apoi adăugă, ridicându-se: în orice caz, îţi mulţumesc pentru precizările d-tale. Va trebui să le trecem în procesul verbal. Du-te, te rog, cu detectivul Sloan.

Rămas singur, Brewer îşi comandă o cafea mare, conectă telespeakerul şi apăsă pe clapa cu eticheta „Dr. Kennedy”. Când auzi vocea medicului în difuzor, întrebă:

— E gata expertiza? Perfect! Trimite-mi-o, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar vreau să te întreb acum ceva important. Din mărimea unui pansament şi poziţia lui pe corpul omenesc, există posibilitatea de a se trage o concluzie în ce priveşte rana?

Dr. Kennedy răspunse, în felul său oarecum ironic:

— Îmi aminteşti de profesorul care îi dă elevului lungimea unui vapor şi înălţimea catargului şi-i cere să calculeze vârsta căpitanului vasului. Dacă nu-mi poţi oferi date mai precise decât dimensiunea unui pansament şi locul unde este aplicat, David, mă tem că n-o să-ţi pot fi de mare ajutor. Totuşi – să începem cu anemica d-tale descriere. Spune.

— E vorba de un pansament orizontal, aplicat lateral spre baza gâtului, în dreptul beregatei. Cu două săptămâni în urmă ar fi avut o

lungime de 10 cm şi o lăţime de 4 cm, dar miercurea trecută ar fi avut doar mărimea degetului gros. Prin urmare s-a redus, de unde, ca profan, deduc că în urma micşorării rănii. Dar să te ajut mai departe, doctore. Omul care a văzut în două rânduri rana spune că ea poate să fi fost provocată de un adorator prea înfierbântat. În cazul ăsta, deci, rănirea cu unghia ascuţită a unui deget...

— După cât se vede treaba, cunoştinţele medicale ale observatorului d-tale sunt cam limitate. O leziune de 10 cm provocată de o unghie poate interveni în cursul unei lupte violente, dar nu ca urmare a unei dezlănţuiri pasionale. Leziunile de acest gen sunt tipice în cazurile de perversiuni sexuale. Realitatea este, însă, că femeia provoacă asemenea leziuni bărbatului, şi nu invers, aşa e firea lucrurilor... Există, în orice caz, posibilitatea ca pansamentul să nu fi avut alt scop decât să mascheze urme de sugrumare...

Brewer îl întrerupse.

— Nu, doctore, ipoteza asta cade. Femeia de care e vorba purta un fular pentru a ascunde pansamentul. Pentru a masca urme de sugrumare ar fi fost suficient fularul. Dar odată ce fularul camufla un pansament, înseamnă că sub pansament trebuia să existe o rană.

— Cât se poate de logic. Dar nu cred, în împrejurările date, ca un pansament relativ mare, cum spui, să fi servit doar la protejarea unei leziuni epidermice. Pledează împotrivă şi faptul că pansamentul, chiar redus, continua să fie purtat după două săptămâni. Pare mai plauzibilă presupunerea că e vorba de un pansament postoperatoriu.

— Excelent, doctore! E foarte verosimil! Se pune deci întrebarea dacă nu cumva ai putea să calculezi vârsta căpitanului după lungimea vaporului şi înălţimea catargului!

— Forma lunguiaţă a pansamentului şi poziţia lui la dreapta gâtului, reflectă doctorul, indică o intervenţie chirurgicală la glanda tiroidă. E adevărat că intru cu părerea asta pe un teren destul de hazardat, dar varianta asta pare cea mai plauzibilă.

— Operaţia pe glanda tiroidă – este foarte frecventă?

— Depinde, David, ce înţelegi prin frecvent. Se numără printre intervenţiile destul de rare, dat fiind că implică riscuri. Chestiunea frecvenţei mai e apoi legată de vârsta pacientului respectiv.

— În cazul nostru e vorba de o femeie – să zicem, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani.

— Între aceste marje, operaţiile de acest gen sunt după părerea mea destul de rare.

— Atunci, crezi că s-ar putea ca numărul operaţiilor de glandă tiroidă efectuate asupra pacientelor din clinicile New York-ului într-o perioadă de două, trei sau cel – mult patru săptămâni să fie atât de mic, încât stabilirea identităţii pacientelor să apară rezonabilă şi să aibă şanse de reuşită?

— Cred că la întrebarea asta trebuie să dau un răspuns categoric afirmativ.

— Mai spune-mi, doctore, când ar fi putut avea loc operaţia? Dimensiunea pansamentului de acum două săptămâni şi micşorarea lui până miercurea trecută, nu-ţi oferă un punct de sprijin?

Dr. Kennedy se gândi câteva clipe, apoi vocea sa se auzi, îngândurată, în telespeaker.

— Dacă ţinem seama de tehnica chirurgiei moderne, aş spune că intervenţia a avut loc cu vreo trei săptămâni înainte.

Brewer mulţumi, închise telespeakerul şi îl chemă pe Sarg.

Se punea problema ca necunoscuta, care după toate probabilităţile fusese operată de glanda tiroidă, să fie identificată mergându-se pe urmele intervenţiei chirurgicale. Dar la New York existau zeci de spitale de stat şi orăşeneşti şi câteva sute de clinici particulare. În afară de aceasta, pacienta putea să se fi operat şi într-un spital din împrejurimi, din New Jersey, New Haven, sau din altă localitate. În orice caz, cercetările trebuiau începute la New York. Chiar dacă echivalau cu căutarea unui ac în carul cu fân…

DIN PIETRICELE SE FACE MOZAICUL

Lowett aduse procesul verbal cu declaraţiile lui Budd Spiker. Nu ştia altceva decât ceea ce spusese deja la telefon. Putea fi chemat telefonic oricând. Nu avea cazier.

La câteva minute după Lowett apăru Sloan. Procesul verbal cu Max Bender cuprindea toate datele concrete mai importante.

Un funcţionar de la biroul de presă intră în grabă la inspector. Reporterii aşteptau nerăbdători măcar câteva date mai amănunţite, ca să poată înjgheba câte un titlu pentru ziarele lor.

Brewer dictă referentului un scurt comunicat, cuprinzând mai mult vorbe decât fapte.

Împreună cu Sloan, Lowett şi Sarg el examină apoi ansamblul situaţiei, aşa cum rezulta din declaraţiile chelnerului şi părerile dr. Kennedy.

— Sondarea tuturor clinicilor de chirurgie nu va fi o treabă uşoară, căci mulţi medici păstrează cu stricteţe secretul profesional. Nu trebuie să vorbim deci, în nici un caz, de o crimă. Cel mai uşor am putea trece de acest zid al secretului pe calea unei poveşti cât mai nevinovate.

Să spunem, pur şi simplu, că o femeie de douăzeci şi cinci-treizeci de ani a fost rănită la cap într-un accident de automobil. Nu s-au găsit niciun fel de acte de identitate. În urma şocului suferit are tulburări de memorie. Singurul semn distinctiv este o cicatrice, la baza gâtului, lângă nodul beregatei. S-ar putea să fie vorba de o operaţie la glanda tiroidă, care datează de aproximativ trei săptămâni. Cred că în felul ăsta am putea obţine numele şi adresele pacientelor care ar intra în discuţie. Recurgem la telefon. Dacă întâmpinăm neîncrederea în ce priveşte sursa apelului telefonic, îi rugăm să procedeze la un apel invers de verificare. Nu trebuie în niciun caz să indicăm serviciul nostru, ci doar comandamentul şi numărul cu totul nesemnificativ al centralei noastre telefonice. Probabil că vor putea fi triate fără multe dificultăţi şi relativ repede toate pacientele care nu intră în discuţie. Lista restrânsă a persoanelor rămase după triere nu poate fi în niciun caz prea mare. Dar n-aş vrea ca vreunul din dvs. să uite cumva că trebuie să-şi potolească şi foamea, în ciuda caracterului deosebit de urgent al acestor cercetări. Iar dacă nu intervine nimic special – la ora 23 închiderea serviciului! Perspectivele vor fi fără îndoială mai bune dacă ne începem ziua de mâine la ora 8 dimineaţa, cu forţe proaspete, bine odihniţi, decât dacă ne-am suprasolicita inutil trupul şi mintea.

Îi lăsă pe cei trei detectivi să-şi împartă sarcinile.

În timp ce prezenta şefului poliţiei judiciare un scurt raport

telefonic, Gatsky intră cu individul care aştepta la directorul Shearman înapoierea lui Tony Valdiva.

— Cu amicul nu-i nicio grabă, spuse detectivul, şi depuse pe biroul lui Brewer un Colt masiv, calibru 45. Port ilegal de armă destinată provocării unei răni mortale – cum spune la carte – purtătorul fiind, pe deasupra, un delicvent de ordin penal eliberat pe cauţiune. Am cerut lui Potter dosarul lui Joe Bonetti.

Brewer îndreptă conul de lumină al lămpii de birou asupra noului venit.

Văzu o ciudată faţă de pasăre. Nasul enorm, colţuros, avea un aspect cu atât mai dezgustător cu cât se reliefa dintr-o faţă suptă, cu pomeţi proeminenţi, cu ochii adânciţi în orbite. Pupilele rămâneau neobişnuit de mari până şi în lumina puternică a lămpii – un indiciu aproape sigur că omul era toxicoman. Capul îi era acoperit de un păr negru, ondulat, uleios, exagerat de lucios. În cravată, un ac din platină cu un briliant mare.

Inspectorul şef se ridică, înconjură biroul şi se opri în faţa lui Bonetti.

— Ce voiai de fapt de la Valdiva?

— Am citit odată într-o carte că în faţa poliţiştilor nu e bine să vorbeşti. N-am nevoie să mi se întoarcă pe dos fiecare cuvânt ce-l scot din gură. Eu…

Înainte ca Brewer să poată interveni, mâna lui Gatsky căzu ca un trăsnet pe umărul omului, care căzu grămadă.

Detectivul îl culese de pe jos ca pe un pachet şi îl înfundă în scaunul inspectorului.

— Cuvintele n-am să ţi le întorc pe dos, dar poate ceafa, ca să economisească Sing-Sing curentul pentru scaunul electric! Mi te pot snopi în bătaie, băiete, şi nici cel mai mare profesor n-o să poată găsi vreo urmă pe trupşorul tău – nici măcar la autopsie! Şi acum fă bine şi răspunde la întrebările d-lui inspector şef, înainte de-mi pierd răbdarea!

Bonetti îşi umezi buzele. Cutele de la nas la colţurile gurii îi tremurau. Avea respiraţia scurtă şi întretăiată şi vocea răguşită, fiecare cuvânt îi ieşea anevoie din gură.

— Puteţi să mă omorâţi – de la mine nu scoateţi o vorbă!

Gatsky aruncă şefului său o privire întrebătoare.

Brewer îl opri, cu un semn abia perceptibil. Se aşeză pe marginea biroului său şi îi vorbi, aproape monoton, făpturii care stătea ghemuită în scaun, crispată, cocoşată.

— Ştii, desigur, începu el, jucându-se prudent cu Colt-ul, că te aşteaptă câţiva ani de puşcărie pentru port ilegal de armă, şi încă una bine încărcată. Pentru d-ta, ca delicvent pus în libertate doar pe cauţiune, asta înseamnă în primul rând o nouă detenţiune, pe un

număr bun de anişori, şi în al doilea rând executarea restului pedepsei de care ai fost scutit condiţionat. Dar: dacă eşti cuminte, s-ar putea să uităm că te-am găsit cu pistolul ascuns în toc sub haină. Detectivul nostru ar putea să declare că arma era vizibilă, dat fiind că mânerul ieşea din buzunar. Ar fi atunci vorba de port necamuflat de armă, ceea ce ar schimba situaţia mult mai avantajos pentru d-ta. Ar fi, dimpotrivă, dezavantajos pentru d-ta ca detectivul să declare, în calitate de martor, că în clipa în care l-ai văzut ai încercat să scoţi Colt-ul. În cazul ăsta situaţia d-tale ar fi mult mai grea. Bineînţeles că eşti liber să-ţi croieşti viitorul cum pofteşti. Şi acum, poate te mai gândeşti odată dacă nu e mai cuminte să răspunzi la întrebarea pentru ce ai vrut să iei contact cu Valdiva.

Bonetti băgă mâna în buzunarul hainei, scoase o tabacheră, o deschise şi o apropie de ochi, cu gestul specific miopilor. Îşi scoase apoi o ţigară, o aprinse şi trase un fum, cu o vădită uşurare. De data aceasta nu mai vorbea cu respiraţia întretăiată.

— Nu-l cunosc decât foarte puţin pe Valdiva. Când m-am întâlnit întâmplător cu el ieri…

— Unde? îl întrerupse Brewer, fără să-şi schimbe tonul.

— Pe stradă. Cred că venea de la hotelul Astor. Se ducea spre strada 42. Aproape că ne-am ciocnit. Şi atunci, mi-a spus să vin la el la hotelul Stanmore. Ce voia, nu ştiu. Poate îl întrebaţi pe el.

Brewer ridică ochii spre Gatsky, care îi citi imediat privirea, şi îi spuse cu indiferenţă:

— Du-te alături şi dă un telefon procurorului. Tocmai îl interoghează pe Valdiva. Roagă-l să-l întrebe unde şi când şi-a dat întâlnire cu Bonetti.

În clipa în care detectivul ajunse la uşă, Bonetti făcu un semn cu mâna.

— Bine, aţi câştigat. Am să vă spun eu, nu-i nevoie să vă mai daţi osteneala cu Tony.

— Mulţumim pentru amabilitate. Când l-ai văzut, deci, pe Valdiva ultima oară?

— Alaltăieri seara, la Elite-Bar pe Broadway.

— Era singur? – sau împreună cu Miss…

Inspectorul părea că nu-şi aminteşte numele.

…bruneta aceea de care e nedespărţit de câteva săptămâni… ei! cum îi spune c-am uitat… Miss…

Bonetti dădu din cap.

— Femeile n-au ce căuta la Elite-Bar. L-am văzut destul de des în compania femeilor, dar în ultimul timp am fost într-una bolnav.

— Bonetti, văd că acum, după ce ai tras din tabachera ta o priză de coco, sau poate de heroină, ţi-ai revenit destul de bine. Dar să nu umbli cu cioara vopsită. Nu suntem nici pe departe atât de naivi cum

ne cred cei din cercul d-tale. Timpul trece, şi aş vrea să ştiu, în sfârşit, ce treabă aveai cu Tony. Ştiu că eşti toxicoman, dar nu cred că te duceai la el ca să faci rost de prafuri. De asemenea, ar fi contrar obiceiului dacă d-ta, ca toxicoman, ai juca totodată şi rolul de traficant. Experienţa arată că şefii înlătură repede pe colaboratorii de soiul ăsta pentru că în general sunt cam guralivi. Îi trimit sau în provincie, sau pe lumea cealaltă.

Gatsky trase tabachera din buzunarul lui Bonetti, care între timp se mai îndreptase în scaun. Înainte ca gestul instinctiv de apărare al acestuia să-l fi putut împiedica.

— D-le inspector, cred că ar fi cazul să mai aşteptăm până ce trece efectul prizei pe care a luat-o, spuse Gatsky deschizând tabachera şi examinând ţigările. Nu-i rea ideea. Două din ţigări sunt false. Dacă apeşi puţin pe ele, printr-un mic orificiu se pulverizează o doză de praf alb.

Privi spre Bonetti, care, cu gura întredeschisă, ca hipnotizat, rămase cu ochii aţintiţi asupra tabacherei.

— O să facem un târg cu d-ta, continuă Gatsky. Câte o doză de coco, în schimbul unei doze de adevăr!

Îl ridică pe Bonetti din scaun, îl duse aproape pe sus până Ia uşă, o deschise, apoi se întoarse spre şeful său.

— Deocamdată îi fac înregistrarea şi-l izolez într-o celulă. După felul cum se comportă mai târziu, vom putea formula şi avizul de trimitere la procuratură.

Ţipătul de protest al lui Bonetti fu înăbuşit de mâna lui Gatsky, care se aplică ermetic peste buzele uscate ale feţei descompuse.

Scena îi displăcu inspectorului şef.

— Uşurel, Gatsky, fără forţă, fără tămbălău. Cât mai puţină vâlvă. După ce termini cu formele te duci în sala de lucru. Sper că s-au apucat de lucru acolo băieţii, cuplează-te şi d-ta.

Detectivul tocmai trecea cu protejatul său de pragul uşii, când apăru Collins în halatul său alb. După ce contemplă o clipă ciudata pereche dădu din cap spre Brewer, se aşeză, scoase din mapă două coli scrise la rânduri strânse, – fotografii şi schiţe şi le etală în faţa sa.

— În primul rând, am cercetat cu toată atenţia mânuşile tipului din Cadillac. Ca să mergem la sigur, am cerut analiza microscopică şi cu reactivi chimici nu numai a exteriorului, ci şi a interiorului lor. Dar nu am obţinut decât rezultate complet negative. În concluzie, nu există nicio îndoială că mâinile şi mănuşile lui Valdiva nu au fost în niciun contact cu o armă de foc pusă în funcţiune. Concluzia în ce priveşte mâinile rezultă din examinarea interiorului mănuşilor de piele, căci, chiar dacă mâna e acoperită de o mănuşă, urmele din pori ale gazelor provenite prin ardere lasă în mod inevitabil pe suprafaţa pielii indicii sigure şi oricând demonstrabile. Spun asta numai din considerente

teoretice, căci în realitate nu prea e de conceput ca cineva să-i pună unui sinucigaş mănuşi după ce acesta s-a sinucis. Totuşi, am vrut să ţin seama şi de această eventualitate practic inexistentă.

Brewer examină fotografiile, schiţele şi însemnările pe care expertul i le depuse pe birou.

— Odată cu aceasta, varianta sinuciderii a căzut.

— Absolut. Revolverele Smith & Wesson, mai ales modelele recente, sunt de o calitate şi precizie extraordinară. Deşi cantitatea gazelor din ardere este foarte mică după recul, chiar şi cele mai slabe urme pot fi identificate cu precizie, pe cale fizică sau chimică. Faptul că nicio substanţă de acest gen n-a fost găsită pe mâini sau în mănuşi, e o dovadă incontestabilă că acestea n-au fost în contact cu o armă declanşată.

— Ai făcut şi filme de proiecţie după înregistrarea cu microscopul comparator?

— Dr. Kennedy îmi trimisese încă înainte de prânz proiectilul extras din pieptul lui Valdiva şi marcat ca piesă probatorie. Urmele lăsate de glonte pe canelura ţevii sunt perfect identice cu cele de pe glontele tras experimental cu arma găsită în Cadillac. Clişeele luate cu ajutorul microscopului comparator – aveţi aici un set de patru fotocopii – constituie dovada concludentă că glontele mortal a fost descărcat din revolverul Smith & Wesson găsit la locul crimei. Mai aveţi aici clişeele comparative ale bazei glontelui şi ale altor patru cartuşe trase experimental cu acelaşi revolver. Urma lăsată de percutor este la toate absolut identică.

— Multe mulţumiri, Collins. Sper că aţi făcut şi duplicate, nu? mai întrebă inspectorul şef în timp ce strângea toate documentele în mapă.

— Triplicate, răspunse expertul zâmbind. Să fie! Parcă văd că procuratura ne mai cere pe neaşteptate un al doilea set cu toate materialele, din mai ştiu eu ce motive, pe care nu le cunoaştem şi care nici nu ne privesc – şi atunci să vezi scandal dacă mai pierdem timpul cu operaţiunile de copiere!

— Cum stăm cu analiza firelor şi bucăţii de tiv?

Collins scoase din servieta sa câteva formulare şi fotografii lipite pe cartoane.

— Fibrele găsite pe clanţa interioară a portierei din dreapta, deci lângă locul din dreapta conducătorului maşinii, sunt dintr-o blană de Vicuna. E cea mai scumpă lână pură de lama din rasele Guanako şi Huanako, care trăiesc în munţii Cordilieri, şi se prelucrează numai în Chile şi Peru. Nu s-a putut stabili de la care din cele două rase provine blana. Nu dispunem pentru analiză decât de şase fibre. Dar, fără îndoială, haina lucrată din acest material este extrem de scumpă. În afara ţărilor de origine, lâna de Vicuna nu e mai niciodată prelucrată în stare pură. Un specialist mi-a spus chiar că până şi în Chile sau Peru

lâna de lama nu e folosită azi decât în amestec cu alte fibre textile. La noi, stofele de Vicuna care conţin în proporţie de 50% alte soiuri de lână sunt deja considerate de calitate foarte fină. Asistentul meu apreciază că o haină de damă trei sferturi din lână pură de Vicuna poate costa peste 1 000 de dolari. Ceea ce micşorează sensibil cercul furnizorilor. Ceea ce te va bucura, desigur, adăugă Collins umplându-şi pipa. Demn de luat în seamă mai este apoi fragmentul de tiv agăţat tot de mânerul portierei. Am stabilit cu destulă precizie compoziţia colorantului din restul ăsta de mătase. Dac-o să dai vreodată de urma hainei, fibrele de Vicuna şi bucăţica de tiv au să permită, fără îndoială, identificarea ei după ruptura din locul respectiv – afară doar de cazul că n-a fost cumva stopată artistic. Iar aici, – expertul arătă spre clişee – ai setul complet de fotografii color mărime naturală, apoi amplificate în trei dimensiuni diferite, extrasele de culori şi analizele coloranţilor.

Collins se ridică.

Inspectorul şef îl conduse până la uşă.

— Nici nu ştii, Collins, cât te invidiez. Lucrezi cu materiale palpabile, cu cifre, greutăţi şi date ce pot fi determinate precis – în timp ce noi trebuie s-o scoatem la capăt cu elemente cu totul subiective, să modelăm forme clare din structurile atât de schimbătoare ale sentimentelor omeneşti…

Brewer strivi ţigara fumată pe jumătate.

— Încă odată, multe mulţumiri.

În clipa în care ieşi în coridor, uşa de la antecameră se deschise şi intră Potter.

— Constatările principale – poate examinaţi materialul, şi depuse la rândul său pe birou câteva procese verbale, fotografii şi schiţe.

Brewer se aşeză şi îi oferi fotoliul confortabil din stânga sa. Îşi privi ceasul de la mână.

— Încet-încet m-apucă foamea, dar hai să vedem mai întâi roadele cercetărilor d-tale.

Potter trie materialele.

— Interesant, în primul rând, este că arma crimei a fost prevăzută cu un amortizor de zgomot.

Inspectorul ridică privirea, surprins.

— Dar când am găsit-o lângă Valdiva n-am văzut aşa ceva.

— Mi-a venit ideea să mă uit mai atent, când am observat urme de gaze arse în spatele crestăturii înălţătorului. Ele apar numai atunci când pe ţeavă a fost fixat un amortizor de sunete. Rolul acestuia constă în frânarea gazelor provenite din pulberea explodată, ceea ce reduce şi zgomotul detonaţiei. În acest proces, particule deviate sunt azvârlite înapoi şi se depun în toate spaţiile neetanşe dintre ţeava amortizorului şi cea a armei. Am mai găsit urmele unui inel de

cauciuc, prevăzut probabil cu o fantă îngustă care să permită trecerea lui în jurul ţevii, peste crestătura înălţătorului. Folosirea amortizorului explică şi faptul că focul tras n-a alarmat pe nimeni, sau cel puţin n-a atras atenţia nimănui. Se mai adaugă şi o amortizare naturală a detonaţiei prin faptul că arma a fost descărcată în interiorul automobilului.

— Foarte important, Potter.

— Amprente n-au putut fi găsite nici în interiorul maşinii şi nici pe suprafeţele exterioare. Descoperiserăm noi trei amprente de toată frumuseţea la un moment dat, la extremitatea din stânga a parbrizului. Am fost încântaţi, dar după identificarea lor a trebuit să constatăm că aparţin poliţistului trimis de Sectorul I la faţa locului, care, după cum a precizat imediat, vrând să privească mai atent în interiorul maşinii, a atins parbrizul cu mâna stângă. În afară de această constatare dezamăgitoare, amprentologul nostru nu s-a ales cu nimic altceva. Cine mai comite azi o crimă cu mâna goală, adăugă Potter cu un oftat, când în sute de romane poliţiste se arată cum cea mai mică amprentă poate să se soldeze cu o sentinţă capitală?!

— Trebuie să căutăm noi posibilităţi, Potter. Oricum, cred că unele progrese tot am făcut.

— Nu mai am vederea destul de bună pentru meseria mea, d-le inspector. Collins stă mult mai bine din punctul ăsta de vedere. În orice caz, o să-ncerc şi eu să trec de la stricta dactiloscopie la alte procedee. Iată, de pildă, câteva fotografii stereoscopice.

Scoase câteva diapozitive color din plicurile lor de celofan şi le întinse lui Brewer, împreună cu un binocular pliabil.

— Cu ajutorul acestor fotografii color stereoscopice am putut să reconstituim poziţia exactă a victimei şi să aşezăm un manechin cu membre mobile într-o poziţie identică. În felul ăsta au putut fi stabilite traiectoria şi unghiul de incidenţă ale proiectilului, precum şi poziţia exactă a celui care a tras.

Brewer examină pe rând imaginile stereoscopice cu ajutorul binocularului ţinut contra luminii.

— Firul roşu arată probabil traiectoria glontelui, nu?

— Da, şi anume cu o probabilitate apropiată de certitudine. Asasinul a stat lângă portiera cu geamul coborât, la stânga celui de la volan, şi a îndreptat revolverul spre partea stângă a pieptului lui Valdiva. Mai mult ca sigur. Un lucru n-am putut lămuri, şi anume dacă făptaşul a tras cu mâna dreaptă, sau dacă nu cumva e stângaci.

Potter urmări cu un creion metalic liniile punctate în diferite culori de pe schiţa reprezentând locul crimei.

— Vedeţi, d-le inspector, în direcţia marcată aici arma putea fi descărcată atât cu mâna stângă, cât şi cu cea dreaptă, dacă respectivul lua o poziţie puţin mai la stânga, lateral.

— Ai făcut într-adevăr o treabă excelentă, din toate punctele de vedere, Potter. Cred că scăderea importanţei amprentelor se compensează prin alte realizări deosebite, ca asta a d-tale.

Vădit măgulit, Potter îşi aprinse o ţigară subţire de foi, trase cu nesaţ primele fumuri, apoi se ridică.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, d-le inspector, mă întorc la laborator cu tot materialul şi vi-l trimit înapoi mâine dimineaţa. Aş vrea să-l mai trec odată în revistă şi să-l aranjez cronologic. În caz că mai intervine un element nou – suntem prinşi acum cu cercetări suplimentase – o să vă informăm imediat. Dar nu cred că e cazul să vă faceţi iluzii.

Strânse cu grijă fotografiile şi celelalte materiale şi plecă.

Brewer se rezemă în scaunul său. Trebuia să recunoască, era obosit, pur şi simplu. Istovit. Făcu o socoteală. Acest caz Valdiva îi suprasolicitase nervii timp de peste cincisprezece ore, iar de la preluarea serviciului de noapte în seara trecută se scurseseră aproape douăzeci şi nouă de ore. În romanele poliţiste, în filme sau pe micul ecran, detectivii, inspectorii, comisarii nu observau niciodată. Pe de o parte toţi erau supraoameni, căci rezistau fără pic de somn şi hrană, şi pe de altă parte trăiau cu mult sub nivelul muritorilor de rând şi chiar al criminalilor urmăriţi de ei, fiindcă erau invulnerabili faţă de orice sentiment şi incapabili de dragoste. Tipul de om pe care îl reprezentau ei nu există nici la sediul central din New York, nici la direcţia poliţiei din Honolulu, prezidiul din Hamburg, prefectura Parisului sau bătrânul Scotland Yard. Căci poliţiştii sunt şi ei oameni, reflectă Brewer. De ce oare sunt ei puşi în toate romanele poliţiste într-o lumină atât de falsă?

Asta e, şi gata, îşi încheie Brewer gândurile. Privi la ceas, dădu să se ridice cu intenţia de a se duce la Flanagan pentru o cină la repezeală, dar în clipa aceea intră un curier cu expertiza trimisă de biroul medicului legist.

Dr. Kennedy expunea concluziile autopsiei şi ale cercetărilor de laborator.

Moartea lui Valdiva a fost provocată de pătrunderea glontelui în inimă şi hemoragia internă inerentă. Urmele gazelor lăsate de arderea pulberii pe marginea rănii demonstrează că arma a fost descărcată din imediată apropiere, dar lipsa unei băşicări a pielii şi ţesutului în jurul orificiului produs de glonte exclude ipoteza că ţeava armei ar fi venit în contact cu corpul. Intervalul dintre gura ţevii şi punctul de pătrundere a proiectilului a fost apreciat la 5–15 mm.

Din punctul de vedere strict al medicinei judiciare, ipoteza unei sinucideri nu este înlăturată. Dacă ea se confirmă, explică dr. Kennedy în expertiza sa, înseamnă că Valdiva a fost stângaci, deoarece canalul produs de proiectil se află într-un unghi de circa 48 de grade în

direcţia de la stânga spre dreapta, ceea ce exclude din punct de vedere anatomic posibilitatea descărcării armei cu mâna dreaptă, afară de cazul când arma ar fi fost ţinută cu mâna stângă şi descărcată cu degetul mare al mâinii drepte. Or, o asemenea poziţie absurdă nu-şi găseşte un precedent în vasta literatură de specialitate privind diferitele modalităţi de sinucidere cu arme de foc.

În afară de aceasta, experienţa arată că sinucigaşii aşază totdeauna revolverul sau pistolul automat direct pe locul în care descarcă arma, ceea ce nu se confirmă în cazul Valdiva.

Proiectilul de plumb, puţin turtit, cu marcajul reglementar ataşat şi signetul crestat, arată mai departe dr. Kennedy, a fost trimis laboratorului.

La examinarea organelor interne şi analiza conţinutului din stomac, vezică, rinichi, ficat şi intestine nu s-a constatat nicio urmă de substanţe toxice, în niciun caz alcaloide, astfel încât într-o perioadă probabilă de cel puţin cinci-şase zile înainte de moartea sa Valdiva nu putea să-şi fi administrat nici heroină, nici cocaină sau alte stupefiante. Concluzia generală infirmă orice formă de toxicomanie, deoarece cantităţile consumate de obicei în asemenea cazuri lasă urme clare chiar după o perioadă de abstinenţă de două sau mai multe săptămâni. Lipsa acestor urme ar fi presupus o cură de dezintoxicare, dar nu există indicii ale unei asemenea cure.

De pe urma analizei conţinutului organelor digestive a rezultat un întreg meniu: produse de roşii, carne friptă, probabil de vită, spanac, amidon, derivate de lactoză şi caseină, cristale de zahăr, hidraţi, fermenţi de bere, precipitaţii de oxizi proveniţi din alcool concentrat.

Corelând toate datele obţinute dr. Kennedy a îngustat intervalul în care trebuie să fi intervenit moartea, la aproximativ treizeci de minute, şi anume între orele 22,20 şi 22,50.

Brewer îşi notă pe fişa provizorie un rezumat al raportului şi se ridică.

Coborî la parter, cu intenţia, deci, de a se duce la Flanagan. Dar renunţă la această idee, amintindu-şi de atmosfera plicticoasă şi searbădă din acest local, unde de şase decenii „copoii” de toate categoriile îşi luau, veşnic grăbiţi, cafeaua filtru, prânzul sau cina. Voia ca cel puţin o jumătate de oră să se mai gândească şi la altceva, la orice, numai la treburile profesionale nu. Nu avea chef să povestească nimic colegilor, şi nici să asculte poveştile lor. Nu voia să vadă pe niciun Sloan şi pe niciun Gatsky, sau Sarg, sau Lowett. Simţea nevoia unui alt local, voia să mai vadă şi alte figuri şi – să mănânce.

Din clipa în care i se limpeziră aceste gânduri, pe lângă pofta de mâncare fu cuprins şi de o sete insuportabilă.

Ajuns în stradă, îşi continuă reflecţiile.

Prin urmare, în primul rând ar trebui să se înfrupte cu ceva din ale

mării. Vreun peşte oceanic, picant. Apoi un vin alb, tare, sec. Un Chablis, îi încolţi ideea.

Restaurantul Swett's Seafood ar fi cel mai indicat.

Se îndreptă cu maşina spre Fulton Street, şi în timpul scurtului drum se bucura de plăcerile cu totul neprofesionale care îl aşteptau.

Şi nu fu decepţionat de ceea ce urmă.

Când după vreo oră se întoarse în biroul său, toată lumea, şi mai ales cazul Valdiva îi apărură într-o lumină mult mai trandafirie decât înainte de cina binefăcătoare.

Cei patru detectivi se aflau în sala de lucru, unde fuseseră conectate provizoriu trei telefoane suplimentare. Îşi potoliseră cu schimbul – bineînţeles, la Flanagan – şi foamea, şi setea.

— Până acum nimic demn de menţionat, raportă Sloan. N-aş fi crezut niciodată că sunt atât de mulţi care au de-a face cu tiroida. Ba funcţionează prea mult, ba prea puţin, ba trebuie tăiată o bucăţică, ba i se administrează pacientului substanţe endocrine pentru îmbunătăţirea metabolismului. Am avut grijă să mă documentez la dr. Kennedy. Apropo, el s-a dus acasă şi v-a lăsat vorbă că, din păcate, telefonul său va fi deranjat până mâine dimineaţa.

— Ce-i cu Bonetti? întrebă inspectorul.

— Până acum zece minute mergea destul de bine, raportă Gatsky. I-am spus gardianului că dacă-l apucă un acces de furie să-mi dea un telefon. L-am informat pe medicul de serviciu. Încă ceva. Dacă i se moaie şira spinării şi picioarele, apare sudoarea rece şi încep palpitaţiile de rigoare, o să-i facă bineînţeles o injecţie – altminteri n-are decât să urle cât pofteşte. O să vedem apoi ce putem scoate de la el. Numai că, după cum zice doctorul, până atunci s-ar putea să se facă miezul nopţii.

— Spune-i doctorului să-l menţină pe cât se poate conştient, deci să evite un colaps. Există destule surogate care produc la început puţină ameţeală. Mâine dimineaţa de la opt în sus vreau să-l am bun de interogatoriu.

Îşi privi subalternii cu severitate.

— Dar în seara asta la ora 11 – închiderea serviciului, clar? Numai dacă nu…

Se întrerupse, pentru ca să adauge încet:

— Eu mă duc la şeful poliţiei judiciare.

Îşi luă toate hârtiile şi o porni spre şeful său suprem.

John Kinsay era pe punctul de a pleca. Trebuia să se ducă la primarul general, dar mai rămase puţin ca să asculte un scurt raport al lui Brewer.

— Să sperăm că vom lămuri lucrurile. Presa a început să se agite.

Inspectorul şef îi făcu loc să iasă şi se întoarse în biroul său. Îl sună pe Hamlin şi-l invită la o scurtă consfătuire. Examinară rezultatele

cercetărilor, perspectivele şi proiectata colaborare.

Exact la ora 23 şi-au spus noapte bună şi s-au despărţit.

ZIUA URMĂTOARE

Reporterii se ţineau scai de Brewer pe coridorul spre biroul acestuia.

În mod inexplicabil, în „Globe" apăruseră amănunte în legătură cu asasinarea lui Tony Valdiva. În acerba concurenţă pentru senzaţia zilei, presa declanşa acum proteste violente împotriva favorizării unui singur ziar.

Inspectorul şef dădu organelor tutelare toate asigurările posibile că nu ştie nimic de informaţia apărută în „Globe" şi că nici nu a avut vreun rol, direct sau indirect, în legătură cu această informaţie. Ceea ce nu reuşi să oprească valul de reproşuri şi întrebări care se revărsa asupra sa. Totuşi, în ciuda ameninţărilor şi insistenţelor, rămase credincios principiului său ferm de a nu da niciodată informaţii asupra unor cercetări încă neîncheiate.

— Ceea ce publică reporterii cu imaginaţie nu cade în competenţa organelor noastre de resort, declară el gazetarilor. Avem un ofiţer de presă – el este cel care dă comunicate. El nu se amestecă în cercetările noastre, şi tot aşa noi respectăm sarcinile care îi revin. Asta-i tot. Deocamdată, totul se rezumă la faptul că suntem pe anumite urme.

Brewer ridică din umeri, făcu cu braţele un gest larg în semn de regret, după care dispăru după uşa biroului său.

Primul se prezentă detectivul Sarg, care îi raportă despre rezultatul investigaţiilor la spitale. Din când în când, îşi împrospăta memoria aruncându-şi câte o privire fugară într-un teanc de hârtii.

— Am vrut să epuizăm încă în timpul nopţii măcar principalele spitale. Ne-aţi trimis acasă, dar dispoziţia dvs. n-a fost respectată. Până să terminăm cu telefoanele s-a făcut ora 1, în schimb am dormit mult mai bine. Listele noastre cuprind 131 de paciente între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani care au fost operate de tiroidă între 12—27 aprilie. La o triere mai strânsă au rămas 54. Eu am luat 21, Sloan 18 şi Lowett 15. Pe câteva din ele le-am scos din cauză încă în cursul nopţii, din motive obiective. Două, de exemplu, muriseră între timp, cinci se aflau în spitalizare neîntreruptă după intervenţia chirurgicală, iar la altele existau împrejurări care exclud categoric posibilitatea oricărui amestec cu cazul Valdiva. În momentul de faţă continuăm cu trierea. Lowett şi Sloan sunt pe drum, trebuie să sosească. Gatsky e jos la Bonetti. Dacă sunteţi de acord, mă ocup acum mai departe de candidatele mele. În cazul când toate rezultatele vor fi negative, începem cu un al doilea grup de spitale. Dacă nici cu ele nu rezolvăm nimic, trecem la trierea listelor de paciente din clinicile particulare.

— De acord. Între timp, eu mă duc să fac o şuetă cu Bonetti.

Intrând în celula de izolare, în care se mai aflau Gatsky şi medicul,

Brewer îl găsi pe Bonetti sub efectele îngrozitoare care intervin la orice toxicoman atunci când organismul său este lipsit de stupefiant.

Medicul îl luă pe inspector de o parte.

— Clientul dvs. se mai află, pentru scurtă vreme, într-o stare de relativ calm, căci e sub influenţa unui narcotic destul de puternic pe care i l-am administrat, bineînţeles nealcaloid. Noaptea i-am dat în două rânduri hidrat de cloral. Dar nu-ţi face iluzii, încă puţin şi reîncepe agitaţia. De cele mai multe ori, calea de aici până la accesul propriu-zis de furie e destul de scurtă, pentru un profan surprinzătoare. Din punct de vedere strict medical, ar trebui să expediem omul imediat într-o clinică de psihiatrie. Dar îmi spune detectivul că ţii mult să-l iei la întrebări.

— Am descoperit în tabachera lui Bonetti o rezervă de stupefiant abil camuflată – heroină sau cocaină, nu ştiu ce-o fi şi nici nu mă interesează deocamdată. Dacă Joe al nostru se trezeşte, şi-l apucă foamea aia nebună de pulbere albă, ştii d-ta, îi explică Brewer zâmbind, îi arăt puţin tabachera…

Medicul îl întrerupse.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, d-le inspector, îţi faci iluzii. Omul n-a mai prizat nimic de paisprezece ore. Un toxicoman înrăit ca el turba până acum dacă n-ar fi fost narcotizat cu doze considerabile de alte substanţe. Orice încercare de a determina o asemenea epavă să scoată câteva cuvinte cât de cât rezonabile va rămâne sortită eşecului cât timp e lipsit de praful său alb!

Brewer rămase pe gânduri.

— Crezi, doctore, că nu ştiu şi eu asta, aproape la fel de bine ca d-ta? Doar avem o rezervă apreciabilă, camuflată în ţigările false ale lui Bonetti! Pe şoareci îi prinzi cu slănina, pe toxicomani cu heroina sau cocaina. Am să-i propun un târg. Câteva informaţii bune, contra unei prize de praf alb!

Medicul se duse spre uşă, o deschise şi înainte de a ieşi se mai întoarse o dată.

— Din când în când m-apucă o criză de surzenie, pe cât de subită pe atât de trecătoare, dar cu atât mai pronunţată.

Brewer nu apucă să răspundă ceva, şi medicul trânti uşa în urma sa.

Bonetti se trezi, probabil din cauza zgomotului. Privi în jurul său, îşi acoperi ochii cu palmele, scoase câteva sunete nearticulate, încercă să se ridice, dar se prăbuşi.

Gatsky se duse la chiuvetă, umezi cârpa de acolo, care era destul de mică pentru a nu putea fi transformată într-un ştreang, şi începu să maseze energic capul şi obrajii lui Bonetti.

A durat o bună bucată de timp până ce prizonierul îşi mai reveni. Sări pe neaşteptate în picioare şi, după o clipă de şovăială, se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Dar nu apucă să pună mâna pe clanţă şi

detectivul îl luă pe sus şi-l aşeză la loc pe prici.

— Să lăsăm excursiile, băieţaş. Mai bine să stăm puţintel de vorbă. Uite, dl. inspector şef abia aşteaptă să-i povesteşti câte ceva.

Bonetti nu părea să înregistreze cuvintele lui Gatsky. Pentru el nu erau decât o înşiruire de sunete fără nicio noimă. Îşi muta de la unul la celălalt privirea stinsă, cu pupilele contractate.

Deodată se ridică din nou, cu mişcări surprinzător de sigure, se îndreptă spre Brewer, îl apucă de reverele hainei şi începu să îngaime vorbe fără şir. Vocea sa se transformă în scurte sunete stridente.

Brewer îşi întoarse faţa. Duhoarea fierbinte a omului îi făcea greaţă. Cu o mişcare energică dădu jos mâinile de pe el şi îl aşeză pe Bonetti pe scaunul înşurubat în podea.

— Poţi să zbieri cât vrei, nu te împiedică nimeni. De afară nu se aude absolut nimic.

O forţă invizibilă începu să zgâlţâie trupul lui Bonetti. Dinţii îi clănţăneau. Degetele subţiri şi lungi i se înfigeau în coapse. Începu să scâncească, căzu în genunchi, întinse braţele şi se prăbuşi la pământ.

Gatsky îl ridică cu braţul stâng, iar cu mâna dreaptă îi arătă de la distanţă tabachera deschisă.

— Ai de gând să vorbeşti?

Bonetti se smuci brusc din braţul lui Gatsky, care îl ţinea rezemat de perete, şi întinse mâinile la tabacheră. Dar Brewer îl imobiliză încercuindu-l cu braţele.

Gatsky, făcând un pas înapoi, îi arătă lui Bonetti ţigările preparate şi apăsă uşor cu degetul pe una din ele, lângă orificiul abia vizibil, din care ţâşni un jet subţire de praf alb.

— Zău, mi se rupe inima, Joe… să risipesc comoara asta de pulbere, în loc să…

Bonetti gâfâi, corpul i se încorda. Dădea dovadă de o forţă neaşteptată.

Brewer îl ţinea cu braţele ca într-o menghine, dar îi vorbi cu duhul blândeţii.

— Dacă eşti cuminte şi vorbeşti, Bonetti, nenea Gatsky are să repete figura cu ţigările chiar sub nările tale. Ia gândeşte-te puţin, chiar dacă tăcerea e de aur, pentru tine vorbitul înseamnă prăfuleţul ăsta alb fără de care ştii bine că nu poţi să trăieşti…

Rezistenţa lui Bonetti cedă repede. Atârna inert în braţele inspectorului, care aşeză trupul vlăguit pe prici.

Gatsky se apropie de Bonetti.

— Pentru ce îl căutai pe Valdiva? îl întrebă el, scoţând cu grijă din tabacheră una din ţigările false şi ţinând-o între arătător şi degetul mare. Ei – vorbeşti, sau nu?

Bonetti avea respiraţia întretăiată. Cuvintele îi ieşeau cu mare greutate din gură.

— Daţi-mi… daţi-mi, doar o dată… vă jur… spun tot – dar daţi-mi… măcar o dată…

Brewer se aşeză pe marginea priciului.

— Întâi vorbeşti, pe urmă prizezi. Asta-i ordinea, şi aşa rămâne. Ştii bine, Joe, că noi ne ţinem totdeauna de cuvânt.

Bonetti horcăi.

Gatsky îl lovi peste faţă cu dosul palmei de la stânga la dreapta, şi din nou cu palma de la dreapta la stânga. O făcu uşurel, căci nu voia decât să-l trezească din buimăceală pentru a putea obţine de la el declaraţii inteligibile.

— Dă-i drumul, Joe, cu cât te spovedeşti mai repede, cu atât îţi capeţi mai repede prăfuleţul tău iubit. Prin urmare, te-ai dus la hotelul Stanmore la cererea lui Valdiva? Sau te-a trimis la el şeful vostru? Sau ce?

Bonetti îşi deschise gulerul cămăşii cu un gest violent şi trase aer cu nesaţ.

— Voiam să-l avertizez – când eram la ananghie mă ajuta întotdeauna – cu heroină curată – şi amestecul mi-l făceam singur.

— Să-l avertizezi, în legătură cu ce? îl întrebă Brewer, de data aceasta pe un ton cu totul schimbat.

Urmă o pauză, după care Bonetti răspunse cu o voce stinsă:

— Trebuia să fie lichidat – aflaseră că face afaceri pe cont propriu – voiam să-l avertizez…

Brewer dădu din cap.

— Te gândeai, desigur, că pentru un serviciu ca ăsta Valdiva are să te răsplătească – cu bani – sau poate – cu heroină? Cocaină?

— Heroină… numai heroină… am spus tot… mi-aţi promis… şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar recăzu neputincios.

Brewer luă tabachera din mâna lui Gatsky.

— Îndată, Joe. Încă un mic efort de memorie. Chiar dacă-ţi vine greu. Cu atât mai mult ai să savurezi pe urmă prăfuleţul. Deci – cine urma să-l lichideze pe Valdiva? Şi cine a dat ordinul?

Bonetti aruncă priviri imploratoare spre Brewer şi Gatsky.

— Daţi-mi măcar un pic! Un avans – cât de puţin – un avans la paradis…

Cu un efort vădit, îşi întoarse capul spre inspector. Brewer apăsă uşor de tot cu degetul lângă orificiul uneia din ţigările preparate. Nouraşul pulverizat îl suflă spre faţa lui Bonetti şi întoarse prudent capul.

Cu respiraţia şuierândă Bonetti se grăbi să tragă în piept particulele minuscule înainte ca ele să se volatilizeze, apoi recăzu pe priciul său.

Gatsky îl zori:

— Numele! Cine l-a ucis? Cine a dat ordinul?

Bonetti zăcea cu ochii închişi. După o pauză, vorbi abia inteligibil.

— Nu pot să jur nimic. Tot ce ştiu e doar din auzite – aluzii – unii pomeneau pe şoptite de „Harry-Pistolarul”…

Bonetti tăcu. Detectivul îl ridică în capul oaselor.

— Şi cine a dat ordinul?

Gura lui Bonetti se strâmbă într-un zâmbet crispat.

— Şi ce-i dacă vă spun numele? Pietro Nardi – poftim! Credeţi că puteţi să luptaţi împotriva lui Nardi? continuă el chicotind şi clipind din ochii umezi. Are relaţii în lumea mare – în parlament – ştiţi tot atât de bine ca şi mine – jos mâinile de pe Pietro Nardi – omul sindicatului pentru achiziţii – în Europa şi Orientul Apropiat…

Când Gatsky îi dădu drumul, Bonetti se prăbuşi ca un bolovan. Respiraţia reîncepu să-i şuiere, corpul începu să i se scuture în spasme.

Brewer se ridică, apoi se adresă lui Gatsky.

— Cheamă medicul! Repede!

Statura masivă a detectivului se puse în mişcare mai repede decât ar fi fost de aşteptat din partea unui om de proporţiile lui.

Ieşind, lăsă uşa celulei deschisă de un lat de palmă.

Brewer se duse la chiuvetă, deschise robinetul, udă cârpa şi o stoarse.

Stătea cu spatele la prici.

Cu siguranţa unui somnambul, Bonetti întinse mâna după tabachera pe care inspectorul o pusese pe poliţa de la căpătâiul priciului, o deschise, sustrase ţigările cu heroina camuflată, închise tabachera, o puse la loc, ascunse preţioasele ţigări în batistă, şi batista sub vestă.

Când Brewer se apropie de prici, vânturând cârpa umedă, Bonetti zăcea din nou în nemişcare. Inspectorul îi masă fruntea şi obrajii, dar el nici nu părea să-şi dea seama.

Medicul intră în celulă, urmat de Gatsky.

După un scurt examen, el aruncă celor doi poliţişti o privire nu tocmai prietenoasă.

— Nu ştiu ce s-a petrecut aici, şi nici nu vreau să ştiu. N-aveţi decât să procedaţi cum vă dictează conştiinţa. Numai că omul ăsta are nevoie neîntârziat de tratament clinic, şi eu trebuie să mă îngrijesc de treaba asta.

Brewer nu părea să fi luat notă de observaţiile critice ale medicului.

— Când credeţi că va putea fi interogat? De fapt, ne-a şi spus câteva lucruri foarte interesante, dar ştii cum e, doctore, fără respectarea prevederilor procedurii penale nu poţi face mare lucru nici cu declaraţiile cele mai valoroase. Şi nici cu un proces verbal nu se rezolvă treaba la un proces, e nevoie de declaraţiile martorilor sub prestare de jurământ. Te-aş ruga, în consecinţă, să te îngrijeşti cât mai bine de sănătatea amicului nostru.

Înainte ca medicul să fi putut replica ceva, inspectorul părăsi celula împreună cu detectivul său.

În biroul său găsi rapoartele despre rezultatele încercărilor de a se da de urma pacientei cu cicatricea.

Cazurile urmărite de Sloan şi Lowett nu meritaseră osteneala. Numai ultima din urmele de care dăduse Sarg părea să ofere şanse de reuşită. La „Jewish Memorial Hospital” din blocul Broadway, strada 19, el obţinuse informaţii despre o pacientă în vârstă de douăzeci şi şase de ani, operată de glanda tiroidă la 15 aprilie, de care o asistentă din spital îşi amintea că avea o haină maro trei sferturi. În una din copiile fotografiilor găsite asupra lui Valdiva, pe care Sarg le-o arătase, atât ea cât şi o altă asistentă de la biroul de internare o recunoşteau aproape cu certitudine pe pacienta în chestiune. Cele două asistente găseau o mare asemănare între fotografie şi fosta lor pacientă. În registrele spitalului aceasta figura sub numele Belinda van Dooren, domiciliată în East 72 Madison. Sarg plecase deja la faţa locului pentru a se interesa de Belinda van Dooren.

Inspectorul îl însărcină pe Gatsky să culeagă de la serviciul cazierului datele principale despre „Harry-Pistolarul”. Se ridică.

— …după care te duci la masă, Gatsky, dar pe cât posibil nu la Flanagan, căci acolo vreau eu să mă duc să iau ceva, şi inima îmi doreşte o friptură garnisită cu cartofi prăjiţi, nu cu informaţiile d-tale despre Harry. După masă ne întâlnim din nou aici.

BELINDA VAN DOOREN

Brewer tocmai se întorsese de la masa de prânz, când uşa se deschise şi detectivul Sarg, pe cât de politicos pe atât de stângaci, introduse în biroul şefului său o tânără de vreo treizeci de ani.

Din spatele ei, Sarg făcu un semn cu ochiul.

— Am trecut deja pe la Potter, d-le inspector.

Brewer dădu din cap, abia perceptibil.

— Luaţi loc, Miss… inspectorul îi oferi un scaun alături de biroul său… Miss van Dooren.

Asemănarea ei cu fotografiile din portofelul lui Valdiva era într-adevăr izbitoare.

După o scurtă ezitare se aşeză, apoi îşi descheie haina de tweed vernil.

— L-am urmat pe agentul dvs. Deşi nu eram obligată s-o fac, aş vrea să fie limpede, căci ştiu că…

Brewer examina mantoul ei verde, oarecum decepţionat Zâmbi îndatoritor.

— Apreciem amabilitatea dvs., care nu e nicidecum ceva obişnuit. Dar faptul că sunteţi înţelegătoare ne… – făcu o pauză aproape imperceptibilă – … şi vă uşurează situaţia.

Ea îşi dădu jos mantoul de pe umeri, îşi aprinse o ţigară şi o introduse tacticos într-un lung portţigaret.

— Aş dori să ştiu ce vreţi de la mine. Agentul dvs. mi-a refuzat orice explicaţie, mi-a dat doar de înţeles că ar fi vorba de o informaţie, dar nu am ce să vă spun. Mu ştiu nimic. Acum, când mă gândesc mai bine, găsesc că toată povestea asta e mai mult decât ciudată. Cred că lucrul cel mai nimerit e să-mi chem avocatul, doar e dreptul meu.

Detectivul Sarg făcu din nou semn cu ochiul şefului său.

— Domnişoara a fost foarte amabilă. Dacă doreşte să vorbească cu avocatul dumneaei, cred c-ar trebui să-i satisfaceţi dorinţa.

— Cine este avocatul dvs? întrebă Brewer.

Ea ezită.

— Dacă nu durează mult, poate renunţ…

Brewer desluşi şoaptele nearticulate ale detectivului.

— N-am nimic împotrivă dacă vreţi să vă chemaţi avocatul. Deşi, de cele mai multe ori, asemenea cereri le fac cei care sunt suspectaţi de vreun delict penal. Ieri, de pildă, a fost la noi aici un gangster cu multe păcate la activul lui. L-a chemat imediat pe Sam Greemberg, adăugă Brewer, observând-o atent.

Ea trase din ţigară de câteva ori, suflă prelung fumul şi simulă o criză de tuse.

— Vreţi să-mi spuneţi, în sfârşit, despre ce e vorba? Pentru ce a trebuit să viu aici? Bănuiesc că trebuie să fie ceva serios, dacă trimiteţi agentul să scoată o femeie din pat!

Trase insistent din ţigară, apoi adăugă:

— Cum aţi ajuns la numele meu? La adresa mea?

— Nu doream neapărat să vă deranjăm, Miss van Dooren. Dar după ce Tony Valdiva şi-a recăpătat cunoştinţa pentru câteva clipe şi a pronunţat numele dvs…

— Şi-a recăpătat cunoştinţa… Ea îl privi neîncrezătoare pe Brewer. Cu un gest violent strivi ţigara de talpa pantofului, călcă peste mucul încă nestins, apoi tăcu.

— Nu trebuie să credeţi chiar tot ce scrie în ziare, Din anumite motive, am anunţat că Valdiva a încetat din viaţă. Dacă în clipa descărcării armei inima lui ar fi fost în pulsaţia de dilatare, moartea lui ar fi intervenit, într-adevăr, imediat, Dar aşa, glontele a trecut pe lângă inimă. Oricum, până la intervenţia reuşită a chirurgului a plutit între viaţă şi moarte.

O privi drept în ochi.

— În orice caz… – se opri la timp, căci era să spună aţi fost –, sunteţi prieteni, adăugă el.

Ea scoase din nou o ţigară şi o aprinse.

— L-am cunoscut doar în treacăt. De unde până unde a pronunţat numele meu – asta nu înţeleg.

— Şi adresa dvs., completă Brewer. Ce a mai spus apoi nu s-a putut înţelege, imediat şi-a pierdut din nou cunoştinţa, dar medicii cred că în câteva ore are să-şi revină şi o să poată vorbi. Acum o să înţelegeţi de ce v-am invitat aici.

Adăugă flegmatic:

— Sunt inspectorul şef Brewer. David Brewer. Conduc Inspectoratul „P” al Comisiei poliţiei judiciare.

— Comisia poliţiei judiciare? repetă ea cu o indiferenţă forţată. Mâinile i se cramponară însă involuntar de marginea mesei, iar ţigara îi tremură între degete.

— Miss van Dooren, nu v-a surprins deloc când v-am spus că în primul său moment de luciditate Tony a pomenit în primul rând numele şi adresa dvs. Nu v-a surprins nici când v-am vorbit de glontele care a trecut la un fir de păr de inima lui. Nu este deci evident că ştirea împuşcării lui Tony nu însemna o noutate pentru dvs? Cu alte cuvinte, că aveaţi cunoştinţă de cele întâmplate?

Ea îşi umezi buzele şi se îndepărtă cu scaunul de masă, prefăcându-se că umblă în poşetă.

— Ca să fiu sinceră, la început nici nu înţelegeam ce-mi spuneţi. Am fost trezită din somn. Eram atât de nervoasă încât nici nu înţelegeam, de fapt, la ce vă referiţi. Din tot ce mi-aţi spus n-am reţinut decât că

Tony – vreau să spun dl. Valdiva – întrebase de mine.

Se îndreptă în scaun, îşi recapătă siguranţa.

— Abia acum îmi dau seama. Dacă vreţi să-mi întindeţi capcane, să ştiţi c-aţi greşit adresa! Vă legaţi de oameni nevinovaţi şi recurgeţi la mai ştiu eu ce trucuri, pentru ca…

Brewer o întrerupse, dând din cap.

— Aveţi perfectă dreptate, Miss van Dooren, nu ar fi echitabil să induci în eroare şi să intimidezi un contribuabil, prin ceea ce dvs. numiţi trucuri. Dar oricât de surescitată aţi fi, nu se poate să vă fi scăpat ce v-am spus în legătură cu împuşcarea lui Valdiva şi cu glontele care a trecut la un milimetru de inimă. Dacă n-aţi fi ştiut deja că Valdiva a fost împuşcat, tot aţi fi scos, cât de cât, o exclamaţie de surprindere, oricare ar fi fost starea dvs. de nervozitate. Dar singurul lucru care v-a surprins a fost faptul că Tony şi-a recăpătat cunoştinţa. Ceea ce înseamnă, Miss van Dooren, nu numai că ştiaţi de împuşcarea lui Valdiva, dar eraţi şi convinsă că a murit.

Ridică receptorul, formă aparent un număr, ceru pe medicul de serviciu şi se interesă de starea lui Valdiva. Brewer simţea privirile vizitatoarei aţintite asupra sa. Văzu, într-adevăr, că îi urmăreşte fiecare mişcare a buzelor. Ea nu putea bănui că discuta pe o linie moartă cu un partener inexistent.

După o pauză în care ascultă, chipurile, o comunicare mai amănunţită, Brewer răspunse:

— Dacă-i aşa, am să viu acolo să-i iau personal interogatoriul, şi-l şi înregistrez pe bandă… Da, da, foarte bine… Repetă, te rog, numele şi adresa…

Aplecă mapa de scris peste marginea biroului şi o sprijini de picior, astfel încât Belinda să nu poată urmări ceea ce scrie, şi notă pe o bucată de hârtie:

> „De căutat imediat în locuinţa Belindei van Dooren o haină de blană maro şi de predat lui Collins, care ştie ce are de făcut. Voi comanda două cafele, ai grijă ca ceaşca pentru doamna să nu aibă toartă. După ce o bea, trimiţi ceaşca imediat la Potter, pentru amprente”.

Mai vorbi puţin, după care puse receptorul la loc şi înmână lui Sarg biletul. Detectivul parcurse rândurile, dădu din cap şi plecă.

Belinda van Dooren scăpă un oftat prin buzele întredeschise, privi în jur descumpănită şi, după câteva clipe de ezitare, se adresă în sfârşit inspectorului:

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, dar refuz să fac orice declaraţie. Nu mă interesează ce vreţi să puneţi la cale. Dacă aveţi de gând să mă jucaţi pe degete, cu mine n-aţi nimerit-o,

Brewer se lăsă pe speteaza scaunului.

— Credeţi, într-adevăr, că printr-o asemenea atitudine vă uşuraţi situaţia? Tony Valdiva nu numai că vă cunoştea numele şi adresa, dar – se aplecă peste birou apropiindu-se de Belinda –, dar a mai spus, cu vocea lui stinsă, eu i-am înţeles însă şoaptele, că eraţi alături de el în maşină când respectivul a tras prin geamul portierei. Înseamnă că l-aţi văzut pe asasin!

O apucă pe neaşteptate de bărbie şi-i înălţă capul ce îi atârna involuntar în jos. O privi necruţător în ochi.

— Aşi putea să vă ţiu aici până vi se face negru în faţa ochilor, Miss van Dooren! Sunteţi martora unei crime capitale, numai asta şi ne dă dreptul să vă punem sub arest preventiv. Dar mai mult, sunteţi bănuită de complicitate la crimă!

Ea îi dădu mâna la o parte, sări în sus şi se răsti la Brewer:

— Pe mine nu mă speriaţi cu d-astea! Dar ce ştiu eu, ce poate îndruga un muribund în delir! Probabil c-aţi născocit totul – şi în orice caz, nu-i nicio dovadă.

Se opri o clipă, apoi adăugă, cântărindu-şi cuvintele:

— Când mă gândesc mai bine, nici nu ştiu dacă am cunoscut vreodată pe acest Tony Valdiva – poate confund numele cu altul asemănător – în orice caz, nu vă faceţi iluzii c-o să mă puteţi trage pe sfoară!

— Dar, zâmbi Brewer, la început n-aţi negat nicidecum că Valdiva e o cunoştinţă de-a dvs.

Ea dădu din umeri.

— Oricine se poate înşela, oameni suntem. Şi acestea fiind zise, n-aveţi decât să continuaţi cu întrebările până răguşiţi, de la mine nu mai scoateţi o vorbă până nu va fi de faţă şi avocatul meu. Este dreptul meu să…

Brewer îi tăie vorba:

— Fireşte că aveţi acest drept, cu condiţia să vă puteţi pune în legătură cu Sam Greemberg. Şi apoi, avocatul va trebui să afle unde sunteţi reţinută. Ori, aici avem o serie întreagă de posibilităţi.

Brewer zâmbi din nou.

— Pot să vă predau pentru câtva timp Serviciului de constatare, pentru ca apoi să vă plimb de la un sector la altul. Iar Sam Greemberg are să alerge de la Ana la Caiafa, fără să poată afla unde se găseşte protejata sa. Ceea ce nu este, desigur, cu totul conform prevederilor procedurii penale, dar cum criminalii sunt certaţi cu legea, poate avem şi noi din când în când dreptul să mai uităm de litera legii.

Ea se aşeză.

— Puteţi să mă trageţi de limbă cât poftiţi, nu ştiu absolut nimic. Nu vă mai daţi osteneala. Cu sau fără Sam Greemberg, n-o să reuşiţi să-mi găsiţi vreo vină, oricât aţi încerca. Am toate actele în regulă, nu există nicio plângere împotriva mea, n-am avut niciodată de-a face cu

poliţia. Dacă vă depăşiţi atribuţiile, ceea ce de altfel aţi şi făcut, o s-o regretaţi până la sfârşitul vieţii. Am prieteni în conducerea Administraţiei municipale – oameni care sunt şi peste şeful vostru.

Brewer dădu din cap, flegmatic.

— În cazul cel mai rău, şeful poliţiei judiciare şi cu mine o să fim concediaţi, iar în cazul cel mai bun poliţia întreagă… Raiul pe pământ pentru toţi borfaşii! Dar, bineînţeles, domnişoară dragă, mai târziu puteţi face tot ce doriţi. Deocamdată, să ne facem comozi şi să stăm la o şuetă.

Apăsă pe o clapă a telespeakerului şi comandă: „Două cafele tari şi fursecuri”, după care se adresă interlocutoarei sale.

— Nimic nu e mai înviorător decât o cafeluţă bună, tare, aromată.

O observa. Ea îşi aprinse o altă ţigară, căuta să pară indiferentă. Brewer o întrebă, la fel de indiferent:

— Miss van Dooren, în lipsa avocatului dvs., aţi avea ceva împotrivă să-mi spuneţi cum v-aţi petrecut seara de alaltăieri?

Ea nu părea să fi auzit întrebarea.

— Spuneaţi adineauri că Tony Valdiva şi-a recăpătat cunoştinţa doar pentru câteva clipe. Ştiţi, desigur, că omul e cu totul confuz în asemenea momente. Şi cu toate astea, v-aţi mulţumit cu aiurelile unui inconştient, ca să mă convocaţi aici şi să-mi debitaţi tot felul de aberaţii?

De data aceasta, Brewer nu părea la rândul său să fi auzit întrebarea.

— Aţi fi dispusă să vorbiţi dacă-l anunţ pe Sam Greemberg?

Ea reacţionă imediat.

— Bineînţeles! N-am nimic de ascuns. Dar trebuie să mă înţelegeţi, sunt prea lipsită de experienţă ca să dau declaraţii fără îndrumarea unui jurist.

— Desigur că vă înţeleg, Miss van Dooren. Pentru că veni vorba, adăugă el examinându-şi cu toată atenţia unghiile, cum se face că tocmai Sam Greemberg e avocatul dvs?

— Nu-i avocatul meu, răspunse ea după o clipă de gândire, e o cunoştinţă, nu mai ştiu de unde. Îmi oferise concursul său, dacă voi avea vreodată nevoie de asistenţă juridică. Şi pentru că, după cum văd acum e cazul, mi-am amintit de numele lui.

— Probabil că nu ştiţi că Sam Greemberg se bucură de o mare reputaţie ca apărător al unor personalităţi foarte importante – din anumite cercuri. Vreau să spun, personalităţi marcante din lumea interlopă. L-aţi cunoscut poate în societatea unor asemenea figuri simandicoase?

— Nu mai ştiu unde mi-a fost prezentat avocatul Greemberg, răspunse ea, de data aceasta cu un oarecare aer de superioritate. Poate să fi fost la Metropolitan Opera în foaier – sau poate cu prilejul unei

recepţii la Waldorf Astoria – nu mai ştiu, n-am o memorie strălucită – dar sper că aşa ceva nu e pasibil de pedeapsă?

Uşa dinspre coridor se deschise.

Un om de serviciu aşeză pe biroul lui Brewer o tavă cu două ceşti de cafea fierbinte, frişcă şi fursecuri, după care se retrase.

Brewer gustă din una din ceşti, pe care o puse imediat jos:

— Fierbinte, foarte fierbinte! Să vă pun frişcă? Zahăr?

Ea dădu din cap, indiferentă.

— Am citit odată într-un roman poliţist cum cei interogaţi sunt momiţi cu ţigări, coniac şi promisiuni, ca să-şi dezlege limba. Figura cu cafeaua, frişca şi fursecurile pare să fie varianta dvs. personală, d-le inspector. Totuşi, tot m-aţi incomodat destul, aşa c-o să accept cu plăcere cafeaua cu frişcă şi fursecurile. Dar să nu vă faceţi iluzii c-o să mă duceţi cu zăhărelul şi o să obţineţi rezultatele scontate.

El dădu din cap şi-i oferi ceaşca de cafea.

— Facem şi noi ce putem, Miss van Dooren. Dar, uite că serviciul nostru iar şi-a dat în petic, cu toate observaţiile şi protestele noastre, şi ne mai aduce şi ceşti ciobite, remarcă Brewer arătând, zâmbind, la toarta spartă a ceştii oferite. Dacă n-aşi fi gustat deja din cafea, bineînţeles că v-aş fi oferit ceaşca mea.

— Ei, se simte lipsa unor mâini mai afectuoase, replică ea ironic, şi duse la gură ceaşca, prinzând-o între degetele mâinii drepte.

Brewer urmări gestul, mulţumit. Apoi adăugă, în treacăt:

— Poate că-mi spuneţi totuşi, chiar în lipsa avocatului dvs., cum v-aţi petrecut seara de alaltăieri? Vedeţi, Miss van Dooren, nu există decât două posibilităţi. Sau avocatul dvs. vă va sfătui să nu răspundeţi la întrebare, şi atunci v-aţi atrage grave bănuieli, sau se va declara de acord să-mi răspundeţi, şi atunci ar fi întocmai ca şi cum mi-aţi răspunde acum, fără să fie prezent. Sunteţi prea bănuitoare, asta e. Nu doresc altceva decât să vă conduc cât mai curând până la uşă şi să vă las să plecaţi acasă – aşa că, de ce să vă mai amărâţi şi să-mi amărâţi şi mie viaţa?

— Chiar dacă vă spun unde am fost alaltăieri seara, tot n-o să mă credeţi. Aşa că mai bine tac.

— Dar faceţi măcar o încercare! Dacă spuneţi adevărul, vă asigur că am să vă cred.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Şi de unde o să ştiţi că spun adevărul?

Brewer zâmbi:

— Asta am să vă dezvălui cu plăcere – după! Deci – ce aţi făcut alaltăieri seara, să zicem, în jurul orei şapte, Miss van Dooren?

La precizarea orei trăsăturile ei se destinseră, trădând o uşurare vizibilă.

— Şedeam într-un fotoliu din salonul de coafură al hotelului

Biltmore şi mă lăsam îngrijită de mâini harnice. Alibiul meu poate fi confirmat de coafeză, de manichiuristă, de pedichiuristă, de şefa salonului.

Inspectorul îşi făcu însemnări, părând foarte interesat, îşi goli ceaşca de cafea, aşeză farfuria cu fursecuri lângă tavă, aşteptă până ce interlocutoarea sa îşi bău cafeaua şi îl sună pe omul de serviciu să strângă totul.

— Excelent, Miss van Dooren. Mai luaţi fursecuri? Nu? Ei, da, silueta… Aveţi deci un alibi, se pare, perfect. Şi, până la ce oră aţi fost supusă acestor tratamente cosmetice? continuă el, cu o voce lipsită de orice inflexiuni.

Ezitarea ei era vizibilă, oricât încerca să o disimuleze printr-un zâmbet fugitiv.

— N-aş putea spune cu o precizie chiar de minute, dar, în orice caz, până să termin se făcuse opt şi jumătate, dacă nu mai mult.

Brewer dădu din cap.

— Câteva minute în plus sau în minus – nu contează. Poate că personalul salonului are să-şi aducă aminte mai bine. Şi după aceea, insistă el privind-o în ochi, v-aţi dus să luaţi masa undeva? Desigur că şi aici o s-aveţi cel puţin un martor – o femeie tânără şi încântătoare ca dvs. Este mai totdeauna însoţită de cineva. Apoi mai sunt chelnerii, garderobiera, vânzătoarea de ţigări, care, fără îndoială, au să poată confirma spusele dvs.

Ea nu-i ocoli privirea.

— Vă-nşelaţi, d-le inspector. Eram foarte obosită. N-aveam nicio întâlnire şi m-am dus direct acasă. Şi asta se poate verifica, după registrul de evidenţă al garajului din blocul meu. Fiecare maşină care intră sau iese din garaj este înregistrata, cu ora exactă.

— Perfect, Miss van Dooren, perfect! Presupun că v-aţi petrecut toată seara şi bineînţeles noaptea acasă, până azi dimineaţa când detectivul Sarg v-a trezit, din lipsa noastră de amabilitate, în toiul somnului. Şi desigur, cred că nu greşesc, pentru acest interval de timp nu puteţi avea martori care să confirme precizările dvs.

Oftă, plin de înţelegere.

— Fireşte, nu poţi să ceri nimănui să-şi instaleze noaptea un martor la căpătâi, pentru cine ştie ce eventualitate. Dar probabil că nu v-aţi dus la culcare fără să mâncaţi mai întâi ceva, nu?

Mi-am făcut un ceai şi mi-am pregătit o friptură – un cotlet slab la grătar, bineînţeles, căci grăsimea produce totdeauna grăsime.

Părea să-şi fi recăpătat siguranţa.

Brewer continua să facă însemnări.

— Perfect. Poate că există şi martori care să întărească spusele dvs? Mă refer la… martorii muţi din bucătăria dvs.: vasele folosite, tacâmul, osul cotletului? Ca să dovedească exactitatea declaraţiilor

dvs…

Răspunsul ei se lăsă aşteptat câtva timp. Şi nici încercarea de a schiţa un nou zâmbet nu reuşi să-i mascheze neliniştea.

— Nu mă duc niciodată la culcare înainte ca totul să fie oglindă în bucătărioara mea. Am spălat imediat vasele şi tacâmurile, iar resturile le-am aruncat în jgheabul crematoriului.

El dădu din cap de mai multe ori.

— Asta-i viaţa, Miss van Dooren, uneori până şi calităţile cele mai lăudabile sunt dezavantajoase. Dar să lăsăm asta. Vasăzică, înseamnă că aţi terminat cu toate pe la ora nouă şi jumătate sau zece. Vă culcaţi atât de devreme?

— Bineînţeles că nu, d-le inspector! M-am aşezat în faţa televizorului, şi până să mă culc trecuse de ora 11.

— Aţi vrea să-mi spuneţi pe ce canal aţi pus aparatul?

Ea închise ochii, duse mâna stângă la frunte ca şi cum şi-ar forţa memoria, în cele din urmă răspunse hotărât:

— Era programul WCBS!

— Ce coincidenţă, Miss van Dooren, WCBS e postul meu preferat! Începând de la 10, alaltăieri, a transmis marea revistă „The Golden Years” cu Gene Kelly. N-am văzut, din păcate, decât câteva secvenţe – la noi serviciul de noapte nu e rezervat distracţiei.

Îşi aprinse o ţigară, făcu ochii mici şi o scrută pe femeia din faţa sa.

— Păcat că n-a putut să apară Kelly. O dublură nu poate să egaleze niciodată o adevărată vedetă, adăugă el, privind-o de data aceasta din plin. Sau v-a plăcut şi O’Shea?

Ea îşi scoase rujul cu mâna dreaptă, luă oglinjoara în mâna stângă şi începu să se fardeze.

— Mă scuzaţi, d-le inspector.

Nu-şi dădea seama cât de vădită era intenţia ei de a câştiga timp. Pauza devenea tot mai lungă. Dar în cele din urmă trebui să spună ceva.

— Ca să vă spun sincer, nici n-am observat înlocuirea… Ştiţi – am vorbit şi la telefon de vreo două ori.

Brewer dădu din cap.

— Desigur, înţeleg.

Trase din ţigară, o privi atent.

— Vreţi să-mi spuneţi cu cine aţi vorbit, Miss van Dooren?

Ea se forţă să schiţeze un zâmbet ironic, în timp ce-şi punea rujul la loc în poşetă.

— Deveniţi cam indiscret. În orice caz, pot să vă spun numai atât, am vorbit cu un prieten. Dar numele lui, zău, nu vi-l pot divulga – ştiţi – e căsătorit.

— Înţeleg. Dar spuneaţi c-aţi avut două convorbiri telefonice. A doua a fost oare tot cu un gentleman căsătorit, al cărui anonimat

trebuie să-l păstraţi?

— Am stat la şuetă cu o prietenă. Dar nu văd de ce aşi expune-o întrebărilor poliţiei.

Expresia ei era de data aceasta cu totul schimbată, zâmbetul îi dispăruse, pentru a face loc ridurilor lăsate de uzura unei vieţi intens trăite.

— Mă faceţi să regret c-am fost de acord să vorbesc în lipsa avocatului meu. Văd că abuzaţi de amabilitatea mea. E destul. Răbdarea mea a luat sfârşit. Am să…

Telefonul începu să sune. Brewer ridică receptorul.

Collins îl informa că fibrele textile şi aţele agăţate de clanţa portierei Cadillac-ului proveneau, după cum se constatase cu certitudine, de la tivul de jos al mantoului pe care detectivul Sarg îl adusese din locuinţa Belindei van Dooren. Expertul întreba ce să facă cu mantoul. Pentru orice eventualitate, îl marcase sub căptuşeală, astfel încât să poată fi folosit la nevoie ca piesă probatorie. Mai departe, Sarg cerea noi instrucţiuni.

Brewer îşi formulă răspunsul în termeni care nu puteau spune nimic interlocutoarei sale. „Obiectul”, îi spuse el lui Sarg, să fie păstrat deocamdată la laborator, iar „curierul” să se prezinte la camera 281. Aceasta era mica sală de lucru de partea cealaltă a coridorului.

Brewer se ridică. Se opri drept în faţa Belindei van Dooren.

— Miss van Dooren, cum se face că n-aţi observat alaltăieri seara, la ora 10, în faţa televizorului cum spuneaţi, că postul WEBS nu transmitea o revistă, ci Simfonia a Noua a lui Beethoven? Că în locul unei vesele retrospective hollywoodiene a apărut pe micul ecran o orchestră? Eraţi atât de distrată încât pe violonişti, flautişti şi trompetişti i-aţi văzut în chip de sprinteni dansatori?

Era încredinţat că nu riscă nimic cu inspiraţia ce-i venise. În realitate, nu avea nici cea mai mică idee despre programul transmis de WEBS. Dar era atât de sigur pe meseria lui, încât miză pe această stratagemă.

Ea sări ca arsă. Clocotind de furie, dezlănţui asupra lui un val de invective.

Uşa se deschise.

Potter înmână inspectorului un dosar.

— Răspunsul la întrebările dvs. De alaltăieri, d-le inspector, îi spuse el şi-i făcu semn cu ochiul.

Brewer se duse la fereastră şi citi raportul:

> „Amprentele degetului arătător şi degetului mare de pe ceaşcă au fost identificate ca aparţinând lui Belinda van Dooren, născută la 12.10.1931, la Pittsburg. La 13 ani a fugit din casa părintească. Ulterior a fost internată într-un cămin de reeducare. Ţinându-se seama de buna ei conduită, după

> un an şi jumătate i s-a permis să plece. Au urmat câţiva ani, perioadă din care nu deţinem niciun fel de date despre viaţa ei. În 1954 apare în evidenţa poliţiei de moravuri din Detroit, învinuită de viaţă imorală şi vagabondaj, dar e pusă în libertate din lipsă de dovezi. Bănuielile că ar avea legături cu bandele de şantajişti nu se confirmă. Urmează apoi un nou gol în evidenţele poliţiei. Abia în septembrie apare cu domiciliu înregistrat reglementar, în East 72 Madison".

Inspectorul se întoarse la biroul său.

— Mulţumesc. Trimite-mi, te rog o agentă. S-o ducă pe dumneaei jos la înregistrare. Celulă individuală. Niciun contact cu exteriorul.

Potter dădu din cap şi plecă.

Belinda van Dooren rămase cu privirile aţintite asupra lui Brewer.

— Cu ce drept…

Fu întreruptă de vocea dură a inspectorului.

— Aţi pierdut partida! Cunoaştem trecutul dvs. mult mai bine decât credeţi. Ştim – făcu în mod intenţionat o pauză – absolut tot!

Era clasica metodă de a zdruncina siguranţa de sine a suspecţilor în lipsa unor elemente care să poată dovedi vinovăţia lor, cel puţin în cazul celor care au efectiv pete negre în trecutul lor. Ei se simt astfel descoperiţi, demascaţi – şi deseori recunosc lucruri de care anchetatorul nu avea nici cea mai mică idee.

Brewer continuă, neînduplecat.

— Încă mică fiind, aţi apucat-o pe căi greşite. Aţi compărut în faţa tribunalelor, aţi fost căutată de zeci de secţii de poliţie. De când locuiţi în East 72 Madison, aţi fost permanent supravegheată – ştim tot – auziţi? Tot! Ştim că sunteţi amestecată în traficul de stupefiante, că l-aţi ademenit pe Tony Valdiva la o întâlnire cu moartea…

Ea îl întrerupse, exasperată:

— Când o să poată vorbi, chiar el are să…

Brewer se aplecă spre ea.

— Vreţi să spuneţi, mai degrabă, că va respecta regulamentul sindicatului şi nu va deconspira nimic? Ei bine – o privi necruţător –, Tony Valdiva va tăcea din alte motive. Şi anume, pentru motivul că morţii nu pot să vorbească!

— Cum?! Dar spuneaţi… se întrerupse, neputincioasă.

— Ce am spus şi ce am făcut a avut scopul de a vă induce în eroare. Fapt este că Tony nu mai există decât sub forma unui cadavru mut şi rece. De la el nu vă mai puteţi aştepta la niciun fel de ajutor. Dar noi avem posibilitatea să facem să vorbească toţi martorii muţi. Şi aceştia dovedesc că aţi fost de faţă la lichidarea lui Tony.,

— Dar jur că… izbucni ea.

— Mai bine nu juraţi! Când v-aţi grăbit să părăsiţi maşina, preţiosul dvs. Mantou de Vicuna s-a agăţat de mânerul portierei, fără să vă daţi

seama. Dar noi avem dovada materială în mână. Aţi mai fost identificată de portarul de noapte al hotelului Stanmore şi de chelnerul de etaj care v-a servit cina, dvs. şi lui Valdiva. Aţi părăsit hotelul împreună cu Valdiva şi v-aţi aşezat în maşină alături de el.

O străpunse cu privirea.

— Până acum am acreditat ideea că arma a fost descărcată din afara maşinii – dar acum o să fiţi reţinută aici sub bănuiala de crimă. Experţii noştri au stabilit că Tony a putut fi împuşcat şi de o persoană care şedea alături de el. Acum o să vă interogăm zeci de ore, în lumina reflectoarelor!

Apucă pe neaşteptate fularul de mătase petrecut în jurul gâtului ei şi i-l smulse dintr-o mişcare.

— Şi iată cicatricea lăsată de operaţia pe tiroidă! Identitatea dvs., Miss van Dooren, e demonstrată în mod incontestabil: dvs. şi femeia care a părăsit Cadillac-ul imediat după ce Tony Valdiva a fost împuşcat mortal, sunteţi una şi aceeaşi!

Ea îşi acoperi cu mâna dreaptă pansamentul de la gât. Faţa îi era desfigurată, gura parcă i se lăţise, de sub machiajul minuţios se iviră deodată, fantomatic, adevăratele ei trăsături. Aspectul ei era de-a dreptul respingător. Nu mai rămăsese nimic din blazarea, aroganţa şi vitalitatea ei.

— Vă jur, pe tot ce am mai sfânt, mă auziţi – vă jur că n-am niciun amestec în legătură cu moartea lui Tony…

Se agăţă cu amândouă mâinile de braţele lui Brewer.

— Dar, îl întrebă fixându-l cu privirea, a murit Tony, într-adevăr…?

El îşi eliberă braţele, cu o mişcare brutală.

— Tony Valdiva a murit la câteva secunde după ce a fost împuşcat. Belinda van Dooren, cu fiecare cuvânt, şi cu fiecare întrebare, şi cu fiecare răspuns v-aţi înfundat tot mai rău în afacerea asta. Sau l-aţi împuşcat cu propria mână pe acest măscărici, desigur îndrăgostit în dvs., sau îl acoperiţi pe autorul crimei. O să iasă fum din dvs. pe un scaun metalic în camera cu pereţii verzi din Sing-Sing, sau, în cazul cel mai fericit, o să vă petreceţi următorii treizeci de ani în dosul gratiilor. Aţi ratat ultima dvs. şansă. V-am oferit prilejul să spuneţi adevărul. Puteaţi să fiţi – dacă totuşi nu dvs. l-aţi ucis – martorul principal al acuzării. Acum e prea târziu!

O femeie în uniformă, de statură atletică, intră în biroul lui Brewer.

— Am de înregistrat pe cineva la biroul de arestări?

Belinda se agăţă din nou cu amândouă braţele de Brewer.

— Vă jur că n-am…

Inspectorul o împinse spre agentă pe Belinda, care tremura din toate mădularele.

— Serviciul de identificare, înregistrare, stare de arest. Celulă individuală. Niciun fel de comunicaţie cu lumea din afară. Niciun

telefon, nicio vizită.

Agenta dădu din cap, apoi se adresă Belindei van Dooren.

— Fără nazuri, Miss. Uşuraţi-mi sarcina. Nu ne place aici să folosim forţa. Luaţi situaţia aşa cum e. Jos, în celulă, o să cântăriţi mai bine lucrurile.

Vocea ei era seacă, totuşi, parcă avea o uşoară nuanţă de bunăvoinţă şi înţelegere.

Belinda van Dooren îşi luă poşeta, îşi luă şi fularul de mătase de data aceasta rupt, îşi acoperi cu el pansamentul de pe gât şi, luată de braţ de agentă, părăsi încăperea.

Brewer se duse la fereastră şi deschise ambele geamuri.

Trase aerul adânc în piept, de câteva ori.

UN MARTOR SE RETRAGE

Brewer privea afară pe fereastră. Auzi uşa deschizându-se şi, fără să se întoarcă, ştiu că a intrat Gatsky. Cutremuratul mobilelor era cel mai bun indiciu al unei staturi de categorie grea. Brewer se întoarse.

— Zi, dă-i drumul!

Detectivul îşi luă un scaun, era simplu dar solid, din stejar masiv. Nu se putea spune că era o piesă deosebit de comodă, fiind destinată mai degrabă unor anumiţi clienţi ai poliţiei decât unor vizitatori onorabili. Lucrătura solidă oferea garanţia că rezistă la mari presiuni, chiar şi în cazul unei suprasolicitări considerabile. Lui Gatsky îi era destul de neplăcut să simtă gol sub el când la stânga, când la dreapta, căci tăblia scaunului era prea mică pentru el.

— Harry Pistolarul e o figură mare, d-le inspector, începu detectivul, răsfoind într-un dosar voluminos al cazierului. De mic şi-a început cariera. Numele său adevărat este probabil Harry Jonathan Miles, eventual Mulberry sau Moldey. S-a născut în 1929, la Pittsburg. Tatăl său a fost fochist de locomotivă, a murit într-un accident de cale ferată pe când Harry avea doar patru ani. Cei doi fraţi ai săi, mai mari, stăteau la nişte rude la ţară. Amândoi au căzut în luptele din Pacific. Asta, în paranteză. Harry a intrat la o şcoală a asistenţei sociale, mama lui dispăruse cu un necunoscut şi i s-a pierdut orice urmă. La zece ani este internat într-o şcoală de corecţie, pentru furturi repetate. La doisprezece ani participă la o tentativă de evadare, îl răneşte grav pe gardianul de etaj, e internat într-o casă de reeducare a delicvenţilor minori, evadează la cincisprezece ani, în urma unor spargeri ajunge în faţa tribunalului pentru minori şi e trimis într-o închisoare de minori. Acolo se pune în fruntea unei revolte a deţinuţilor din hala de lucru, la optsprezece ani e pus în libertate condiţionată, iar apoi i se pierde urma prin slum-urile din Chicago. În 1949 face parte din garda personală a fraţilor Gutzik, dobândeşte pare-se importante merite pe lângă aceşti criminali, care-l angajează în serviciul activ. În şapte rânduri apare ca inculpat pentru acte de violenţă, atentate la viaţa, securitatea sau bunurile unor cetăţeni. Toate procedurile judiciare se împotmolesc. Două acţiuni penale împotriva lui pentru şantaj prin ameninţarea cu moartea au trebuit să fie suspendate. Martorii dispăreau fără urme, sau erau găsiţi morţi. Vechea poveste…

— Nu prea avem perspective strălucite! Dar asta a fost la Chicago. Poate că aici o să ne meargă mai bine, îl întrerupse Brewer.

Gatsky îşi aprinse o ţigară.

— Aici lucrează din 1958. Dar e cât se poate de prudent, probabil bine sfătuit. Îşi schimbă des domiciliul, de cele mai multe ori în afara

sectorului nostru. Am aici adresa din New Jersey, Queens, şi din alte state. Totdeauna cu domiciliul înregistrat reglementar. În prezent stă, sub numele Harry Jonathan Mulberry, într-o garsonieră mobilată din 8th Street off MacDougal, înregistrat cu profesiunea de reprezentant comercial, ceea ce nu spune mare lucru. De altfel – Gatsky îşi ridică privirea de pe dosarul pe care îl răsfoia – într-o notă de aici se spune că Harry ar fi fost amestecat în afacerea Riesel. Dacă vă amintiţi, d-le inspector, o bandă de şantajişti din zona portului puseseră la cale un atentat asupra ziaristului Riesel, care în fiecare săptămână demasca la radio isprăvile lor. I-au aruncat vitriol în faţă. Din cauza arsurilor a orbit aproape complet. Când s-a dat de urma făptaşului, vânătoarea s-a încheiat la morgă. Atentatorul fusese pescuit din Hudson. Cu cinci gloanţe în cap. Au acţionat repede şi eficient. Bănuielile se îndreptau spre Harry Pistolarul.

— Nu existau niciun fel de probe? Sau, o fi prezentat alibiuri cu o grămadă de martori… interveni Brewer, lăsându-se pe speteaza scaunului.

— O armă. Care poate fi închiriată, inclusiv încărcătura şi degetul de pe trăgaci, reflectă detectivul. Dar oamenii care se ocupă de afaceri de soiul ăsta sunt prudenţi. Harry n-a fost nici măcar pus sub acuzaţie. Dispune de un alibi perfect în cazul nostru, nu numai pentru cele patru ore în chestiune, dar pentru întreaga zi. Şi mereu îmi vine în minte acest Sam Greemberg, d-le inspector. L-am întrebat odată dacă-l cunoaşte şi pe Tony Fischetti. Mi-a răspuns că da. L-am întrebat ce părere are despre el. Ce credeţi că mi-a răspuns? „Dl. Fischetti este un om onorabil. Nu i se poate reproşa absolut nimic. Nimic care să poată fi dovedit”… Tot un astfel de gentleman e şi Harry. Ştim foarte bine că e un demn continuator al acelei faimoase tradiţii a lui „Murder Incorporated” – al ucigaşilor de profesie ca Lepke Contabilul şi şleahta lui – dar de dovedit nu putem din păcate să dovedim nimic.

— Dar de când fac gangsterii din port pe călăii traficanţilor de stupefiante? După câte ştim sau presupunem, Harry are legături cu sindicatul lor.

Brewer se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos.

— Probabil că e vorba de un ajutor ocazional. În cazuri de urgenţă se recurge la oameni de meserie, cu titlul de împrumut. În definitiv, procedeul e folosit în branşa hotelieră, ca şi în marea industrie – de ce n-ar fi practicat şi de sindicatele gangsterilor? S-ar mai putea, fireşte, ca Harry să lucreze pe cont propriu, să primească comenzi indiferent de unde, numai onorariul să fie destul de gras ca să acopere cheltuielile pe care le implică propria lui securitate – sau chiar mai modest, dacă i se asigură acoperirea.

Brewer se opri în faţa detectivului.

— Am putea să-l umflăm pe Harry sub un pretext oarecare şi să-l

manevrăm de la o secţie la alta, cât e nevoie ca să-i percheziţionăm locuinţa în toată legea. Dar, până la urmă, tot îl eliberează „sindicatul” – banii pentru cauţiune nu contează la ei. Nu poate să rămână în mâinile noastre, decât dacă găsim în locuinţa lui dovezi incontestabile. Şi norocul ăsta nu cred să-l avem. Pe de altă parte, dacă-l alertăm, pierdem în mod practic orice posibilitate de a-l ţine sub supraveghere. Pentru treaba asta, trebuie să-l lăsăm să creadă că e în afara oricăror bănuieli.

Detectivul se uită sceptic la şeful său;

— Chiar dacă nu-l punem în gardă cu nimic, mă îndoiesc că o să ne ducă pe o pistă bună. Oameni hăituiţi ca el îl simt pe un poliţist de la o poştă. Sunt atât de neîncrezători şi prudenţi, încât miros orice primejdie care i-ar ameninţa fie pe ei, fie pe prietenii lor.

Brewer îl contrazise şi-l aprobă în acelaşi timp.

— Dacă e să pornim de la ideea că ticăloşii ăştia nu pot să facă niciun fel de greşeală, mai bine să ne căutăm de lucru pe la poştă sau oficiul central de statistică. Sigur că Harry Pistolarul e o vulpe bătrână unsă cu toate alifiile şi niciun vânător nu-i vine repede de hac. Totuşi, după părerea mea, singura cale ca să obţinem probe împotriva lui sau a celor din spatele lui, este o supraveghere cât se poate de bine camuflată.

După o scurtă bătaie la uşă apărură Sloan şi Lowett. Raportară pe scurt despre cercetările întreprinse de ei, fără niciun rezultat.

— Ne-am întâlnit afară cu Sarg – a avut mai mult noroc decât noi, constată Sloan.

Brewer dădu din cap.

— Nu succesul individual contează, ci reuşita muncii comune. În orice caz, Belinda van Dooren a fost identificată fără niciun dubiu, ea e persoana care s-a aflat lângă Tony Valdiva în clipa în care a fost ucis. Cred că acum trebuie să discutăm planul nostru pentru faza următoare… Anunţă-l, te rog, pe Sarg şi veniţi împreună în sala de lucru, adăugă Brewer adresându-se lui Sloan în timp ce se îndrepta la uşă, şi ieşi din birou împreună cu Lowett şi Gatsky.

Cei patru detectivi se aşezară de-a lungul mesei. Inspectorul, plimbându-se în sus şi în jos, consultându-şi din când în când notiţele, făcu o scurtă şi totodată cuprinzătoare expunere asupra desfăşurării cercetărilor, începând de la prima comunicare a Sectorului I pe care Lowett i-o prezentase la ora 3,48, până la interogatoriile neconcludente luate Belindei van Dooren şi lui Bonetti.

— N-o să fie chiar aşa de simplu să-l spionăm pe Harry, spuse Sloan. A ştiut el ce face când s-a mutat într-o casă de prin MacDougal. Cartierul e dens populat, e acolo un du-te-vino neîncetat, oamenii ţin scai unul cu altul. Cu sau fără motiv, toţi văd în poliţie pe duşmanul lor comun. Fiecare o să fie oricând gata să-l prevină pe celălalt, la cel

mai mic indiciu că un poliţist se interesează de el. Faptul că Harry s-a instalat în cartierul ăsta al italienilor arată limpede legăturile lui strânse cu „sindicatul”, creaţie a mafiei italiene. Probabil că şefii săi au ţinut să-l apere cât mai bine cu ajutorul unor compatrioţi de nădejde. Şi printre noii încetăţeniţi de origine italiană, oameni de treabă de altfel, s-au cuibărit o serie de elemente dubioase.

Brewer se aşeză.

— Mai întâi trebuie sondat terenul. Sloan şi Lowett, sarcina asta vă revine vouă. Cum vă apropiaţi de Harry Pistolarul, e treaba voastră. Pretexte se găsesc destule. În definitiv, nu suntem într-o grădiniţă de copii, fiecare din noi ştie ce are de făcut. Trebuie evitată neapărat orice acţiune directă – dar şi orice pierdere de timp…

Îşi plimbă privirile de la un detectiv la altul.

— Amănuntele le discutaţi între voi!

Sloan şi Lowett plecară, fără a se arăta prea entuziasmaţi.

În clipa aceea sună telefonul.

Răspunse Sarg, care întinse apoi receptorul inspectorului.

— E pentru dvs.

Brewer ascultă un timp, fără să-l întrerupă pe vorbitorul de la celălalt capăt al firului. În cele din urmă întrebă, înăbuşindu-şi furia:

— Spuneaţi că moartea ar fi fost provocată de o paralizie a aparatului respirator?

Apăsă pe butonul de conectare a telefonului cu instalaţia difuzorului, apoi se auzi o voce necunoscută:

— V-am spus, d-le inspector şef, că Bonetti a murit în urma unei paralizii a aparatului respirator, şi anume în urma unei doze excesive de heroină. Cum şi-a putut-o procura în timp ce era reţinut la poliţie, n-am de unde să ştiu. Poate ştiţi dvs. Sunt medic, nu poliţist. Eu mi-am îndeplinit sarcina raportându-vă regulamentar, căci dvs. l-aţi arestat şi interogat pe Bonetti. Am să vă trimit rezultatul detailat al autopsiei. Din punct de vedere medical, e vorba de moarte prin accident.

În difuzor se auzi un clinchet. Undeva, receptorul telefonului fusese aşezat în furcă.

Brewer strivi ţigara.

— Vedeţi, aşa-i dacă… Se întrerupse pentru a se adresa lui Sarg.

— Te duci, te rog, la locuinţa lui Bonetti. Vezi cum intri, fără multă zarvă. Cauţi peste tot. Ce poate prezenta interes, aduci aici. La plecare ai grijă să laşi totul cum ai găsit. Complicaţia cu moartea lui Bonetti îmi ajunge. N-am nevoie de alte belele.

Detectivul îşi puse pălăria şi plecă.

— Eu nu prea înţeleg, d-le inspector, interveni Gatsky, cum se face că Bonetti a murit în urma unei paralizii a aparatului respirator provocate de o doză excesivă de heroină. Dac-ar mai fi avut heroină asupra lui, n-ar mai fi scos o vorbă şi n-ar mai fi pronunţat în ruptul

capului numele lui Harry. Nu şi-a vândut el sufletul pentru o prăpădită de priză? Este, deci, exclus ca să fi dispus de atâta „praf” încât să se cureţe.

Se părea că Brewer nu ascultase argumentele lui Gatsky. Se ridică, apoi se întoarse spre el.

— Aşteaptă, te rog, în biroul d-tale noi instrucţiuni.

Ieşi din sala de lucru, traversă coridorul, intră prost dispus în biroul său şi se trânti în scaunul din faţa mesei.

Cu un gest mecanic, scoase tabachera lui Bonetti, pe care o mai avea în buzunarul hainei.

O deschise.

Cele două ţigări false umplute cu heroină lipseau.

Brewer închise ochii şi reconstitui fiecare fază a interogatoriului luat lui Bonetti, din clipa în care a intrat în celula acestuia împreună cu Gatsky, până la ieşirea din celulă.

Recapitulând până şi cele mai neînsemnate amănunte, ajunse la acel scurt interval în care, în timp ce storcea compresa la chiuvetă, deţinutul scăpase pentru câteva clipe de sub observaţia lui.

Acum ştia cum a ajuns Bonetti în posesia celor două ţigări.

Brewer deschise ochii şi privi înaintea sa, dus pe gânduri. Era oare vinovat de moartea lui Bonetti? Sau în parte vinovat? Dacă ar fi fost mai vigilent şi nu-l scăpa din ochi nicio clipă, Bonetti nu ar fi putut să ajungă la acea cantitate de otravă pentru el fatală. Era vorba de un fapt greu de definit din punct de vedere juridic. Dar, privit de la un nivel superior…

Brewer îşi aprinse o ţigară.

Ştia că de acum înainte îşi va face încă mult timp procese de conştiinţă, îşi va pune din nou şi din nou întrebări în legătură cu dimensiunea greşelii sale, cu răspunderea sa morală. Rămânea o problemă a sa, intimă, deschisă. Nu îl ameninţa, desigur, nicio urmărire penală pentru omor prin imprudenţă, nici măcar o anchetă disciplinară. Un delicvent toxicoman a murit de pe urma unei doze excesive de heroină. Sunt nenumărate căile prin care îşi putea procura „marfa”. I s-ar putea eventual reproşa că atunci când îl luase în primire nu a avut grijă să fie percheziţionat până la piele. Concret, însă, toate acestea nu aveau importanţă. Un criminal toxicoman în minus – un dosar în plus clasat în arhive.

Totuşi, Brewer simţea că dincolo de dreptul formal mai există ceva. Va trece mult timp, chiar foarte mult, până ce numele lui Bonetti se va fi şters din memoria sa.

NU NUMAI POLITIA ESTE OPERATIVĂ

Brewer studie dosarul „Tony Valdiva” rând cu rând, cuvânt cu cuvânt. În ciuda oricăror variante în ce priveşte direcţiile în care puteau fi orientate cercetările, Belinda van Dooren rămânea singurul punct de reper oarecum concret şi imediat.

Chibzui cum ar putea fi determinată să vorbească această femeie care fusese, fără îndoială, martoră la uciderea lui Valdiva.

Toată comportarea ei în timpul interogatoriului nu făcuse decât să-i confirme convingerea. Rolul de momeală i se potrivea de minune. Dar de la convingerile, impresiile şi concluziile lui până la probe concrete, era un drum foarte lung. În baza materialului existent nu putea fi vorba de un verdict de vinovăţie. Nici măcar de o punere sub acuzaţie. Datele pe care le puteau oferi dosarele poliţiei nu erau de altfel acceptabile ca probe de acuzare în faţa unei instanţe penale. În plus, erau perimate. În plus, ea nu a admis nimic – necum să-şi recunoască vinovăţia.

O clipă îi trecu prin minte că s-ar putea ca Belinda van Dooren să nici nu fie adevărata purtătoare a acestui nume. Poate că adevărata Belinda van Dooren putrezeşte de mult pe undeva sub pământ. Dar abandonă repede această idee. Biroul de identificare îi examinase actele, Sarg căpătase confirmarea, iar în buletinul de identitate nu era nimic falsificat, asta era sigur, căci până şi cel mai artistic retuş ar fi devenit imediat vizibil sub lumina lămpii de cuarţ. Şi mai ales, amprentele corespundeau.

În consecinţă – era vorba chiar de Belinda van Dooren, cu al cărei trecut nu se putea face nimic.

Dar, încă de la primul interogatoriu, Belinda îl uimise prin capacitatea ei de rezistenţă, sângele rece şi chiar cunoştinţele de drept civil. Era un indiciu că fusese instruită – aşa cum se întâmplă întotdeauna cu toţi cei care întreţin legături mai apropiate cu membrii „sindicatului”. Experienţa îi arătase că, faţă de asemenea elemente, tehnica luării prin surprindere este la fel de ineficientă ca şi cea a persuasiunii sau a intimidării. Cine are de-a face cu „sindicatul” cunoaşte deviza lui de căpetenie: tăcerea e de aur, de cele mai multe ori sub formă de monedă sunătoare – în timp ce vorba, chiar şi şoapta, nu e nici măcar de argint, ci de plumb mai totdeauna…

Şi, totuşi, trebuie să existe o posibilitate.

Până la urmă luă o hotărâre, se ridică grăbit şi, cu dosarul „Valdiva” sub braţ, parcurse coridorul şi intră în micul şi confortabilul birou al lui Karel Vacek, specialistul cel mai competent în tehnica detectorului de minciuni, elev al maestrului Keeler, considerat drept părintele

acestui aparat.

Omuleţul îl întâmpină pe inspectorul şef cu eternul său zâmbet prietenos pe care se obişnuise să-l afişeze din raţiuni de ordin profesional, căci reuşita detectorului de minciuni depinde de o atmosferă plăcută între cel care pune întrebări şi cel care răspunde.

— Arde undeva, David?

— Nici eu nu ştiu, de fapt, dacă arde, căci înainte de toate nu e nicidecum sigur că clienta pe care o să ţi-o aduc are să se declare de acord cu un test. Spre consolarea d-tale, Karel, d-ta nu ai decât de câştigat, doar îţi cunosc slăbiciunea pentru tipul femeii fatale – aşa că-ţi fac un serviciu cât se poate de bun cu Belinda van Dooren.

— Numele mă face să ciulesc urechile, replică expertul. Dar poate îmi spui despre ce e vorba.

Îi făcu lui Karel Vacek o prezentare succintă a cazului Tony Valdiva, având grijă să nu omită niciun punct esenţial, şi schiţă principalele întrebări ale testului.

— La un moment dat, printre alte întrebări de formă, fără nicio importanţă, trebuie să-i strecori întrebarea hotărâtoare: „L-aţi recunoscut pe ucigaşul lui Tony Valdiva?”, apoi, indiferent de răspuns, îi pui imediat alte întrebări nesemnificative. Belinda nu trebuie să aibă timpul să se gândească la răspunsul pe care l-a dat. Fie că răspunde afirmativ, fie că răspunde negativ, va recunoaşte implicit prezenţa ei la locul crimei, căci dacă n-a avut nici în clin nici în mânecă cu crima, n-ar putea răspunde decât cu o întrebare, nu cu o confirmare sau cu o negare.

— N-am priceput foarte bine – dar mă lămuresc eu David. Ştiu că se poate pune bază pe tine.

— Al doilea punct hotărâtor trebuie să fie un fototest. Presupun că ai o colecţie respectabilă de portrete. Numai busturi, bărbaţi şi femei.

— Câte vrei. Dulapul de colo e plin.

— Atunci, Karel, pregăteşte te rog vreo trei duzini. Şi amestecă printre ele pe tipii ăştia doi.

Întinse expertului două fotografii: Tony Valdiva şi Harry Pistolarul.

— Sunt curios ce-o să ne spună aparatul tău când Miss van Dooren o să se trezească pe neaşteptate cu poza lui Valdiva – şi apoi cu cea a lui Harry.

— Cred că poza lui Harry o să fie deajuns, căci oricare ar fi reacţia ei, ştii bine că testele noastre nu pot servi, drept piese probatorii în niciun proces de omucidere, nici măcar în cea mai simplă procedură juridică. Expertizele noastre au o valoare cât se poate de limitată, adăugă el cu un zâmbet trist.

— Ştiu. Dar pentru mine experienţa d-tale are cea mai mare importanţă. Dacă rezultatul testului este net în defavoarea Belindei van Dooren, înseamnă că pot s-o frec mai departe cu conştiinţa

împăcată. Afară de asta, o să ştiu pe ce urme trebuie să merg. Şi aşa o să evit pierderea de timp. În anchetarea unei crime, câteva ore pot fi hotărâtoare pentru succesul sau eşecul cercetărilor.

— Înţeleg. Mai departe?

— Aveţi probabil formulare gata completate pe care trebuie să le semneze fiecare persoană testată. Bun. Dar pentru Miss van Dooren avem nevoie de un text special. Prima frază, pe care o s-o citească desigur în întregime, trebuie să-i inspire un sentiment de securitate. Aş propune, de exemplu: „Nu ştiu nimic în legătură cu cazul Tony Valdiva. Nu am nimic de a face cu acest caz. Nu am absolut niciun amestec şi sunt cu totul nevinovată. Tocmai pentru că am fost angrenată în acest caz fără să am nicio vină, mă declar din proprie iniţiativă de acord cu un test cu detectorul…”

— Detectorul de minciuni, corectă Vacek.

Brewer dădu din cap.

— Să ne limităm, pur şi simplu, la formula „test cu detectorul”. Cuvinţelul ăsta „minciună” ar putea să-l pună pe un mincinos în gardă. Deci, test cu detectorul, fără altă precizare. Şi mai departe, cam aşa: „Pentru consimţământul meu nu mi s-a promis niciun avantaj, şi nici nu am fost ameninţată cu vreun dezavantaj în cazul unui refuz”. Mă întorc în câteva minute cu clienta noastră. Îţi las aici poza lui Harry.

După o strângere de mână, Brewer plecă în grabă spre biroul lui.

Tocmai pusese dosarul Valdiva pe masă şi se aşezase la birou, când uşa se deschise şi Gatsky, cu un gest care se voia elegant, o făcu pe protejata sa să se poticnească în pragul uşii.

Belinda aruncă priviri pline de mânie.

— Nu puteţi încredinţa unor oameni cu dimensiuni mai normale sarcina de a însoţi o doamnă?

Inspectorul şef îi oferi cu amabilitate fotoliul şi îi întinse pacheţelul de ţigări.

— Vom introduce neîntârziat norme corporale maximale pentru candidaţii care vor să se angajeze la noi. Cine depăşeşte normele va fi respins ca inapt de serviciu.

Îi oferi un foc.

Ea trase adânc din ţigară.

— Vă rog scurtaţi formalităţile. Fiecare minut în plus aici este pentru mine un chin!

Brewer o privi surprins.

— Cum de vă veni această idee năstruşnică, Miss van Dooren, că am avea de gând să punem capăt ospitalităţii noastre?

Ea se schimbă la faţă. Din vocea ei dispăru orice siguranţă.

— Vreţi poate să spuneţi că am să…

— Nu văd niciun motiv, Miss Belinda, pentru care m-aş lipsi de

compania dvs. În situaţia de fapt existentă nu s-a schimbat nimic. În orice caz, dacă veţi îi deferită Procuraturii de Stat în calitate de făptaşă, co-făptaşă, complice sau martoră – asta nu depinde de mine.

El urmări efectul spuselor sale şi adăugă după o scurtă pauză:

— Dar s-ar putea să existe unele posibilităţi de a vă scuti de inconvenientele unui spaţiu locativ restrâns şi unui regim alimentar nesatisfăcător. Aş putea să vă propun…

Belinda părea să-şi fi recăpătat siguranţa.

— Bănuiesc că generozitatea dvs. nu este nicidecum spontană. Ştiţi foarte bine că nu este decât o chestiune de ore, şi va trebui să mă lăsaţi să plec, cu mii de scuze. Şi acum căutaţi, desigur, să mai obţineţi ce se poate şi totodată să-mi redaţi buna dispoziţie, pentru ca să nu…

Brewer o întrerupse, de data aceasta cu toată seriozitatea.

— Cred că vă legănaţi în iluzii deşarte. Nu aveţi nici cea mai mică şansă de a fi pusă în libertate. Fără îndoială că prietenii dvs., din momentul în care o să afle de dispariţia dvs., vor pune în mişcare toate pârghiile pentru ca să vă dea de urmă şi să vă vină în ajutor. Dar suntem înarmaţi împotriva unor asemenea posibilităţi. Dat fiind că o să fiţi căutată, bineînţeles, mai întâi la noi, o să vă eliberez de sub custodia noastră respectând dispoziţiile legale – dar la capătul coridorului o să vă arestez prin băieţii Brigăzii Antidrog, ca martoră oculară. Iar după alte douăzeci şi patru de ore o să dispăreţi din nou, pentru că o să fiţi predată unui alt serviciu, care şi-a manifestat interesul faţă de dvs. Fiţi sigură că prietenii dvs. vor avea nevoie nu de ore, ci de zile întregi până să descopere unde anume vă aflaţi în stare de arest. Legea, Miss Belinda, îi apără pe toţi cetăţenii – chiar şi pe cei care nu o merită. Dar avem şi posibilitatea să abuzăm de legi în mod legal, cum s-ar spune, şi în orice caz, o facem numai spre binele concetăţenilor noştri paşnici.

Ea strivi mucul de ţigară cu pantoful. De ambele părţi ale gurii apărură două cute pronunţate.

— O să regretaţi amarnic, d-le inspector, că m-aţi ales tocmai pe mine ca victimă.

Îşi aprinse o altă ţigară. Degetele îi tremurau, în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni.

— Dacă nu mă înşel, vorbeaţi adineauri de o propunere.

Pentru Brewer era un prim indiciu că rezistenţa ei începea să cedeze. Belinda voia să-şi recapete libertatea cât mai repede cu putinţă. Dar în cazul ei mobilul nu era doar o dorinţă firească de libertate. Trebuiau să mai existe şi alte motive importante şi cât se poate de presante.

El începu, pe un ton profesoral:

— Am vorbit cu procuratura, care ar fi dispusă să renunţe la menţinerea stării de arest dacă o să vă luaţi obligaţia să nu părăsiţi

raza oraşului New York şi să daţi oricând curs imediat unei eventuale convocări la poliţie.

Ea înghiţi momeala cu entuziasm:

— Bineînţeles că sunt cu totul de acord. N-am nimic de ascuns. Bănuielile dvs. sunt neîntemeiate din toate punctele de vedere.

E surprinzător, îşi zise Brewer, cât de prompt acceptă oamenii până şi lucrurile cele mai improbabile, atunci când corespund dorinţelor lor. Se vede treaba că Belinda uitase cu totul de ceea ce i s-a pus pe seamă la primul interogatoriu. Perspectiva de a-şi recăpăta libertatea acţiona asupra ei ca un narcotic. Perspectiva de a scăpa de poliţie în termenul cel mai scurt o făcea în mod vizibil docilă. Brewer o examina cu atenţie.

— Nu mă îndoiesc, Miss Belinda, că o să vă luaţi acest angajament şi în scris, în procesul verbal. Mai e ceva. Procuratura doreşte să ia o măsură de prevedere, pentru ca să se pună întrucâtva la adăpost împotriva unor eventuale reproşuri ulterioare că ar fi manifestat prea multă indulgenţă faţă de dvs.

Destinderea de pe faţa Belindei făcu din nou loc încordării şi fricii.

— Doar m-am angajat să mă pun oricând la dispoziţia dvs. Ce mai vreţi de la mine? Nu ştiu nimic în legătură cu toată povestea asta. Eu…

Belinda îl privi şovăitoare.

Vocea lui era sfătoasă, prietenoasă.

— Desigur că aţi auzit de testul cu detectorul. E ceva cu totul inofensiv.

Evită să menţioneze aparatul sub denumirea lui completă.

— Mai ales în cazul dvs., Miss Belinda, e o simplă formalitate. Doar susţineţi categoric că nu aveţi nimic de-a face cu cazul Tony Valdiva. Aşa că un asemenea test – omise de data aceasta şi cuvântul „detector” – nu poate să vă deranjeze cu nimic. În afară de asta, adăugă el cu un zâmbet vag, garantez că nu doare. Bineînţeles că rămâne cu totul la latitudinea dvs. să acceptaţi propunerea noastră, sau nu. Imediat după ce se constată rezultatul negativ o să puteţi pleca acasă.

Ea ezită.

— Nu ştiu ce mai vreţi cu acest test. Am auzit câte ceva despre experienţele astea…

Brewer continuă monoton, mecanic.

— Sentimentele, stările afective ale omului, când apar pe neaşteptate şi apoi slăbesc în intensitate, provoacă fluctuaţii în tensiunea arterială, bătăile inimii şi umiditatea pielii. Aparatul de testare înregistrează tocmai aceste fluctuaţii. Nouă ne serveşte pentru elucidarea unor inadvertenţe. Nu forţăm pe nimeni să se supună acestui test care de altfel poate demonstra în numai câteva minute netemeinicia unor acuzaţii sau suspiciuni, ceea ce nu e decât în

avantajul celui vizat.

Brewer nu menţionă bineînţeles nimic despre eventualele rezultate pozitive, care pot avea urmări mult mai puţin plăcute pentru persoana testată. O privi pe Belinda în ochi.

— Desigur, ştim că persoanele cu o voinţă puternică îşi pot controla senzaţiile şi reacţiile, aşa că într-o anumită măsură sunt mai tari decât detectorul, care nu înregistrează decât ceea ce îi trădează omul. Şi împotriva acestei slăbiciuni a aparatului nu există leac. Dacă o persoană deosebit de energică şi inteligentă reuşeşte să ne inducă în eroare, atunci n-avem încotro şi trebuie să considerăm chiar şi un fals rezultat negativ drept dovadă a nevinovăţiei.

Inspectorul îşi debită improvizaţia cu convingerea celui care crede în ceea ce spune, deşi nimic nu corespundea realităţii. Fluctuaţiile tensiunii arteriale, circulaţiei sângelui şi ale secreţiei sudorifice provocate de stările emotive pe epiderma palmelor nu sunt supuse voinţei persoanei testate. Oameni încercaţi, iniţiaţi în tehnica şi tactica întrebărilor şi în folosirea factorului surpriză prin mijloace optice, pot într-adevăr determina rezultate ce induc în eroare, impunându-şi prin încordarea conştientă a muşchilor o respiraţie mai lentă sau mai intensă, mai adâncă sau mai superficială, şi transmiţând astfel instrumentelor impulsuri false. Dar toate acestea presupun o extremă stăpânire de sine şi un antrenament temeinic, ceea ce se întâlneşte foarte rar. În afară de aceasta, un expert cu experienţă în materie de teste poate deosebi imediat reacţiile spontane de cele simulate. Belinda van Dooren nu avea însă nicio şansă de a induce în eroare detectorul. Inspectorul ştia acest lucru, dar nu şi interlocutoarea sa.

Ea stătu câtva timp pe gânduri.

— Sunt convinsă că o să fiu…

Îşi privi ceasul de la mână.

— De fapt, eram convinsă că…

Se întrerupse din nou şi, după o clipă de gândire, continuă:

— Dacă prin testul ăsta pot să-mi scurtez şederea aici, sunt de acord. Dar să-mi explicaţi mai exact cum se petrec lucrurile.

Se vede treaba că Belinda trăsese chiulul la şcoala „sindicatului” de la lecţia cu detectorul de minciuni.

Inspectorul şef se ridică.

— O să luaţi loc într-un fotoliu foarte confortabil. Un domn amabil o să vă aplice câteva plăcuţe de contact conectate prin nişte sârmuliţe frumuşele îmbrăcate în mătase, cu aparatul care de afară seamănă cu un radioreceptor. Nicio durere, nimic neplăcut. Asta-i tot. Apoi o să răspundeţi pur şi simplu la câteva întrebări. Desigur, adăugă el cu un zâmbet, în conformitate cu adevărul. Totul, Miss Belinda, e ca la un joc de-a ghicitul.

Aruncă o privire lui Gatsky, care, cu un gest de curtoazie deschise

uşa.

Belinda van Dooren strivi ţigara în scrumieră, suflă fumul tras în adâncul pieptului şi se ridică.

— Mă supun testului numai pentru ca să pot cât mai curând privi clădirea asta blestemată de afară. Dar pentru abuzul dvs. faţă de o femeie fără apărare, o să plătiţi scump.

Încadrată de cei doi poliţişti, ieşi pe coridor.

Încăperea în care au intrat se afla în semiobscuritatea amurgului.

Vacek îi întâmpină ca un şef de protocol dintr-un hotel, salută pe Belinda cu cordialitate şi o conduse la un fotoliu capitonat. Îi invită pe inspector şi pe detectiv să ia loc alături de detector şi înmână clientei sale o coală de hârtie.

— Am să vă rog, doamnă, să semnaţi această declaraţie. O simplă formalitate. E o declaraţie cum că n-aveţi nimic de-a face cu toată această afacere Valdiva…

Îi întinse o carte pentru ca să o pună sub hârtie, şi un pix.

Ea parcurse doar primele rânduri, după cum prevăzuse Brewer, apoi semnă.

Vacek contrasemnă declaraţia la stânga Belindei, în calitate de martor, apoi puse hârtia într-un sertar.

Se aşeză la aparat în aşa fel încât să poată urmări cadranele acestuia fără a o pierde din ochi pe Belinda.

— Doamnă, vă recomand să vă relaxaţi cât mai mult. Nu aveţi niciun motiv de nelinişte. Nu se întâmplă nimic misterios. Eu nu sunt scamator şi fiţi sigură că din cutia asta de mahon nu ţâşneşte niciun porumbel.

Vorbea prietenos, firesc, inspirând încredere, ca un bun medic care dă o consultaţie la domiciliu. Manipulă firele fără zgomot, discret, aplică aproape pe neobservate plăcuţele de contact, îi aşeză Belindei manşeta aparatului de măsurat tensiunea şi pneumograful.

— Şi cât timp trebuie să stau aşa? întrebă ea indispusă.

— Vreo zece minute, doamnă. Şi acum, vă rog din nou, destindere totală.

Vacek urmărea trei indicatoare, care înregistrau pe benzi de hârtie ce se derulau încet, primul oscilaţiile tensiunii arteriale, al doilea rezistenţa electrică a epidermei, şi al treilea modificările respiraţiei.

— Fumaţi mult, doamnă?

Ea răspunse cu o voce vădit precipitată:

— Treizeci, patruzeci pe zi, uneori mai mult.

— Cam mult, chiar şi pentru un bărbat. Spuneţi-mi, unde v-aţi născut, la New York?

Vocea ei deveni mai echilibrată:

— Nu. La Pittsburgh.

— Aveţi fraţi, surori?

— Am avut un frate, dar a murit încă de mic, preciză ea pe un ton mecanic.

— Cunoaşteţi Detroit-ul?

Cele trei indicatoare ale aparatului începură să oscileze cu putere, în ciuda răspunsului indiferent care urmă:

— Am fost acolo, mai de mult.

Glasul putea să înşele, dar devierile acului înregistrator, asemănătoare celor ale unui seismograf, trădau emoţia pe care i-o provocase numele Detroit-ului. Brewer cunoştea motivul. În acel oraş ea fusese deferită justiţiei. Detectorul de minciuni clădea informaţii asupra celor ce se petreceau în mintea interlocutoarei.

— Aveţi permis de conducere?

— Da.

— De când locuiţi în East 72 Madison?

— M-am mutat acolo în septembrie, dacă nu mă înşel.

— Ce maşină aveţi – un Cadillac?

Brusc, cele trei peniţe deviară cu mult de la linia normală pe care o descriseseră la celelalte răspunsuri. Vocea Belindei era forţat naturală.

— Nu-mi dă mâna la aşa ceva. Mă mulţumesc şi eu cu un Studebaker mai vechi.

Lungind vorba pentru a simula indiferenţa ea adăugă pe un ton ironic:

— Dacă auziţi vreodată de o ocazie excepţională, vă rog să-mi scrieţi.

— Cu plăcere, răspunse Vacek zâmbind. Se mai ivesc din când în când asemenea ocazii.

Aruncă pe furiş o privire lui Brewer, îi făcu semn cu ochiul pentru a-i atrage atenţia asupra devierilor înregistrate. Apoi întrebă pe un ton blajin:

— La ce etaj se află locuinţa dvs?

Vocea ei îşi recăpăta imediat ritmul normal:

— La etajul 14.

— Aveţi o femeie cu ziua care vă ajută, sau vă pune administraţia imobilului la dispoziţie o cameristă cu plată?

— Aşa cum aţi spus la urmă.

— Ocupaţi o locuinţă mobilată?

— Da. Dar am completat interiorul cu câteva piese pe care le-am cumpărat.

— Vă gătiţi singură mâncarea, din când în când?

— Dar bineînţeles!

— Târguiţi de preferinţă la magazinele de specialitate, sau la magazinele universale?

— Depinde despre ce e vorba. Pentru garderoba mea nu m-aş duce niciodată la un magazin universal.

— L-aţi recunoscut pe ucigaşul lui Valdiva?

Belinda van Dooren ridică brusc capul, până atunci plecat cu nonşalanţă într-o parte. Tendoanele gâtului i se încordară, vinele i se umflară zvâcnind puternic. Respiraţia i se opri. Trecură secunde în şir, înregistrate pe banda ce se derula încet sub forma unor oscilaţii trepidante. În cele din urmă veni răspunsul:

— Nu.

Era concentrată în acest cuvânt hotărârea ei disperată de a se disculpa.

Nici nu-şi dădu seama cât de absurd fusese răspunsul dat, cât de vizibil contrazicea tocmai ceea ce voia să susţină. În acest eşec al raţiunii faţă de instinct se află de multe ori una din cele mai bune şanse de succes ale detectorului de minciuni.

Acele aparatului mai pendulară o bună bucată de vreme de la o extremă la alta.

Dar Belinda van Dooren nu vedea nimic.

— Ascensorul din blocul dvs. este deservit de un boy, sau funcţionează automat? întrebă Vacek mai departe, pe acelaşi ton blajin.

Ea închise ochii pentru câteva clipe:

— Două. Sunt două ascensoare…

— Pentru ţigări folosiţi bricheta, sau chibriturile?

Respiraţia i se echilibră, privi înaintea ei:

— Şi una, şi alta.

— Operaţia de la gâtul dvs. a durat mult?

— N-am simţit nimic.

Răspunsurile ei erau destul de confuze. Gândurile îi erau în altă parte. Şi nici nu bănuia că simplul cuvânt „nu” la întrebarea dacă l-a putut recunoaşte pe ucigaşul lui Valdiva echivala cu o recunoaştere a prezenţei sale la locul crimei. Oricine în locul ei, dacă într-adevăr nu a fost de faţă, ar fi replicat desigur: Odată ce n-am fost acolo, bineînţeles că nu-l puteam recunoaşte pe ucigaş.

— O ultimă întrebare, Miss Belinda. Purtaţi ochelari?

— Nu, răspunse ea oarecum surprinsă. Dar cum de v-a venit o idee ca asta?

Vacek nu-i răspunse. Trecu în faţa ei.

— Numai câteva minute şi am terminat cu testul. Aş dori de altfel să vă fac un compliment. V-aţi comportat excelent. Subiecţi mai buni decât dvs., într-adevăr nici nu-mi puteam dori.

Aduse o măsuţă, apoi o mapă voluminoasă din material plastic şi îi explică operaţiunea următoare.

— Avem aici o colecţie de fotografii. Fiecare reprezintă o figură mai mult sau mai puţin expresivă. Tot ce aveţi de făcut este să aruncaţi o privire pe fiecare poză şi să-mi spuneţi doar dacă persoana respectivă

vă este cunoscută sau nu. Cum ajungem la ultima fotografie, am terminat şi această a doua şi ultimă parte a testului nostru. Vedeţi, prin urmare, că nu vă supunem nicidecum unei experienţe dificile. Pot să încep? adăugă el privind-o pe furiş.

După ce se codi câteva clipe, ea dădu din cap fără să scoată niciun cuvânt.

Vacek scoase din mapă primul carton şi-l aşeză pe masă în faţa Belindei. Pe carton era lipită poza unui domn mai în vârstă, foarte prezentabil, în jur de cincizeci de ani.

— Relaxaţi-vă, vă rog – şi priviţi fotografia. Îl cunoaşteţi?

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse ea spontan.

Urmă portretul unui jucător de base-ball.

— Nu.

Apoi portretul preşedintelui Kennedy.

Ea dădu din umeri.

— Ceva mai bun nu vă trece prin minte?

Vacek zâmbi.

— Nu le-am pus într-o ordine anumită. E un grup de fotografii pe care un fotoreporter le-a lăsat odată aici.

Acele lăsau pe banda de hârtie urmele unor oscilaţii uniforme.

Urmă fotografia a cincea, apoi a şasea, a şaptea, a opta, a noua, a zecea – numai feţe comune, bărbaţi, femei, un copil. „Nu”-ul deveni stereotip, plictisit, indiferent.

Vacek însoţea fiecare fotografie de câte o scurtă observaţie, cu o voce blajină, amintind pe aceea a unui învăţător, dar în fond menită să deruteze.

Fotografia a optsprezecea… a douăzeci şi una, de fiecare dată comentariul respectiv, din nou tăcere, fotografiile se perindau în faţa Belindei şi se îngrămădeau alături de ea.

Pulsul, tensiunea arterială şi umiditatea palmelor erau cu totul normale, iar peniţele detectorului de minciuni oscilau uniform, monoton.

Fotografia a douăzeci şi patra, a douăzeci şi cincea, a douăzeci şi şasea şi, deodată, Harry Pistolarul o privea direct în faţă.

Era o fotografie foarte precisă, se putea deosebi fiecare por, privirea oarecum încruntată şi totodată evazivă şi rătăcită, gura marcată de buze strânse, bărbia dură.

Exteriorul ei nu trădă aproape nicio schimbare. Fără îndoială că se aştepta la o surpriză sau alta. Îşi stăpâni vocea.

— Nu cunosc…

Dar acele detectorului înregistrară cele ce se petreceau în forul ei interior. Ele deviară de ambele părţi cu cea mai mare violenţă.

Karel Vacek îi arătă apoi Belindei o poză cu totul neutră, portretul unei sportive.

Ea tăcu, în locul unui răspuns negativ se limită să dea din cap.

Urmară alte trei fotografii.

Vacek dorea să pună capăt operaţiunii. Ştia ce o să urmeze.

Testul cu detectorul de minciuni se soldase cu un rezultat ce pleda categoric împotriva Belindei van Dooren. Convinsă că după test va fi liberă, ea va afla în curând că avea să ia calea nu spre ieşirea din Centre Street 240, ci înapoi spre celulă.

Vacek dorea să fie scutit de această scenă. În timp ce desprindea plăcuţele de contact de pe braţele Belindei, aruncă cu coada ochiului o privire inspectorului.

— D-le inspector, încep imediat descifrarea înregistrărilor, o să dureze totuşi câtva timp. Aşa că ar fi mai bine să mă lăsaţi singur, să-mi văd de treabă. Cum sunt gata vin la dvs. cu expertiza şi fotocopiile înregistrărilor.

Brewer reacţionă cu o mişcare abia perceptibilă a buzelor, totuşi Vacek îi putu desluşi cuvintele nerostite. Nu erau deloc măgulitoare. Cu glas tare, inspectorul se declară de acord.

— Noi ne ducem cu Miss van Dooren la mine în birou…

Ea îl întrerupse furioasă:

— Cum adică, nu cumva aveţi de gând să mă ţineţi mai departe aici? Mi-aţi promis că imediat după terminarea testului pot să plec acasă!…

Brewer o întrerupse la rândul său, nu ostil, dar foarte ferm.

— Cu condiţia, Miss van Dooren, ca testul cu detectorul de minciuni să se soldeze cu un rezultat negativ. Ori asta urmează să confirme sau să infirme expertul nostru.

Ea îl apucă de reverele hainei.

— Crezi poate că ai reuşit să mă înfunzi? Troglodit nenorocit ce eşti! Să mă înfunzi?! Singur ai recunoscut ca detectorul ăsta dă cu oiştea în gard atunci când e vorba de oameni cu voinţă – şi, adăugă ea repede, conştiinţa curată. Fii pe pace, cunoşteam din capul locului toate secretele acestei cutii magice. Nu, cu mine nu-ţi merge! Sau mă laşi să plec imediat, sau…

— Sau! repetă Brewer şi o împinse uşurel spre uşă. Poate că ai exagerat în timpul testului, Miss van Dooren. Prea mult bine poate să strice şi el. Când ţi s-a arătat procesul verbal, ai negat că l-ai cunoaşte pe Tony. Fie. Deocamdată nu pot să-ţi dovedesc încă contrariul. Vezi d-ta, la interogatoriu recunoscuseşi că aţi fost prieteni…

Înainte de a termina vorba, ea îl întrerupse ţipând:

— Îmi răstălmăceşti cuvintele într-un mod ordinar! N-am recunoscut nimic, nimic, absolut nimic! Dar unde e, să văd şi eu, unde e procesul ăla verbal în care am declarat aşa ceva? Unde e? Crezi poate că judecătorii or să ia în seamă palavrele unui troglodit ca d-ta? N-am recunoscut nimic, absolut nimic! Probabil că am confundat

numele de care mi-ai pomenit. Dacă am să te găsesc vreodată la tejgheaua vreunei prăvălioare, o să te pun să mă serveşti şi n-am să-ţi cumpăr nimic! Belinda se uită din nou la ceas.

Brewer o conduse de-a lungul coridorului, urmat de Gatsky.

Deschise cu un gest mecanic uşa biroului său. Ciudat, se gândea el. De ce s-o fi uitând mereu Belinda la ceas?

Până să se aşeze şi să aprindă lumina, ea se şi instalase comod în fotoliu întinzându-şi picioarele.

— Probabil că ortacul d-tale, expertul, va născoci acum probe de acuzare împotriva mea. N-a vrut să descifreze în prezenţa mea banda cu înregistrările detectorului, e prea laş pentru aşa ceva. Căci n-ar fi fost deloc pe placul d-tale. Dar şi aşa n-o să faci nimic, cu bâlciul ăsta cu tot!

— Asta rămâne de văzut!

Începuse să-şi piardă răbdarea. Voi să mai adauge ceva, dar observă pe biroul său o notă cu câteva cuvinte în roşu. Citi: „Aştept în sala de lucru. Sarg”.

— Cumva ordinul de eliberare? întrebă Belinda ironică. Mult n-o să mai dureze, în orice caz.

El se ridică, întorcându-se spre Gatsky.

— Vezi, te rog, să nu facă duduia vreo prostie pe aici. Nici telefon, nici mai ştiu eu ce figură. Mă-ntorc imediat.

Lungi pasul până în încăperea de alături.

Îi găsi acolo pe Sarg, Sloan şi Lowett, într-o discuţie aprinsă.

— Tocmai ne-am întors şi noi, îi spuse Sloan. Ne-a spus Sarg de nota pe care v-a lăsat-o, aşa că v-am aşteptat cu toţii.

— Ce-aţi găsit în locuinţa lui Bonetti? întrebă inspectorul, aşezându-se pe marginea mesei.

— Mormane de gunoaie, d-le inspector, începu Sarg. Cum nu mai găseşti decât poate prin vreo fundătură din Harlem, sau pe la vagabonzii din Battery{1}. Toxicomanii ăştia îşi pierd orice simţ al echilibrului şi al igienei. Totul era claie peste grămadă, rufe murdare şi lături, pantofi, articole de toaletă…

— Niciun indiciu care să ne intereseze?

— Nimic, d-le inspector, absolut nimic. Nicio scrisoare, nicio notă, nici măcar un calendar. Cartea de telefon nu se deschide la anumite pagini, am încercat-o – nimic. Niciun fel de însemnări despre convorbiri interurbane. Administratorul clădirii pare să fie obişnuit cu chiriaşi de soiul ăsta. La toate întrebările, a dat din umeri. Bonetti nu prea era punctual cu plata chiriei, dar când era somat tot scotea banii. Ca vizitatori, numai bărbaţi tineri şi adolescenţi, adăugă Sarg semnificativ. E dezgustător, într-adevăr; totuşi, oameni de teapa asta se feresc cel puţin de orice acte de violenţă, afară poate de cazul când vreun client jecmănit recurge la ameninţări.

— Cum e cu vecinii? insistă Brewer.

— Oameni tăcuţi – puţinii pe care i-am găsit acasă. Şcoala orientală, d-le inspector: n-ai văzut nimic, n-ai auzit nimic, nu vorbeşti nimic. Numai o bufetieră care locuieşte peste drum a fost ceva mai vorbăreaţă, deşi mare lucru nu ne-a spus. Bonetti ducea o viaţă fără niciun rost, când era acasă vegeta, uneori nu se arăta cu zilele. Când rămânea în pană de „marfă" urmau scene sinistre. Uneori i se găseau prin buzunare teancuri de dolari, alteori se împrumuta pentru un sandviş.

Brewer ridică din umeri, parcă pentru a se feri de apropierea unui asemenea depravat – fie el ajuns de mult pe masa de marmură a doctorului Kennedy.

— Prin urmare, la capitolul Bonetti trebuie să punem punct. Cel puţin cât timp putem să mergem pe alte urme. Numai că, dacă nu facem niciun progres, va trebui să scormonim printre lepădăturile din preajma lui Bonetti. Poate că unul sau altul din tinereii ăştia o să ne ofere un indiciu. Totuşi, aş prefera să ne apropiem de ţel pe căi mai puţin ocolite.

Îşi plimbă privirile de la Sloan la Lowett.

— Cum stăm cu Harry?

Lowett relată fără pic de entuziasm:

— Am bătut, într-adevăr, la uşa nimerită. Sloan urma să-i explice chiriaşului lui Harald Myers – alt pseudonim al lui Harry, l-am semnalat serviciului nostru de identificare – voia să-i explice, spuneam, avantajele unui nou storcător de fructe, dar ne-a deschis meşterul unei echipe de deparazitare: în locuinţă se făcea curăţenie, deoarece Harry se mutase imediat după prânz şi apartamentul era pregătit pentru a putea fi vizitat, începând de mâine, de cei interesaţi.

Brewer se plimba în sus şi în jos.

— Harry s-a mutat deci la prânz? Asta nu-i o coincidenţă. Înseamnă că a mirosit ceva. Numai că nu înţeleg care-i legătura cu noul lui pseudonim. Harry îşi înregistrase doar schimbarea de domiciliu sub numele adevărat – cel puţin unul din cele adevărate, deci unul pe care îl cunoaştem. Atunci ce-i cu Harald Myers?

— Ideea nu-i rea deloc, d-le inspector! interveni Sloan. S-a înregistrat cu numele adevărat, dar pentru vecini era Myers, Harald Myers. Aşa că pentru nepoftiţii prea curioşi nu exista niciun Harry Jonathan Mulberry, ci doar Harald Myers. Nu-i rău!

— Altceva?

Inspectorul nu părea să fie într-o dispoziţie grozavă pentru şuete.

— Despre Myers nu am putut afla mare lucru, d-le inspector, raportă Lowett în continuare. Pleca şi venea la ore cu totul neregulate, mai întâi conducea un Dodge Sedan model 58, iar de vreo două săptămâni a fost văzut la volanul unui Chevrolet Impala. Celor care îl

întrebau le spunea că a câştigat la cursele de ogari, în plus că e o maşină de ocazie, renovată.

— Ce localuri frecventa? Vecinii? Magazine?

— Brewer devenea nerăbdător.

— Harry, zis Harald, vorbea numai despre evenimentele zilei, ar fi sprijinit Partidul Democrat, răspunse Sloan. Asta-i, cel puţin, ce am putut să deduc din răspunsurile pe care le-am obţinut. Mult n-am putut scoate la iuţeală de la oamenii ăia. Poate că le era teamă că dacă ciripesc prea mult îi paşte vreo primejdie. Am aflat întâmplător de la vânzătorul de la farmacie că Harry se ducea uneori să ia masa la „Granados”. M-am dus la restaurant, 125 MacDougal, dar personalul de acolo nu ştia decât de mâncărurile preferate ale lui Harry. Italienii, spaniolii, latinii în general sunt vorbăreţi, când au chef. Harry lua cu predilecţie Canelonis, de cele mai multe ori câte două porţii. Asta-i tot ce am putut să aflu la restaurant.

— Eu am dat de o tânără în portalul casei, începu Lowett. S-a arătat deodată nespus de grăbită, şi cum asta-mi dă totdeauna de bănuit, am luat-o puţin la bani mărunţi. Era Doris, o veche cunoştinţă de-a noastră. Dacă vă amintiţi, d-le inspector, am ridicat-o de la „Taverne Basque”, atunci când Piotto s-a ales cu cinci gloanţe în abdomen. Drăguţă fată – când e trează. Am intrat în vorbă, dar ea se grăbea, de teamă probabil că pe ea o căutam. Şueta mergea bine, la un moment dat am pomenit de Harry Myers, ea m-a privit printre gene. Am invitat-o la un păhărel, nu ştia nimic precis, dar auzise de Harry. După al patrulea Bourbon, Doris mi-a spus că Harry e cointeresat într-o bombă din Pearl Street, pe undeva între Whitehall şi Broad. De afară arată ca o crâşmă soioasă, dar se pare că are vad bun. Iniţiaţii ştiu de o anexă dosnică unde pot să obţină şi altele în afară de alcool. Acolo, zicea Doris, poate să fie găsit Harry foarte des. Bomba se numeşte „Singapore-Club”.

Brewer îl întrerupse.

— Dacă se ocupă şi de marijuana sau altele aflăm noi de la Hamlin. Mai vorbim după ce termin cu Belinda. Aşteptaţi-mă aici.

— Poate că între timp ne repezim până la bufet? făcu Lowett.

— Ideea nu-i rea deloc, căci după toate aparenţele are să ne apuce noaptea, consimţi Brewer şi trânti uşa în urma sa.

Ajuns în micul său birou, îl găsi pe Gatsky, rezemat de perete, fumând un trabuc puturos şi plimbându-l printre dinţi, şi pe Belinda, fumând şi ea şi lansând nori de fum spre tavan. O atmosferă ca într-o sală de aşteptare neaerisită.

Inspectorul şef deschise ambele ferestre, îşi umplu plămânii cu aerul de seară şi se aşeză la biroul său.

— O ultimă şansă, Miss van Dooren. O mărturisire de bună voie…

— Dacă până în aprilie la anu’ nu primeşti niciun răspuns, ai să poţi

să deduci că e vorba de un refuz, cu mulţumiri! replică ea cu aerul unui om şmecher, se uită la ceas şi adăugă:

— Mai curând decât bănuieşti…

Nu termină vorba şi uşa dinspre coridor fu deschisă cu violenţă şi trântită de perete.

În prag îşi făcu apariţia un individ de statură mijlocie, bine făcut, pe care lumina obscură a lămpii de pe birou îl lumina doar parţial.

Brewer îl recunoscu pe Sam Greemberg şi rămase cu privirile aţintite asupra lui, parcă fără să-şi creadă ochilor. Cum a fost cu putinţă…?

Gatsky se apropie de el.

— Când intri într-un birou să baţi la uşă, altminteri îţi arăt eu cum se face, să mă ţii minte!

Noul venit trecu pe lângă detectiv, îşi puse cu un gest patern mâna unsuroasă şi păroasă pe braţul Belindei, apoi se întoarse spre inspector.

— Cheamă-ţi la ordine gorila, dacă vrei să nu regreţi! Dacă voi încălcaţi legea, care garantează oricărui cetăţean cinstit libertatea, apoi, drace, nici prin gând nu-mi trece să mă mai conformez şi etichetei voastre.

Schimbându-şi tonul instantaneu, ca un actor rutinat, se adresă apoi compătimitor Belindei van Dooren.

— Calvarul d-tale a luat sfârşit, draga mea. Iată!

Flutură cu mândrie o foaie de hârtie, ca pe un drapel.

— Mandat de eliberare pentru Belinda van Dooren! Asta-i răspunsul pe care-l dă Sam Greemberg oricărui poliţist grandoman! Şi urmează acţiunea de daune-interese!

Întinse hârtia până în faţa ochilor lui Brewer.

— Odată cu asta Miss van Dooren este liberă. Să terminăm cu abuzul de putere! Cer imediata punere în libertate!

Gatsky clocotea de mânie şi aruncă şefului său o privire imploratoare.

— Îmi daţi voie să-l conduc pe acest chiţibuşar până la scară, să-l… şi începu să-şi suflece mânecile cămăşii.

Inspectorul şef citise între timp mandatul. Actul era în perfectă ordine. Ce nu i se părea a fi în ordine erau acele prevederi ale codului penal care permit ca până şi un individ suspectat de delicte grave să-şi poată redobândi libertatea, fie şi pentru scurt timp. Dacă un avocat uns cu toate alifiile reuşeşte să bată la uşa nimerită, cu o cerere bine ticluită de punere în libertate. Dar acestea erau reflecţii cu totul inutile. Până una-alta, trebuia s-o pună pe Belinda van Dooren în libertate, căci procurorul respectiv preciza în mandatul său că „din partea Procuratorii nu există nicio acuzaţie întemeiată, care să justifice punerea sub arest preventiv de către organele poliţiei, astfel

încât această măsură are un caracter ilegal”.

Brewer era convins că va reuşi să adune probe suficiente pentru a oferi totuşi procuraturii motive temeinice pentru punerea Belindei sub stare de arest. Dar până atunci ea putea şterge urme, putea influenţa martorii… Îl obseda întrebarea cum de a putut afla Greemberg de arestarea Belindei.

Avocatul deveni vehement.

— Ei, bine? Răbdarea mea, au mai constatat-o şi alţii, este foarte limitată. Aştept bonul de ieşire. Pot s-o iau pe Miss Belinda van Dooren şi fără fiţuica asta, dar prefer să-ţi semnezi singur falimentul…

— D-ta ştii că maxilarele artificiale provoacă dificultăţi de masticaţie? – şi Brewer se ridică încet de pe scaunul său.

— D-le inspector, lăsaţi-mă pe mine… se rugă Gatsky.

Brewer îl respinse.

— Sunt gata oricând să trimit pacienţi clinicii de ortopedie, dar n-aş vrea să am de expediat marfă la morgă…

Îl dădu la o parte pe Gatsky, închise uşa cu o lovitură de picior şi îl înghesui pe Sam Greemberg într-un colţ.

— Cât de mare ţi-e asigurarea contra accidentelor, slugă la borfaşi ce-mi eşti? Îmi iubesc meseria, dar sunt gata să renunţ la ea, numai să-ţi transform mutra asta în carne tocată!

Avocatul se eliberă din mâinile lui Brewer.

— Dacă foloseşti violenţa faţă de mine, ai să te pomeneşti pe stradă! Colegiul avocaţilor – magistraţii – partidul – presa…

— Gangsterii, Greemberg, nu uita de gangsteri. Dar n-are să treacă mult şi o să vă mâncăm fripţi pe toţi, toată adunătura, cu tine cu tot!

Se întoarse brusc şi se aşeză la biroul său.

— Era să-mi murdăresc mâinile cu o otreapă ca tine.

Începu să scrie.

Greemberg îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. O bătu pe umeri pe Belinda, care şedea înlemnită pe scaunul ei. O privi compătimitor, vocea îi deveni mieroasă.

— Am fost anunţat abia la două şi jumătate, eram la tribunal, a mai trecut o oră până am întocmit formele, pe urmă a trebuit să găsesc un judecător imparţial – alergături încolo şi încoace – declaraţia pentru eventuala cauţiune…

Apoi schimbă tonul.

— Vreau să sper că nu ai motive să te plângi de tratamentul de aici. Ai să-mi relatezi totul, exact. Bineînţeles că o să-i tragem la răspundere pe toţi cei vinovaţi de cele întâmplate. E clar. În cazul că au recurs şi la alte măsuri ilegale împotriva d-tale…

Drept răspuns, Belinda se răsti la Brewer.

— Te-am avertizat! Sam Greemberg are să te înveţe minte ce înseamnă să obligi pe un om nevinovat să se supună probei cu

detectorul de minciuni. Sau, poate, crezi că nu ştiam despre ce e vorba? adăugă ea, privindu-l sfidător.

Avocatul se ridică, înălţându-se pe cât îi permitea corpolenţa. O întrebă cu o voce care trăda sumbre îndoieli:

— Cum ai spus, draga mea, te-au silit, într-adevăr, să te supui unui test cu detectorul de minciuni?

— Exact! Mi s-a promis imediata eliberare, dacă voi fi gata să…

— Nemaipomenit! exclamă Greemberg, începând să gâfâie. Voi cere sancţionarea! Drepturile d-tale constituţionale au fost încălcate în mod grosolan! Dar asta nu va rămâne nepedepsit!

Îşi aprinse o ţigară groasă de foi.

Inspectorul şef împături foaia de hârtie. Cuprindea dispoziţia de a se elibera un bon de ieşire pentru Belinda Van Dooren. Jos de tot adăugase pentru Sloan şi Lowett ordinul să-i pândească cu cea mai mare prudenţă pe Belinda şi pe avocatul ei la ieşirea din clădire şi să nu-i slăbească o clipă din ochi în cazul că se vor despărţi, urmărirea trebuia să se limiteze la Belinda. Să raporteze prin radio orice amănunt suspect.

Brewer întinse hârtia lui Gatsky.

— Aştepţi, te rog, să facă jos bonul şi mi-l aduci înapoi. Înregistrează jos şi dispoziţia mea.

Gatsky îi aruncă o căutătură şefului său, căci nu prea înţelegea ultimele lui cuvinte, dar cum întâlni privirea acestuia se lămuri.

— Am înţeles, zise el, şi plecă.

— Îţi atrag atenţia, începu Greemberg pe tonul său agresiv, voit jignitor, că dacă ai să recurgi la mai ştiu eu ce manevre ca să…

Uşa dinspre coridor se deschise.

Intră Karel Vacek. Mormăi câteva cuvinte de scuză şi fără să-i acorde vreo atenţie lui Greemberg, depuse materialele sale pe birou, în faţa lui Brewer.

— Fotocopia înregistrărilor de pe bandă, prelucrarea lor. Şi declaraţia persoanei testate…

— Mulţumesc, Karel! Au venit la ţanc! mai vorbim.

— Şi noi! îl apostrofă avocatul. Pentru complicitate la un act ilegal!

Karel îl privi dispreţuitor.

— Ce ţipi în halul ăsta, d-le? Eşti fudul de-o ureche? Am în laboratorul meu un audiometru. Poate vii într-o zi să te examinez?

Înainte ca Greemberg să-i poată răspunde, Karel Vacek închise încet uşa după el.

Sam Greemberg se aplecă peste birou spre inspector.

— Din partea unui poliţist de rând nu mă miră că nu cunoaşte legea. Şi chiar dacă are unele cunoştinţe, le foloseşte pentru abuzuri. Dar ca un inspector-şef al poliţiei newyorkeze să meargă atât de departe încât – şi aici glasul avocatului se transformă în ţipete – să

impună unui cetăţean cinstit, unui contribuabil din banii căruia mănâncă, un test cu detectorul de minciuni, să-l înjosească…

Mâna lui Brewer se repezi pe neaşteptate şi ţigara avocatului îi zbură din gură.

— Destul! Mai întâi, ia citeşte aici!

Brewer se ridică şi-i puse sub nas declaraţia semnată de Belinda van Dooren şi autentificată de Karel Vacek, iar când avocatul se dădu instinctiv înapoi, o citi cu glas tare, după care adăugă răspicat:

— Este, prin urmare, vorba de un test la care o persoană suspectă s-a supus de bună voie, fără niciun fel de făgăduieli şi fără niciun fel de ameninţări. Iar…

Greemberg îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Fiţuica asta poţi s-o arunci la lada de gunoi, n-are nicio valoare în faţa instanţelor judecătoreşti, n-are putere probatorie!

— Uiţi că există hotărâri ale organelor supreme conform cărora se poate admite, cel puţin pentru indicii suplimentare, testul cu detectorul de minciuni atunci când o persoană i se supune de bună voie.? Sigur că un prăpădit de poliţist newyorkez nu e versat în de-ale dreptului de înaltă clasă – în schimb cunoaşte bine chichiţele unui avocăţel de gangsteri.

Greemberg vru să deschidă gura, dar Brewer îl opri cu un gest ameninţător.

— Dar ce e mai important, subiectul în testul ăsta nu e o oarecare hoaţă de buzunare, ci martora oculară a unei crime!

Avocatul izbucni într-un râs forţat.

— Dragul meu Brewer, ar trebui să te produci pur şi simplu într-un circ, un număr că al d-tale ar merita şi acompaniament de fanfară.

Inspectorul îşi privi unghiile cu atenţie.

— Poate. În schimb, când o începe să zbârnâe curentul electric în camera din Sing-Sing cu pereţii în ulei verde, fanfara deţinuţilor n-are să cânte un marş.

Greemberg mângâie mâinile Belindei.

— Lasă-l să vorbească. Principalul este să declari testul pur şi simplu nul şi neavenit, deoarece l-ai acceptat numai cedând insistenţelor şi promisiunilor false. Te aflai într-o stare de totală epuizare fizică şi ai suferit un şoc nervos.

O întrebă, chipurile, în treacăt:

— Ţi s-au pus întrebări? Sau au…

O încurajă cu privirea, dar în această privire un bun observator putea deosebi altceva. Poate – teamă.

Ea răspunse cu glas pripit:

— Omuleţul acela, care a adus adineauri hârtiile, a căutat să mă-ncolţească în fel şi chip. Cu întrebări, mai întâi fără niciun rost, apoi foarte precise, cu capcane. Cu fotografii, figuri oarecare, apoi deodată

Harry…

Se opri, era vizibil că numele îi scăpase fără să vrea – îşi pierdu siguranţa, căută să se corecteze.

— Toţi vorbeau de-a valma, dar la una din poze a fost pronunţat numele ăsta, am auzit limpede…

— Ce? o întrerupse Greemberg furios, zgâlţâind-o. Toată gingăşia îi dispăru într-o clipă, iar în locul solicitudinii i se putea citi pe faţă furia. Asta ce mai e? Cine e Harry? Dar cum îţi veni…

— Inspectorul, detectivul ăla gras şi domnul cu aparatul vorbeau de-a valma – voiau să mă încurce cu orice preţ – îţi spun toate astea, pentru că mai târziu o să caute să-mi pună ştreangul de gât!

Brewer se lăsă comod pe speteaza scaunului.

— Dar nu trebuie să te temi de ştreang, Miss van Dooren. La New York nu se foloseşte ştreangul, ci frigarea!

Intră Gatsky, care întinse lui Brewer un formular.

— Totul e în perfectă ordine, d-le inspector! îi spuse el, pe un ton care pentru Brewer era edificator.

Greemberg stătea cu ochii aţintiţi asupra clientei sale.

— Sper că…

— Parcă erai tare grăbit, Sam, nu? îl întrerupse Brewer ironic. Ce te-o fi tulburat într-atâta, încât ai uitat să-ţi mai iei bonul de ieşire? Te-a scos poate din sărite un nume atât de frumos ca Harry? Mă întreb, Sam. Cine o mai fi şi ăsta? Există o droaie de Harry.

Avocatul se întoarse spre inspector cu o privire plină de ură şi-i smulse hârtia din mână.

— Calci pe o gheaţă foarte subţire…

Se întrerupse, o apucă pe Belinda de subţiori şi o ridică de pe scaun.

— Hai să mergem, draga mea.

Încercarea de a arbora un ton dispreţuitor eşuă lamentabil. Apăsă pe clanţa uşii, pe care o deschise cu piciorul. Din prag se întoarse din nou spre Brewer:

— Ai să-ţi blestemi ziua în care ţi-a venit ideea să…

— Afară! şi Gatsky o ridică pe Belinda van Dooren ca pe un pacheţel, o repezi spre Sam Greemberg care se clătină cu ea în braţe, şi trânti uşa după ei. Aruncă o privire vinovată spre şeful său.

— Mi-am pierdut răbdarea, se justifică el, şi se lăsă oftând pe un scaun.

— Ei, lasă, te înţeleg, Gatsky. Acum să sperăm că Sloan şi Lowett n-o să-i piardă din ochi. Greemberg era cam fiert, poate n-o să fie aşa de vigilent ca să observe că sunt urmăriţi. Ce dumnezeu o fi având de gând acum, zău că nu ştiu. În orice caz, numai în pielea Belindei n-aş vrea să fiu. Oficial este avocatul ei, totuşi singura lui sarcină e să apere interesele sindicatului. Şi cum Belindei i-a scăpat numele lui Harry, Greemberg miroase acum primejdia care-i ameninţă – sau cel

puţin poate să-i ameninţe – pe patronii săi. Ăştia nu l-au lichidat pe Valdiva numai din cauza afacerilor lui pe cont propriu; el ştia anumite lucruri, aşa că reprezenta o primejdie potenţială, pe care numai moartea lui o putea înlătura. Acum, Belinda van Dooren este cea care ştie multe – prea multe, şi care s-a trădat la testul cu detectorul de minciuni. Vreau să sper că Sloan şi Lowett n-au să piardă fata din ochi.

Brewer se ridică.

— Hai cu mine, la Flanagan. Zicea Hamlin că ia cina acolo. Nu mi-or fi plăcând mie chestiunile profesionale ca garnitură la friptură, dar n-avem timp de pierdut.

— Şi eu, cu cele câteva tartine n-am rezolvat nimic, replică Gatsky, ridicându-se la rândul său.

— Un singur lucru – vreau să văd dacă mai este aici fata care s-a dus cu Belinda s-o înregistreze.

Brewer îşi opri privirea asupra detectivului.

— Undeva, s-a făcut o greşeală. Vreau să sper că nu una voită. Sam Greemberg putea să obţină informaţia despre arestarea Belindei pe multe căi ocolite. Prin portarul blocului ei, de exemplu, sau vreun observator întâmplător care era pe acolo când a fost ridicată. Dar dacă a dat de urma ei aici, în biroul ăsta, înseamnă că ceva a transpirat de aici, din clădirea asta!

Ceru legătura cu şeful secţiei arestări şi, ţinând receptorul între umăr şi ureche, se interesă de agenta care i-o adusese pe Belinda van Dooren. După câteva clipe puse receptorul la loc.

— Fata se întoarce într-o oră. După cină o chemăm, să ne spună amănunţit cum s-au petrecut lucrurile.

Aşeză toate hârtiile într-un sertar al biroului şi întoarse cheia cu grijă de două ori.

Urmat de Gatsky, străbătu coridorul până la ascensor.

LA FLANAGAN

La Flanagan, la o masă într-un colţ şedeau Mark Hamlin, Roy Bryan şi Elvis Mallory. Când văzu perechea atât de nepotrivită făcându-şi apariţia în local, şeful Brigăzii Antidrog le făcu semn, le oferi scaunele libere şi mută puţin din loc masa pentru ca Gatsky să se poată strecura până la scaunul său.

— Te sunasem acum un minut, David, ca să te întreb ce noutăţi mai ai.

— O droaie, Mark.

Brewer îl informă despre rezultatul testului cu detectorul, neaşteptata apariţie a lui Greemberg, rezultatul negativ în urmărirea lui Harry Pistolarul.

— Întrebarea care se pune acum, Mark, este dacă putem face lumină în afacerea „Singapore-Club”.

Hamlin fluieră printre dinţi.

— Mi-e cunoscut numele. În orice caz e de dată mai recentă. Iniţial se numea „Macao-Bar”. După ce a fost închis sub denumirea asta localul s-a transformat în „Hongkong-Bar”, iar după ce a fost din nou închis, a apărut firma de astăzi. I-am şi făcut două vizite amicale până acum.

Sosi chelnerul şi noii veniţi dădură comenzile.

— Să fie oare Harry cointeresat în afacerea asta, sau poate nu-i decât un client ocazional, ce zici? şi Brewer îşi adânci privirile în halba de bere Pilsen.

— Dificultatea la „Singapore-Club” constă în topografia lui specială. Încăperile din faţă nu sunt tocmai îmbietoare, dar n-ai de ce să te legi, oamenii îşi văd de negustorie. Se servesc băuturi alcoolice, încolo nimic interzis. Dar în spatele localului, o scăriţă în spirală urcă la etajul întâi. Acolo se află camere folosite în alte scopuri. Şi tot acolo se găseşte marfă pe gustul toxicomanilor.

— Mark dragă, voi ştiţi de treaba asta şi nu faceţi nimic?

Şeful Brigăzii Antidrog dădu din cap şi-şi bău paharul de Chianti.

— Răspunsul nu e simplu. Întreprinderile de soiul ăsta nu sunt conduse de copii. Sunt oameni de meserie şi încă foarte versaţi. Sindicatul lor nu promovează în asemenea posturi decât oameni încercaţi, de încredere. În al doilea rând, încăperile de acolo sunt prevăzute cu un sistem de securitate, cu instalaţii electrice de alarmă, care funcţionează perfect. În al treilea rând, există mai multe ieşiri, în al patrulea rând, casa din Pearl Street se învecinează cu alte două clădiri, în care se poate ajunge din pivniţă, de la parter şi de la etajul întâi. Ştii bine, David, la o adică nu-i suficient să prezinţi aspecte

suspecte. Procuratura cere dovezi, probe precise, incontestabile, pentru că nu vrea să se expună riscului de a se compromite printr-o eventuală infirmare a acuzaţiilor pe care le formulează.

Brewer, care mesteca de zor, făcu o pauză.

— Şi?

— Cum adică – şi – ? îl întrebă Hamlin la rândul său.

— Adică, Mark, d-ta poţi să vii de hac până şi trucurilor celor mai rafinate – dacă vrei. Dar, uite, eu am impresia că mai există şi alte mobiluri, în afară de ce mi-ai spus până acum.

Hamlin se sprijini cu braţele pe masă, pentru a se apropia puţin de Brewer.

— Fie. Ai câştigat. Într-adevăr, nu e vorba numai de dificultăţi de ordin tehnic. Ele pot fi depăşite. Cu condiţia, însă, ca rezultatele scontate să justifice o miză mare. Uneori nu o justifică. Şi atât timp cât lucrurile rămân, ca să zicem aşa, într-un cadru restrâns, ne servim de aceste taverne aflate sub controlul nostru în scopul unor eventuale capturi serioase. Unei capturi cum ar fi – adăugă el zâmbind – Harry Pistolarul. Vezi d-ta, de n-ar fi aceste vizuini, ştiute de noi, mulţi plasatori, intermediari şi consumatori pur şi simplu n-ar putea fi descoperiţi. Dar aşa, putem intra în acţiune, atunci când rentează.

— În cazul Tony Valdiva nu e vorba doar de o crimă ci de şansa de a ajunge odată, în sfârşit, la adevăraţii patroni ai ucigaşilor cu plată…

— Tocmai de asta mă îndoiesc, din păcate, îl întrerupse Hamlin. Ca şi noi, voi n-o să prindeţi în undiţă decât peştişori şi n-o să doborâţi decât iepuraşi – până la rechini şi tigri nu ajungeţi. Ăştia rămân în jungla lor de nepătruns.

— Dar – Brewer împinse farfurioara de desert la o parte – dacă unuia din peştişorii ăştia sortiţi pieirii îi garantăm viaţa, poate că ajungem la ţintă! Eu cred că pe Harry Pistolarul putem să-l punem în faţa dovezii unei crime premeditate. Asta ar însemna pentru el – incontestabil şi inevitabil – scaunul electric. Dar, dacă apare ca martor principal al acuzării ar putea să scape cu închisoarea. N-o să merite oare pentru el viaţa preţul unei indiscreţii de un fel sau altul? Şi apoi, mai este Belinda van Dooren. Şi ea ştie multe. Şi pe ea o putem ajuta – dacă vorbeşte.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că oamenii ăştia sau tac, sau sunt reduşi la tăcere. Dacă există într-adevăr o posibilitate, oricât de infimă, ca Harry şi Belinda să ciripească ceva, ne putem lua adio de la amândoi.

Hamlin sorbi din cafeaua filtru.

— Belinda e urmărită îndeaproape – şi păzită – de Sloan şi Lowett. Cu o asemenea escortă nu cred că i se poate întâmpla ceva, oricât de ameninţătoare i s-ar părea lui Greemberg situaţia.

— Au s-o expedieze într-o lungă călătorie – asta în cazul cel mai

fericit! Cu un paşaport fals, în Europa, în America de Sud, până are să crească iarba peste toate. Poate şi pe mormântul lui Harry.

— Trebuie să ajung la el, Mark. Şi numai d-ta cunoşti regulile jocului la „Singapore Club”. Aş putea pune băieţii să stea la pândă în jurul localului…

Dădu resemnat din umeri.

— Dar n-ar avea niciun rost. Nu ne mai rămâne decât o razie.

Îşi plimbă privirile întrebătoare de la Hamlin la Ryan şi Mallory, care urmăreau tăcuţi convorbirea.

— Chiar dacă nu punem mâna pe Harry la „Singapore Club”, tot ai putea să foloseşti acolo mijloace suficiente de constrângere, ca să obţinem vreun indiciu util pentru noi.

— Dacă intervenim nu ne putem opri la jumătatea drumului. Asta ar însemna, adăugă Hamlin, să renunţăm la câţiva oameni cheie şi să pierdem surse preţioase de informaţie.

Hamlin îşi calcă pe inimă.

— Totuşi – miza e destul de mare pentru ca să aruncăm zarurile. În orice caz, dacă îţi închipui că ai să pleci pur şi simplu cu asasinul d-tale acasă – dacă punem mâna pe el –, te înşeli. Noi vrem partea ce ni se cuvine, David, întreaga parte ce ni se cuvine – nu de dragul publicităţii îmi repugnă la fel ca şi d-tale – dar partea noastră din marea lovitură pe care urmează să le-o dăm adevăraţilor şefi ai sindicatului traficanţilor de stupefiante. Terenul d-tale este crima – al nostru heroina.

— E clar, Mark, perfect clar, îl linişti Brewer şi trase aerul adânc în piept. Şi acum chestiunea numărul doi. E o chestiune de ore, nu de zile. Prin urmare – când?

Hamlin se gândi câteva clipe.

— În seara asta, David. Să spunem, preciză el uitându-se la ceas, la zece şi jumătate.

— Ştiam că voi organizaţi totdeauna razii de felul ăsta târziu după miezul nopţii. Spre ziuă, când sunt adunaţi mai toţi muşteriii.

— Greşeşti. Experienţa arată că pe la miezul nopţii activitatea scade mult. Iar unul ca Harry Pistolarul abia nu întârzie mult prin taverne, căci cu fiecare oră sporesc şi primejdiile care-l pândesc. Creşte riscul să fie surprins de vreo acţiune a poliţiei. Tipii de categorie grea din lumea asta duc viaţa cea mai cumpătată. Numai diletanţilor le place viaţa de noapte.

— Dar nu aveţi nevoie de pregătiri, de timp, pentru o acţiune de mai mare amploare, ca asta? întrebă Brewer.

— Ne întâlnim la zece, în curtea a doua, David, fu răspunsul lui Hamlin, care făcu semn chelnerului, plăti, apoi se adresă lui Bryan şi Mallory:

— Măsurile obişnuite. Să mergem.

Îi salută cu o privire grăitoare pe Brewer şi Gatsky, şi părăsi restaurantul cu cei doi detectivi ai săi.

Brewer şi Gatsky îşi achitară la rândul lor nota de plată şi plecară în grabă spre sediu.

Pe inspectorul şef îl aşteptau primele informaţii transmise de Lowett şi Sloan. Citi rapoartele lor, înregistrate de teleimprimator.

Află astfel că din Centre Street Greemberg plecase cu Belinda van Dooren, la volanul unui Chrysler Imperial, direct spre Lafayette E 4, unde are un birou la etajul 7. Ţinând fata strâns de braţ, a condus-o prin holul clădirii până la ascensor. Sloan constată că după ce s-a oprit la etajul 7, ascensorul a coborât gol la parter.

Sloan rămase în vestibulul de la intrare, iar Lowett se postă pe stradă, peste drum de clădire.

După circa douăzeci de minute, în dreptul unui bloc învecinat s-a oprit un taxi, din care au coborât doi bărbaţi. Au venit pe jos în strada Lafayette, aproape în fugă şi au dispărut în clădire. Înainte ca Lowett să fi putut distinge numărul taxiului, acesta virase după colţ. Desigur că cei doi necunoscuţi plătiseră şoferul în prealabil. Sloan a notat că ei s-au oprit tot la etajul 7.

La 9,15 a reapărut în holul clădirii Greemberg, ţinând-o pe Belinda de braţ. Cei doi necunoscuţi nu s-au mai ivit. Pentru a nu întrerupe urmărirea perechii, Sloan şi Lowett s-au înţeles să-i neglijeze pe cei doi necunoscuţi şi să-l urmărească pe Greemberg. Acesta s-a urcat împreună cu Belinda în Chryslerul său şi a străbătut mai multe străzi, în mod vădit fără niciun ţel. După numeroase ocoluri, menite desigur să-l scape de eventuali urmăritori, a oprit în sfârşit în 6 East 23, unde a intrat cu însoţitoarea sa în restaurantul „Mary Elisabeth”. Acolo i-a primit chelnerul şef, se vede că erau aşteptaţi, şi i-a condus la o nişă retrasă.

Cei doi au luat masa. În timp ce Lowett transmitea raportul, Sloan a rămas la postul său de observaţie.

Brewer băgă raportul în buzunar şi trimise după agentă. Pe Gatsky îl puse să se instaleze de partea cealaltă a biroului şi să citească un ziar, astfel încât să o poată observa fără a atrage atenţia.

Îi telefonă lui Sarg în camera de lucru, pentru a-l informa despre razia hotărâtă şi despre locul şi ora întâlnirii cu cei de la Brigada Antidrog.

După o scurtă bătaie la uşă, intră agenta.

— M-aţi chemat în legătură cu persoana cu care m-aţi trimis la înregistrare?

Tonul ei, voit indiferent, nu reuşi să disimuleze o anume stare de nelinişte, de defensivă.

— Ia loc, Miss… şi Brewer o privi întrebător.

— Donovan, d-le inspector şef, răspunse ea mai degajată, June

Donovan. Vechimea nouă ani. Trei evidenţieri.

— Foarte bine, Miss Donovan. Îmi pare rău că vom discuta poate lucruri neplăcute.

Îi oferi o ţigară, pe care ea o refuză politicos.

— Este vorba de o chestiune destul de serioasă. Mie nu-mi este încă limpede. Dar poate că o să-mi dai o mână de ajutor. La prima mea întrebare răspunsul e simplu, aşa cred cel puţin. Dar să ştii că orice amănunt poate avea importanţă, chiar şi lucruri aparent secundare.

Ea dădu semne de nelinişte.

— Nu ştiu ce anume vreţi să spuneţi, d-le inspector şef.

— Ei bine, caută te rog să-ţi aminteşti exact de fiecare amănunt, din momentul în care ai luat-o aici în primire pe Miss van Dooren, până în clipa în care ai sosit cu ea jos la înregistrare.

O privi atent.

— De aici te-ai dus cu ea direct la biroul de înregistrare?

— Da – am dus-o jos, răspunse ea puţin evaziv.

— Ţi-a spus ceva? Te-a întrebat ceva?

— Nu.

— I-ai vorbit? A răspuns ceva?

— Nu.

După o scurtă pauză, în care se auzi foşnetul ziarului pe care îl răsfoia Gatsky, ea adăugă:

— Dacă mă gândesc mai bine… şi se întrerupse.

— Ce anume, dacă te gândeşti mai bine, Miss Donovan? Aţi vorbit totuşi ceva?

La tăcerea ei, Brewer insistă, fără a fi neprietenos:

— Poate că Miss van Dooren voia să dea un telefon?

— Nu, categoric nu, asta n-aş fi admis niciodată. Nu, un telefon – exclus! Dar…

Îşi trecu degetul peste fruntea puţin transpirată.

— Dar? o încurajă Brewer. Poate că van Dooren a dat de o cunoştinţă, cu care a schimbat câteva cuvinte – aparent inofensive, care nu spun nimic?

Agenta oftă adânc.

— D-le inspector şef, n-are niciun rost să m-ascund după deget. Dacă am comis o greşeală, am să suport consecinţele – toate consecinţele. Când Miss van Dooren îmi ceru voie să se ducă până la toaletă, nu m-am gândit că ar putea să se descotorosească de eventuale materiale importante compromiţătoare. Aveam impresia că nu se simte bine. Era lividă la faţă. I-am luat poşeta şi am lăsat-o să se ducă. Dat fiind că nu exista decât o singură uşă pe care se putea intra şi ieşi, o evadare era cu totul exclusă. Ne aflam la etajul 7. În plus, toate ferestrele sunt prevăzute cu gratii.

Brewer se plimbă în sus şi în jos, apoi se opri în faţa ei.

— Toaleta doar e folosită şi de cetăţeni care se află în trecere pe aici, de oameni convocaţi de noi, sau care au o treabă sau alta pe aici. Prin urmare, Miss van Dooren a avut posibilitatea să vorbească cu persoane care au putut apoi să părăsească nestânjenite clădirea.

În privirea lui se putea citi consternarea. Adăugă, vizibil indispus:

— Miss Donovan, nu ştiu dacă acest caz poate să rămână între noi. Asta va depinde de viitoarea evoluţie a lucrurilor. Fapt este că Miss van Dooren a convins pe cineva, promiţând probabil o sumă frumuşică de bani, să ia contact cu Sam Greemberg, avocatul ei, şi a reuşit astfel să-i trimită vorbă să obţină pentru ea o eliberare pe cauţiune. Numai aşa se explică venirea lui Sam Greemberg tam-nisam în biroul meu, cu actul judecătoresc în mână – pentru ca să plece apoi frumos cu fata de braţ.

June Donovan se ridică.

— D-le inspector şef, o să prezint o declaraţie în scris, pentru măsurile disciplinare cuvenite.

Reacţia ei era lipsită de orice accent demagogic, vorbi deschis ca despre ceva care pur şi simplu nu poate fi tăinuit.

— Aşteaptă! replică Brewer, de data aceasta brutal.

Nu voia să arate cât de mult îi impunea atitudinea ei şi cât de rău i-ar fi părut să se ajungă la discutarea incidentului în mod oficial.

— Nu te grăbi, Miss Donovan. N-am stabilit încă nimic. Pornim de la o ipoteză. Rămâne de văzut dacă se va confirma sau nu. Este numai o chestiune de ore, poate de o zi, până ce Miss van Dooren va deveni oaspetele nostru pentru un timp îndelungat. O să vedem atunci care e situaţia. Dar – nu ţi-o spun ca un reproş, nu sunt superiorul d-tale direct – trebuie să fii mai prudentă. La o vechime de nouă ani…

— Nu înveţi niciodată destul, răspunse ea cu buzele strânse. Îmi permiteţi sa plec?

— Desigur. Şi – nu te pripi.

De pe pragul uşii, înainte de a o închide, mai spuse, simplu:

— Vă mulţumesc.

Gatsky lăsă ziarul.

— Minunată fată. Să sperăm că va fi scutită de…

— Să mergem! i-o tăie Brewer, uitându-se pe ceas.

După o clipă de ezitare se duse la dulap. Îl descuie, scoase tocul de pistol şi şi-l petrecu pe după umăr. Arma de serviciu atârna greu sub haina sa.

O purta rar.

În ziua aceea socotea că-i va fi necesară.

În curtea a doua, Sarg se plimba în sus şi în jos. Veni în întâmpinarea lui Brewer.

— Bryan a şi fost aici. Lucrurile s-au pus în mişcare. Se pare c-o să fie o nuntă – pe cinste! N-or mai lipsi decât miresele…

SINGAPORE-CLUB

Maşinile brigăzii Antidrog şi ale Comisiei poliţiei judiciare blocară, printr-o manevră de încercuire perfect coordonată, toate căile de acces spre clădirea în care se găsea deocheatul local cu firma luminoasă „Singapore-Club”.

Poliţiştii se răspândiră şi barară cele două străzi laterale legate de clădire prin coridoare ascunse.

Întocmai ca la o vânătoare nemiloasă, terenul se îngusta tot mai mult.

Toate ceasurile fuseseră controlate şi potrivite.

La câteva secunde înainte de 10,30 dintr-o poartă întunecoasă ieşeau doi bărbaţi de culoare ducând între ei o femeie tot de culoare, care nu contenea cu ţipetele. Cu instinctul animalelor hăituite se opriră, rămânând nemişcaţi. Simţeau primejdie. Femeia scoase un strigăt scurt şi arătă spre siluetele poliţiştilor. Încercă să-i împingă în bezna gangului de intrare pe cei doi însoţitori, de care se apărase cu îndârjire cu câteva clipe mai înainte. Când era vorba de poliţie, dispăreau orice conflicte. Dar rezistenţa celor trei cedă repede, şi fără zarvă. Agenţii Brigăzii Antidrog închiseră într-o dubă primele victime ale operaţiunii.

Când secundarul ceasului lui Brewer se apropie de minutul 30, toţi intrară în acţiune ca la comandă.

Hamlin împreună cu Bryan şi Mallory, trecând prin gangul de legătură din corpul din spate al clădirii, pătrunseră în încăperile de la etajul I.

La rândul său, Brewer împreună cu Gatsky şi Sloan, urmaţi de doi agenţi din avangarda lui Hamlin, se năpustiră în bar.

— Poliţia! Nu mişcă nimeni! Toată lumea pe loc! La cea mai mică rezistenţă, tragem! Actele!

Experţii lui Hamlin îi împinseră pe cei câţiva consumatori de pe scaunele de la bar în colţul opus şi începură imediat să controleze actele.

Din coridor, care ducea la un fel de bucătărie, sosi Bryan.

— D-le inspector, vă aşteaptă sus. Veniţi, dar fiţi prudent. Altminteri, se pare că treaba merge bine. Blocada funcţionează perfect. Nimeni n-a reuşit să fugă.

O luă înainte şi-l conduse pe Brewer, însoţit de cei doi detectivi, la un gang secret în care intrară printr-o uşă camuflată de o oglindă mare de perete. În fundul gangului, o scară de fier foarte îngustă în spirală, iar la capătul ei de sus o deschizătură în zid dând într-un dulap, iar din dulap în sală.

În prim plan sclipea parchetul de dans.

Nişele de ambele părţi ale sălii erau apărate de priviri curioase, prin draperii. În lumina roşie, semiobscură, scânteiau instrumentele de suflat ale orchestrei de jazz, care zăceau părăsite pe un mic podium.

Era un vacarm de nedescris, dominat de ţipete şi înjurături. Bărbaţi şi femei roiau prin toată sala. Printre oamenii de culoare, câţiva vizitatori albi. Mai multe femei decât bărbaţi.

Pe neaşteptate, se stinse lumina.

Hamlin tocmai dădu cu ochii de Brewer şi veni la el.

— Figura asta am prevăzut-o, se întâmplă mai totdeauna în cazuri de-astea. Scurt circuit, chipurile. Dar am cu mine doi electricieni. Lanternele mai rău ne încurcă.

În toiul agitaţiei, orchestra începu să cânte un Blues asurzitor. Muzicanţii se adunaseră pe podium, ca prin minune.

Se dezlănţui un haos infernal.

Deodată se reaprinse lumina roşie, oarbă.

Agenţii smulseră de pe lămpi abajururile din mătase purpurie, închise în partea de jos. După întunericul dinainte şi semiobscuritatea roşiatică, sala fu inundată de o lumină orbitoare.

Un mulatru uriaş se apropie de Hamlin:

— Este contra înţelegerii!

— Şi crima este contra înţelegerii, îi răspunse sec şeful Brigăzii Antidrog.

— Cu crima n-am nicio legătură, şefule! Jur! Şi dacă unul din clienţii mei…

Se întrerupse, ca să adauge, mai potolit:

— Pe clienţii obişnuiţi îi cunosc. Pe toţi, şefule – garantez pentru ei! Doar cine ştie ce venetic – s-au mai găsit ucigaşi şi pe la „Waldorf Astoria”, slavă domnului…

— Nu cunosc niciun caz, i-o tăie Hamlin.

— Zău? Niciunul? De fapt, sigur, aveţi dreptate. De acolo n-a fost luat pe sus nimeni, dar…

— O’Neil, aşteaptă te rog în biroul d-tale, vorbim pe urmă de toate. Acum trebuie să-ţi scotocesc localul.

— Şi autorizaţia mea? întrebă mulatrul. Avea o privire tristă, cum numai animalul mut o poate arunca omului.

Ce se petrecea totuşi în mintea lui O’Neil? Avea în faţa lui pe dublul şi eternul duşman. Pe de o parte – poliţistul. Pe de alta – albul. Primul îl urmărea. Al doilea îl dispreţuia. Pentru amândoi era un paria. De ce trebuia să sufere din cauza culorii pielii? Era oare mama lui vinovată de culoarea asta? Tatăl lui? Strămoşii lui? Cine este vinovatul la capătul acestui lanţ – lanţ care, astăzi încă, înseamnă o cătuşă? Cine i-a zămislit pe oamenii de culcare? Dumnezeu? Atunci, de ce nu ocroteşte el toate creaturile sale?

Dar până să-şi depene firul acestor gânduri, care îl mai frământaseră de mii de ori până atunci. O'Neil se pomeni şezând în chiţimia pe care Hamlin, dintr-o generozitate exagerată, o denumise birou, cu picioarele întinse, cu mâinile prelungi, vânoase, odihnind pe masă.

Stătea neputincios în faţa soartei. Auzea de departe larma monotonă, ţipete, tropote, scaune şi mese răsturnate, apoi o detunătură. Sări în sus, dar se lăsă din nou în scaun. Urechea lui fină îi spunea fără greş că nu fusese o armă de foc, ci explozia unui bec foarte puternic. Cu siguranţă unul din cele de plafon, în altă parte nu erau becuri de astea. Probabil că l-a spart careva azvârlind cu vreo scrumieră.

Brewer şi Hamlin improvizară cu băieţii lor un „banc de probă". Între timp, agenţii Comisiei Judiciare şi ai Brigăzii Antidrog îi adunaseră pe vizitatorii clubului din toate colţurile, nişele şi ascunzătorile.

Recolta depăşea toate aşteptările şi temerile. Un huligan imberb, într-un acces de furie sub efectul „reefer"-ului, se repezi spre masa de bucătărie la care se aşezaseră detectivii. Urlă din răsputeri, până ce braţe puternice îl scoaseră afară. O femeie mai în vârstă scâncea, faţa îi era cenuşie, ca şi părul de pe tâmple. Un tânăr de vreo treizeci de ani, metis, bine îmbrăcat, îngâna în neştire. Cucoane din aşa zisa buna societate se comportau mai rău decât cocotele de culoare, care acceptau totul ca ceva inevitabil în viaţa lor de toate zilele, în meseria lor, în existenţa lor ratată.

Alţi indivizi fură scoşi la iveală din garderobă, de sub mese, de după draperii.

Necunoscuţi, ca şi unii cărora poliţiştii li se adresau ca unor vechi clienţi, se învârteau de colo-acolo.

— Deschideţi ferestrele, dar păziţi-le, ordonă Hamlin.

Aerul devenise insuportabil. Resturi de băutură, sudoare, parfumuri pătrunzătoare, nori groşi de fum de ţigară – şi duhoarea marijuanei.

Brewer, Gatsky şi Sloan îi supuseră pe indivizii aduşi de Hamlin şi agenţii săi unor interogatorii scurte, dar energice. Fiecare era interogat separat, astfel încât persoana care urma la rând să nu fie avizată asupra întrebărilor.

Şi, mai la fiecare, răspunsurile se încheiau cu numele: Harry. După o pauză urma: Tony Valdiva.

Nu numai răspunsurile ca atare contau pentru poliţişti, ci şi reacţia fiecăruia.

La 11,30 se încheie pentru Brewer faza hotărâtoare a operaţiunii. Cei care nu dăduseră răspunsuri satisfăcătoare fură urcaţi în dube, urmând ca la inspectorat şi la serviciul de identificare să fie cercetaţi până la măduva oaselor. Era o operaţiune secundară, având alte scopuri decât cercetările în cazul lui Tony Valdiva, Harry şi al

oamenilor din umbră.

Hamlin se apropie de Brewer.

— Şi acum, să-l luăm în primire pe O'Neil. Cred că de data asta o să fie ca un mieluşel, ştie el bine că n-am prins în plasă numai peştişori.

În timp ce traversau sala, arătă spre câteva persoane care se plimbau de colo-colo fără niciun rost.

— Cei mai mulţi sunt clienţi cinstiţi, ca să zic aşa, care nu ştiu nimic şi nici nu vor să ştie de treburile care se învârtesc aici. Îşi satisfac aici plăceri care pe un om normal l-ar dezgusta. Fireşte, gusturile diferă. Găseşti aici toxicomani, invertiţi, bărbaţi şi femei cărora pur şi simplu un partener de altă culoare le procură senzaţii noi. Toxicomania intervine de cele mai multe ori mai târziu, ea începe cu ţigara de marijuana, continuă cu siringa şi ajunge la praful alb.

Se opri.

— Cu Harry şi Valdiva n-am făcut nimic. S-ar putea ca numele lor să nu le spună într-adevăr nimic celor interogaţi până acum. N-au avut nici o reacţie care să trădeze cât de cât ceva. Bineînţeles că nu putem să tragem nicio concluzie definitivă înainte de un interogatoriu cum scrie la carte, dincolo, la noi. Ai avut d-ta, poate, mai mult noroc?

Brewer dădu din cap.

— Fie că sunt cu toţii nişte mincinoşi patenţi, nişte actori excelenţi – şi ştiu din experienţă că asta-i exclus – fie că niciunul nu ştie nimic despre Valdiva şi Harry.

Se duseră la O'Neil.

— Nu vreau să ne întindem la vorbă, începu Hamlin, şi sper că nici d-ta nu vrei. Ai de ales între o discuţie scurtă şi interogatorii fără de sfârşit.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă mulatrul aproape cu indiferenţă. Clientela mi-aţi gonit-o iar, cine ştie pentru cât timp. Până o să mi-o refac o să treacă mult. Cine mai vine la un local pe care o armată de poliţişti îl întoarce pe dos? Şi nici nu ştiu măcar ce s-a întâmplat…

— Colegul meu are să-ţi pună nişte întrebări, O'Neil, îl întrerupse Hamlin. De acum încolo, totul depinde de d-ta.

Brewer se rezemă de o etajeră plină de sticle.

— Pe Tony Valdiva, îl ştii?

Mulatrul strâmbă din gură. Se suci şi se răsuci pe scaun, ca şi cum s-ar feri de un pericol.

— O vreme trecea pe aici, din când în când.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Dacă vă-nchipuiţi că ştiu ceva în legătură cu moartea lui, vă înşelaţi. Acum câteva săptămâni Tony a încercat…

Şovăi o clipă, apoi se potrivi mai bine în scaun, mutându-şi privirile de la Brewer la Hamlin.

— Ei bine, să vă spun, Tony şi aşa nu mai e. Nu i se mai poate

întâmpla nimic. Voia să-mi ofere „marfă”, dar nu prin sindicat: sub preţ. Da’ mai întâi de toate, eu nu mă bag în chestii d-astea, asta-i treaba „ambulanţilor”, ei ţin legătura cu clienţii, eu nu mă bag – plus că în situaţia mea nici nu mă gândesc să mă pun în calea sindicatului. Tony era mai slab – a simţit-o alaltăieri pe pielea lui – o învăţătură scump plătită. Eu unul l-am refuzat, a plecat înjurând şi ameninţând. A fost ultima oară că i-am auzit glasul.

Brewer se aplecă asupra lui O’Neil, îşi apropie capul de faţa lui.

— Şi lui Harry de ce i-ai povestit toate astea?

Mulatrul se dădu înapoi, îşi pierdu echilibrul, căzu de pe marginea scaunului, se ridică greoi, îşi scutură praful de pe haine.

— Harry…?!

Era o întrebare şi în acelaşi timp o exclamaţie.

— Nu căuta să câştigi timp, O’Neil.

Mark Hamlin îl forţă să se aşeze pe scaun.

— Ai înţeles foarte bine întrebarea. Hai, dă-i drumul, şi să te aibă dumnezeu în pază dacă ne vii cu o minciună!

— Harry, repetă O’Neil, legănându-şi corpul masiv, Harry trecuse pe aici doar ca să mă prevină. Ştia că Valdiva mai oferise şi pe la alţi clienţi…

— Cu alte cuvinte, erai şi d-ta un client!

Hamlin îl apucă pe O’Neil de umeri.

— Asta-i destul ca să-ţi anulăm autorizaţia şi să-ţi închidem dugheana pentru mult şi bine.

O’Neil atinse mâinile lui Hamlin, parcă pentru a-l îmbuna.

— Nu pentru mine venise Harry. Trebuia să trimit vorbă mai departe, fără să afle nimeni.

— Bine… şi Hamlin îi dădu drumul. Preferi, deci, să discutăm altfel. De acord. Ţi-am oferit o ultimă şansă.

Brewer îl bătu discret pe umăr pe colegul său şi îl fixă cu privirea pe O’Neil.

— Când a fost Harry ultima oară la d-ta?

Omul părea că îşi forţează memoria. Căuta din nou să câştige timp.

— Zi odată! Sau preferi, poate, să fii arestat sub acuzaţia de complicitate la crimă? Nouă ne-ar conveni. Cred că ştii care-i pedeapsa, chiar pentru o simplă tăinuire.

Hamlin îl trase pe mulatru de revere, până ce capul acestuia aproape că dispăru sub haină.

— Săptămâna trecută a fost pe aici. Marţi, cred… îngăimă el printre buzele groase.

— Cu cât e, de fapt, cointeresat Harry în clubul d-tale? insistă Brewer.

— Cu cât…?

— Întrebarea am pus-o eu, şi n-am chef să aştept până ce-ţi ticluieşti

un răspuns. Zi!
— E o înţelegere, între noi doi: el mă apără de tipii care vor să-mi pună beţe în roate, în schimb are de la mine 15% din câştig.
— Spuneai că a fost aici marţea trecută? îl întrebă Brewer pe un ton sec.
— Marţi – da – marţi trebuie să fi fost.
— Poate, miercuri?
— Miercuri, se auzi ca un ecou.
Hamlin repezi mulatrului o lovitură scurtă şi grea. Capul lui O'Neil se izbi de calendarul de perete din spatele său, care amortiză puţin şocul.
Brewer îl întrebă calm, apropiindu-se de el:
— Miercuri? Sau joi? Sau poate a fost şi alaltăieri pe aici? Ca să-şi asigure un alibi?
— Nu ştiu nimic, gemu O'Neil.
Intră Gatsky.
— D-le inspector, afară totu-i rezolvat.
Brewer îi răspunse, fără să se întoarcă:
— Ai venit tocmai la timp. Amicul nostru are o criză de amnezie. Ia încearcă d-ta, poate ai un leac.
Detectivul se uită la inspector, apoi la Hamlin.
— Într-adevăr, regretabil. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor…
Înainte ca O'Neil să se dumirească, pumnul lui Gatsky îl lovi în faţă.
O dâră de sânge se scurgea din ambele nări peste buza pleznită a mulatrului, până la gură.
O'Neil îşi şterse faţa cu mâneca.
Brewer reluă neînduplecat:
— Voia să-şi aranjeze un alibi?
Mulatrul respiră cu greutate.
— Da, dar… înghiţi în sec şi scuipă într-un colţ.
— Dar…? îl încolţi Brewer.
— Nu era luni… începu O'Neil cu vocea sugrumată, dar se întrerupse din nou şi-şi trecu limba peste buza rănită din care se prelingea sângele.
— Atunci, când? întrebă Brewer neclintit.
Gatsky îşi umflă pieptul.
— Nu! strigă O'Neil.
— Când a fost? repetă Brewer.
O'Neil se prăbuşi în scaun, gemu şi îşi ascunse faţa însângerată în palme.
Gatsky luă de pe raft o sticlă de coniac, căută cu privirile în jur, nu zări nicăieri un tirbuşon, lovi gâtul sticlei de marginea mesei făcându-l ţăndări, umplu cu grijă un pahar prăfuit şi-i turnă mulatrului alcoolul, peste buza rănită, printre dinţii încleştaţi de durere.

— D-nul inspector şef a întrebat: când?

O'Neil tuşi, gâfâi, se şterse peste gură.

— Azi a fost… Pe la nouă – doar câteva minute – eu nu voiam să ştiu de nimic – a luat toţi banii pe care i-a găsit în casă – a înjurat – a ameninţat – apoi a dispărut.

— Azi – seara? se răsti Brewer.

Intră Sarg, în pas alergător.

— D-le inspector – o radiocomunicare – Lowett…

Se opri, pus în gardă de privirea lui Brewer. Acesta îl trase până în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Sarg, Hamlin şi Gatsky îl urmară..

O'Neil îşi tampona faţa desfigurată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brewer. Vezi să nu te audă.

— O radiocomunicare. Se îngroaşă gluma. Lowett şi Sloan au urmărit-o pe Belinda când s-a întors acasă şi s-au postat pe coridor lângă apartamentul ei. Pe neaşteptate, din locuinţa Belindei a ieşit Harry. A tras imediat. Lowett a fost grav rănit. Sloan a tras la rândul lui în Harry şi l-a curăţat. O ambulanţă l-a transportat pe Lowett la spitalul Lenox Hill. Belinda a fost găsită sugrumată în apartamentul ei. D-rul Kennedy, echipa de constatare şi furgoneta laboratorului sunt pe drum.

Brewer se uită la Hamlin.

— Te las aici. Mulţumesc pentru concursul dat. Pune-l te rog pe O'Neil la loc sigur, nicio comunicaţie cu lumea din afară, perfect izolat. Poate să fie pentru noi un martor important cu care să lămurim lucrurile. Dacă nu chiar coacuzat. Triază d-ta restul oamenilor. Uite cum o crimă a dus la o a doua. Criminalul a fost executat. Dar oamenii din umbră care îi conduceau paşii continuă să se plimbe în voie.

Strânse mâna lui Hamlin.

— Încă o dată – mulţumiri. O să te ţin la curent.

Urmat de Gatsky şi Sarg, traversă holul şi coborî scările câte două trepte.

Smuci uşa maşinii:

— Dă-i drumul! East 72 – Madison – pune sirenele – farul!

Gatsky şi Sarg nu apucară bine să se înghesuie lângă şofer, că motorul se şi ambală şi smulse din loc maşina care, derapând cu roţile din spate, porni în toată viteza.

Din difuzor se auzea o voce monotonă raportând minut de minut de la locul noii crime.

ÎMPUŞCĂTURI ÎN NOAPTE

În dreptul blocului de apartamente 72 Madison, de-a lungul trotuarului, erau înşirate maşinile serviciului de constatare, ale laboratorului şi morgii. Poliţiştii în uniformă formau un cordon pentru a-i ţine la distanţă pe trecătorii care, în ciuda orei târzii, se strângeau tot mai mulţi.

La coborârea din maşină, Brewer şi cei doi detectivi fură asaltaţi de reporteri.

— Cine-i gangsterul împuşcat?

— Belinda van Dooren n-a fost un timp prietena lui Pietro Nardi?

— Ce legătură are crima de aici cu Tony Valdiva?

Întrebările curgeau una după alta răsunând în acel miez de noapte răcoros şi parfumat de adierile dinspre Central Park. Brewer le respinse cu palmele ridicate şi îşi făcu drum împingându-i brutal pe reporteri în stânga şi în dreapta.

— Se pare că ştiţi mai mult decât mine. Mai aşteptaţi. Şi mai lăsaţi-vă de baliverne, că se lasă cu procese neplăcute.

În hol zăceau geamantanele goale ale laboranţilor. Lângă perete, o mulţime de stative de proiectoare. Trei oameni de la morgă şedeau impasibili pe brancarda pliantă:

— Etajul 14, spuse sergentul postat la uşa ascensorului. Liftul e comutat la autoservire – boy-ul e interogat sus.

Din lift, Brewer şi cei doi detectivi ajunseră într-un vestibul, ca un fel de firidă, cu două mese şi fotolii, servind drept sală de aşteptare pentru vizitatori. La stânga şi la dreapta pornea câte un coridor, cu intrările la apartamente. Din loc în loc, oameni alarmaţi priveau prin crăpătura uşii.

Collins şi Potter lucrau la cele două mese, examinau materialele aduse de agenţi. Când îl văzură pe Brewer, veniră în întâmpinarea sa.

— Totul e clar ca lumina zilei, îi spuse Collins, şeful laboratorului. O trufanda pentru procuror.

Potter dădu din cap aprobator.

— Tot ce ne-am putea dori în materie de probe. În plus – o sentinţă executată, fără proces.

Pretutindeni mişunau agenţi. Din apartamentul Belindei se auzeau voci. La câţiva paşi în faţa uşii, acoperită de un cearceaf, o formă omenească, cu faţa în jos într-o baltă de sânge închegat.

Brewer ocoli cadavrul, privi prin vestibulul de la intrare şi-i văzu pe Dr. Kennedy şi Sloan stând lângă fereastra din fundul camerei. Se întoarse spre Gatsky şi Sarg.

— După cât se vede, colegii noştri au rezolvat tot ce, era de

rezolvat. Cu toate astea, adăugă el privind în jur, cred că n-ar strica să stăm de vorbă şi cu locatarii de pe aici. Situaţia pare să fie clară. Avem aici nu numai victima, ci şi pe autorul crimei. Dar crima asta nu e lămurită decât din punct de vedere juridic formal. Adevăraţii autori se află în umbră. Poate că în cazul de faţă s-au expus prea mult…

Sarg şi Gatsky dispărură în coridor.

— Cam târziu, îl întâmpină dr. Kennedy. Aţi sosit după căderea cortinei.

— O s-o ridicăm din nou. Poate aplaudă publicul, replică Brewer, trecând între medic şi Sloan. Cum e cu Lowett?

— Atins în abdomen. Are să aibă mult de tras, dar doctorii de la Lenox Hill sunt optimişti. O să scape, numai să nu se ivească complicaţii, îl informă Sloan cu vocea sugrumată.

— L-ai văzut înainte să-l ia? îl întrebă Brewer pe medicul legist.

— Nu. Sloan a chemat în primul rând ambulanţa de urgenţă şi bine a făcut. După paisprezece minute a şi fost ridicat şi transportat la Lenox Hill. După părerea mea, salvarea lui a fost că s-a putut trece atât de repede la o intervenţie chirurgicală. Când e vorba de abdomen, timpul e mai totdeauna factorul hotărâtor. Am vorbit cu colegii care l-au operat şi i-au extras glontele. Concluziile sunt pozitive.

— Cum s-au petrecut de fapt lucrurile? întrebă Brewer, întinzând lui Kennedy şi lui Sloan pacheţelul său mototolit şi aprinzându-şi la rândul său o ţigară. Cum de a apucat un singur borfaş să tragă în doi poliţişti cu experienţă?

Sloan se rezemă de bordura ferestrei.

— Noi am aşteptat în faţă la restaurantul Mary Elisabeth, până au ieşit Greemberg şi Belinda. Avocatul a dus-o cu maşina, tot pe drumuri ocolite, până aici în faţa hotelului. După ce Belinda a coborât, avocatul a mai stat de vorbă cu ea un timp, apoi a aşteptat ca ea să traverseze holul şi să intre în ascensor, şi imediat după aceea a plecat şi el în toată viteza şi a dispărut după primul colţ. Ne-am gândit amândoi ce să facem. Ştiam de la Sarg că între garaj şi hol există o legătură directă, printr-un gang. Ni s-a părut mai prudent ca Lowett să pătrundă în clădire pe calea asta ocolită, fiindcă prin intrarea principală ne vedea boy-ul de la lift şi putea să semnaleze prezenţa noastră. Şi asta trebuia să evităm cu orice preţ. Aşa că Lowett a pornit-o spre garaj. Eu am rămas la intrarea principală şi am aşteptat ca Lowett să-mi deschidă pe dinăuntru.

— Dar portar nu există acolo? întrebă Brewer surprins.

— Ba da, dar numai până la 12 noaptea, după aceea nu mai rămâne până dimineaţa decât boy-ul, pentru centrala telefonică şi lift.

— Bun. Mai departe.

— Prin geamurile de la intrare l-am văzut după un timp pe Lowett cum vine din fundul holului, se apropie de boy şi-l ia de la telefon.

Imediat după aceea mi-a deschis şi mie în faţă. L-am luat la întrebări pe băiat, dar părea într-adevăr că nu ştie mare lucru plauzibil, deoarece abia se angajase de trei săptămâni. Ne-a spus că Belinda van Dooren fusese bolnavă în urmă cu câtva timp şi că a fost vizitată de câteva ori de un medic. Primise de asemenea de câteva ori vizita unui domn mai tânăr. Deşi semnalmentele pe care ni le-a putut da erau destul de vagi, fără îndoială că era Tony Valdiva. Altfel, la toate celelalte întrebări a dat răspunsuri nesemnificative. L-am întrebat dacă la întoarcerea ei la hotel Belinda nu-i ceruse imediat o legătură telefonică. A negat. De când îşi luase în primire schimbul de noapte nu avusese loc nicio convorbire telefonică de la aparatul din camera ei. Am tras concluzia că ea sau nu voia să informeze pe nimeni de prezenţa lui Greemberg, sau nu avea nici o grabă. Lowett şi-a notat numele şi adresa liftierului. S-a dus apoi la garaj, ca să stea de vorbă cu paznicul de noapte. Eu l-am mai descusut pe liftier, dar în afară de amănuntul că Belinda fusese întotdeauna foarte darnică cu personalul hotelului, n-am mai putut scoate nimic de la el. Puţin mai târziu s-a întors şi Lowett. Belinda avea un Studebaker, dar de câteva săptămâni nu-l mai folosea de loc, deoarece din anumite motive medicul îi recomandase să nu se mai aşeze la volan. Paznicul nu a putut, sau n-a vrut să-i dea alte informaţii. Lowett şi-a notat toate datele personale şi a cerut şi numele şi adresele celorlalţi doi paznici ai garajului, care lucrau în schimburi.

— Nu a intrat între timp nimeni în clădire? insistă Brewer.

— Nu a intrat şi nu a ieşit nimeni. În orice caz, nu prin hol. Dar la fiecare etaj există două apartamente mai mari care dau la stradă şi bucătăriile lor au acces direct la liftul de serviciu, care coboară până la garaj. Teoretic ar fi fost deci posibil ca în timp ce noi stăteam de vorbă în hol, cineva să fi intrat sau să fi ieşit din clădire. Dar de la apartamentul Belindei nu se poate ajunge la liftul de serviciu.

— Mai departe.

— Din motive de precauţie, am scos din tabloul centralei telefonice borna de legătură cu telefonul Belindei, pentru ca boy-ul să nu comunice eventual cu ea. Apoi am urcat amândoi la etajul 14, am sondat terenul şi am ascultat la uşa Belindei. Se auzea foarte tare muzică, la radio, sau televizor, sau poate era un patefon. Tocmai ne gândeam care din noi să rămână acolo ca celălalt să se ducă să se odihnească puţin şi, mă pregăteam să plec, urmând să-l schimb pe Lowett dimineaţa, când muzica din apartamentul Belindei se opri. Nu ştiu ce ne-a făcut atunci să fim mai atenţi, tăcerea care se lăsase pe neaşteptate, sau poate un anumit instinct, în orice caz, amândoi am simţit în clipa aceea o anumită mişcare aproape de uşă. Am presupus că Belinda intenţiona să iasă. Ne-am retras în firida aceea de pe coridor, aţi observat-o, probabil.

— Care arată ca o săliţă de aşteptare?

— Da. Vreo 5x5 metri. Eu m-am înghemuit în spatele canapelei, Lowett s-a lipit de perete pe după o ieşitură a zidului. O bună bucată de timp nu s-a mai auzit nicio mişcare. Mă gândeam că, poate, Belinda trecuse doar dintr-o încăpere în alta, sau umblase la garderob. Eu priveam pe furiş de după canapea. Probabil că şi Lowett se gândea la fel ca mine, căci a ieşit din ascunzătoare şi a făcut câţiva paşi înainte. În clipa aceea am auzit amândoi închizându-se broasca unei uşi, dar foarte încet, mai încet decât ar fi făcut-o un locatar, chiar dacă ţinea seama de era târzie. Apoi am auzit cum se apropiau pe coridor paşi grei. Nu putea fi Belinda. Ne-am înţeles dintr-o mişcare a capului. Faţă de alt locatar doar n-aveam de ce să ne ascundem. Lowett a mai făcut câţiva paşi până la coloana ce desparte firida de coridor. Eu l-am urmat. În clipa aceea, Lowett era cât pe-aci să se ciocnească de individul care se îndrepta spre lift. Ce a urmat s-a petrecut în câteva secunde. Omul făcu o săritură înapoi şi şi-a repezit mâna în buzunar. În aceeaşi clipă îşi smulse pistolul şi Lowett. O detunătură şi Lowett s-a prăbuşit. Necunoscutul nici n-apucase să mă vadă. Cred că am reacţionat cu totul mecanic. Nu-l vedeam decât pe bietul Lowett zăcând în nemişcare. Am tras, dar aş fi preferat să-i sucesc beregata.

— Te înţeleg, Sloan, te înţeleg. Oricare dintre noi ar li simţit la fel, şi Brewer îl strânse uşor de braţ.

Sloan îşi aprinse o ţigară.

— Pe coridor se deschiseră uşile. Un domn mai în vârstă veni în fugă. M-am aplecat asupra lui Lowett. Respira. Se zvârcolea de dureri, din fericire, căci atât timp cât durerea pune corpul în mişcare mai există viaţă. Cu celălalt nu trebuia să-mi mai bat capul. Calibrul 45 de şase ori curăţa pe oricine. Am îndepărtat mulţimea care se adunase acolo, agitată, speriată, şi l-am rugat pe domnul mai în vârstă, care părea mai calm, să telefoneze imediat după o ambulanţă şi la sediul nostru – comisia judiciară.

Sloan îşi şterse fruntea brobonită de sudoare.

— Apoi l-au ridicat pe Lowett, au venit şi băieţii noştri, şi am putut să constat că mortul din faţa noastră este Harry Pistolarul.

Brewer se întoarse spre dr. Kennedy.

— Ai examinat cadavrul?

— A fost destul de simplu, David. Sloan a tras repetat de sus în jos, sau de jos în sus, în orice caz o lovitură precisă în frunte, apoi două în piept, două în abdomen şi una sub centură. Patru din răni, adică fiecare în parte, erau absolut mortale.

— Şi Belinda van Dooren?

Brewer îşi mută privirea de la dr. Kennedy la Sloan.

— O s-o vedeţi şi dvs., d-le inspector, răspunse Sloan. În orice caz, nu-i un tablou frumos.

— Degetele lasă urme inestetice, observa laconic medicul legist. Faţa îi este desfigurată de pe urma leucoplastului pe care i l-a lipit de-a latul şi de-a curmezişul şi i l-a smuls ulterior cu brutalitate. Apoi, degetele cu vârfurile pârjolite – oribil! Fără îndoială că Harry Pistolarul voia să-i mai smulgă ceva înainte ca s-o lichideze. Se vede treaba că ea n-a vorbit, şi atunci i-a băgat un căluş în gură, i-a lipit gura cu leucoplast şi i-a presat vârfurile degetelor pe plita încinsă din chicinetă. Când în sfârşit s-a hotărât să vorbească, i-a smuls benzile de pe faţă – şi după ce a aflat ce-l interesa, a sugrumat-o. Alte amănunte am să-ţi pot da după autopsie, dar precis că i-a rupt vertebra cervicală.

— Eram convins, doctore, că prin Sloan şi Lowett Belinda are să fie în siguranţă, scrâşni Brewer. Că o ameninţa o primejdie, era clar. Dar cum era să bănuiesc ca ucigaşul se va afla în apartament înaintea ei? O consideram la adăpost de orice atac. Dacă Greemberg ar fi dus-o în orice alt loc, cât de cât suspect, Sloan şi Lowett ar fi acţionat. Dar vezi că a procedat cu totul altfel. Avocatul a condus-o frumuşel acasă. Ea a intrat în apartamentul ei. Sloan şi Lowett au auzit apoi muzică, deci totul părea în perfectă regulă.

Lovi cu pumnul în bordura ferestrei.

— Totdeauna mai ai ceva de învăţat! Te faci tot mai deştept, dar niciodată destul de deştept. Şi ştiu de pe acum că n-o să reuşim să-l aducem pe Greemberg în faţa judecătorilor. Peste tot o să ne lovim de o tăcere mormântală. Şi pot să jur că el e cel care i-a informat pe şefii bandei de greşelile Belindei la testul cu detectorul de minciuni. Ceea ce a însemnat condamnarea ei la moarte. Dar la ce foloseşte jurământul meu, fără dovezi? Să admitem chiar că Greemberg ar recunoaşte că i-a pus la curent, şi tot nu avem nicio bază pentru punerea lui sub acuzaţie.

Strivi cu piciorul mucul de ţigară.

— Să mergem deci în dormitor.

— Oamenii de la morgă pot să-l ridice pe mort?

— Dr. Kennedy, Potter şi Collins nu mai au nevoie de el. Aşteptăm doar avizul dvs.

— Să mă uit mai întâi îndeaproape la acest Harry. Mă interesează, în special…

Se întrerupse.

— Buzunarele i le-aţi scotocit?

— A fost aspirat praful, raportă Sloan, au fost luate amprentele, mulajul pantofilor, fotografia danturii – cele obişnuite. Restul urmează la morgă.

— Restul vreau să-l rezolv aici! Fiecare minut contează. Dar mai întâi, Belinda.

Îl urmă pe dr. Kennedy, care arăta spre uşa dormitorului şi o luă înainte.

Dormitorul nu era prea spaţios, totuşi confortabil datorită mobilei funcţionale. Studioul ocupa aproape o treime din cameră. Alăturat se găseau şifoniere îngropate în perete, o toaletă rabatabilă, o măsuţă pliantă ca un mic birou şi două taburete capitonate.

În fund, o uşă mascată de tapet dădea în camera de baie îmbrăcată în mozaic vernil.

Pe studio zăcea Belinda van Dooren cu picioarele atărnând peste marginea somierei şi cu corpul întors într-o parte, într-o poziţie nefirească.

— Este poziţia în care am găsit-o, preciza Sloan. Totul e înregistrat pe stereofotografii color. Băieţii de la laborator au fixat poziţia. Dr. Kennedy a examinat moarta, care după aceea a fost repusă exact în poziţia iniţială.

Medicul legist se aplecă asupra corpului neînsufleţit şi întoarse puţin capul moartei într-o parte.

— Poţi să vezi la faţa asta, David, aşa lividă cum e, ce s-a petrecut cu ea. La gât, urmele învineţite ale sugrumării. Cicatricea operaţiei s-a rupt, de unde şi rămăşiţele de sânge închegat. Dar ia uită-te la mâini!

Îi arătă degetele cu vârfurile arse.

— Peste multe lucruri abjecte am dat în meseria mea, dar ce-am văzut aici depăşeşte orice.

Brewer se întoarse spre Sloan.

— Aţi scotocit peste tot?

— Cred că Potter şi Collins au lucrat foarte serios. Dar de găsit n-au găsit nimic.

— Ceea ce e prea puţin în cazul de faţă. Cheamă-i pe Sarg şi pe Gatsky, dacă sunt liberi, sau măcar pe unul din ei. Vreau să mai căutăm puţin. Şi trimite-i, te rog, şi pe Collins şi Potter.

Sloan dădu din cap şi plecă.

— Te gândeşti la ceva anume? îl întrebă dr. Kennedy.

— Răspunsul ni-l dă moarta de aici, replică inspectorul. A fost ucisă pentru că ştia ceva. Individul a căutat să-i stoarcă acel ceva pe calea torturii. Întrebarea care se pune este dacă a reuşit. Şi… dacă a vorbit sub presiunea durerilor insuportabile, i-a spus ceva autentic? Un adevăr, sau o minciună, în speranţa c-o să-şi salveze viaţa? Sau era poate vorba de ceva material, de o dovadă zdrobitoare împotriva potentaţilor sindicatului, de indicii palpabile pe care Harry avea misiunea să i le smulgă cu orice preţ? Căci, dacă era vorba numai de faptul că şi-a dat în petic în faţa detectorului de minciuni, reacţia gangsterilor ar fi fost mai puţin riscantă şi flagrantă. Un paşaport fals, o călătorie în străinătate, pe termen nedefinit – pe de-o parte banii, pe de alta dorinţa de a rămâne în viaţă – sunt în asemenea cazuri mijloace suficiente pentru a determina un martor indezirabil să se supună cu sfinţenie. În definitiv, chiar şi pentru sindicat, asasinatul nu

este decât un mijloc extrem de apărare. E vorba aici, indiscutabil, de teamă. Pe criminali nu-i sperie atât cuvintele, cât probele materiale. Un martor al acuzării poate suferi un accident fatal, până şi cu o oră înainte de proces. Dar atunci când procuratura ajunge în posesia unor dovezi, unor probe materiale, atunci situaţia devine primejdioasă. Sunt convins că ucigaşul Belindei voia să obţină de la ea ceva material, un obiect compromiţător pentru şefii sindicatului. A obţinut oare ceea ce căuta? În caz afirmativ, trebuie să se afle asupra lui. Dacă nu găsim nimic în buzunarele lui, atunci trebuie să se afle tot aici, în apartamentul Belindei, conchise Brewer, cu un gest larg al braţelor.

— Raţionamentul d-tale e just, David, remarcă dr. Kennedy gânditor, dar, mai logică ar fi, de fapt, ipoteza că dacă Belinda era în posesia unei arme atât de preţioase ca o probă materială împotriva căpeteniilor sindicatului, o punea în siguranţă într-un seif şi nu ar fi păstrat-o aici, la ea.

— După logica noastră, aşa ar fi, doctore, dar femeile de tipul Belindei vor să aibă obiectul preţios oricând la îndemână.

Brewer se plimbă încet de-a lungul peretelui, deschise şifonierele. Intrară Collins şi Potter, urmaţi de Gatsky, Sarg şi Sloan.

Şeful laboratorului arătă spre moartă.

— În ceea ce ne priveşte, am înregistrat tot ce e în legătură cu ea.

— Şi în ce mă priveşte, completă Potter, am adunat toate elementele. N-ar fi rău de loc, d-le inspector, dacă fiecare crimă ar oferi un material atât de edificator pentru noi toţi. Niciun semn de întrebare, totul e clar şi lămurit.

— Ceva nou? întrebă Brewer, întorcându-se spre Gatsky şi Sarg.

— Locatara de la apartamentul 19, prima uşă la dreapta pe coridorul de la etajul 1, întorcându-se la hotel acum vreo oră şi jumătate, a întâlnit în hol un bărbat care, după cum îl descrie, trebuie să fi fost Harry. I l-am arătat şi crede că el era. De altfel nu s-a uitat decât o clipă, ceea ce e uşor de înţeles.

Atunci, trebuie să-l fi văzut şi liftierul, observă Brewer, dând nemulţumit din cap. De ce nu s-a lămurit treaba asta la interogarea lui?

— Ne-am gândit la asta, d-le inspector, interveni Sloan, şi s-a lămurit. Băiatul a condus-o până la etajul 18 pe o doamnă suferindă, care avea nevoie de sprijin. Harry a intrat probabil în hol tocmai în intervalul acela. Locatara de la Nr. 19 l-a văzut traversând holul şi deschizând uşa dinspre coridorul care duce la garaj. Nu i s-a părut nimic neobişnuit, dat fiind că mulţi locatari trec pe acolo ca să-şi ia maşina. Liftierului i-am dat drumul şi l-am convocat pentru mâine la sediu, ca să-i trecem depoziţia în procesul verbal.

Inspectorul făcu dintr-o dată stânga-mprejur.

— Vreau să întorc pe dos toate buzunarele criminalului. Dacă nu

găsesc nimic la el, demontez tot apartamentul până la ultima bucăţică!

Traversă încăperea cu paşi mari.

Agenţii laboratorului şi colegii lor de la serviciul de constatare îşi strângeau ustensilele, pregătindu-se de plecare.

Brewer rămase un timp cu privirile aţintite asupra cadavrului de pe coridor. Faţa şi îmbrăcămintea îi erau presărate cu pete lucioase ruginii, pe alocuri roşietice, gelatinoase. Gaura din mijlocul frunţii, cât o monedă de un cent, sugera parcă un portret suprarealist.

— Puteţi să-l dezbrăcaţi liniştit, îi spuse Collins. Am eu grijă să-l pun la loc în aceeaşi poziţie. Ceea ce ar fi, de altfel, inutil, căci urmează să fie ridicat după ce vă daţi avizul.

— De acord, răspunse Brewer şi se uită în jur.

Cei trei detectivi ridicară mortul. Viu cântărea vreo 100 de kilograme, dar acum, ca masă inertă, parcă atârna mai greu.

Gatsky îl ţinu, iar Sloan şi Sarg îl dezbrăcară şi duseră îmbrăcămintea în apartamentul Belindei.

Gatsky dădu drumul cadavrului.

Capul mortului se izbi surd de pardoseală şi se întoarse într-o parte.

Brewer întinse haina şi pantalonii pe o masă.

Collins, Potter, dr. Kennedy şi detectivii făcură cerc în jurul său.

— Ţine tava asta, spuse inspectorul lui Sloan. Şi Sarg să scrie inventarul.

Începu cu buzunarul exterior din dreapta, însoţindu-şi constatările cu un fel de monolog.

— O pungă de tutun de pipă – o deschise şi o mirosi –, Virginia, extrafin, de import. Cunoscător în materie. Aici e pipa, Dunhill de Luxe, o furcă de curăţit pipa.

Scoase din buzunarul celălalt o tabacheră gravată din piele.

— Ţigări – destul de rar – provizie dublă – şi pipă şi ţigări…

Buzunarul interior de la piept cuprindea un portofel din piele de şarpe cu pori deşi şi garnituri aurite, purtând iniţiala „H”. Înăuntru un permis de conducere pe numele „Jonathan Mills” şi un carnet de membru al „Avalon Club”-ului pe numele „H. W. Mulberry”. Sub fotografia roasă a unei femei indecent îmbrăcată se găsea, împăturită în cinci, o hârtie de 1 000 dolari.

— O rezervă, remarcă Brewer. Legată însă de riscuri. Schimbarea ei în valori mai mici poate atrage după sine întrebări incomode la ghişeul de schimb. Dar la nevoie, o fi avut Harry şi alte posibilităţi de schimb.

Mai scoase la iveală o batistă de mătase cu o monogramă brodată „HM”. În portmoneu se găseau monezi, un breloc cu trei chei şi o cheie izolată. Brewer le examină atent.

— Yalle, astea două sunt ale maşinii. Şi cheia asta stingheră…

Ocoli masa se duse la uşa de intrare a apartamentului şi introduse

cheia în broască.

— Mi-am închipuit eu – e nouă – aproape nouă – luceşte – nu prezintă rosături – deci confecţionată recent.

Depuse cheia pe tavă.

— Iată cum se explică pătrunderea lui Harry în apartament. Se pune întrebarea de unde a avut modelul pentru acest duplicat. Un secret ca şi altele, de altfel, care o să intre în groapă împreună cu el.

Sarg notă pe o listă toate obiectele, cu numerele curente respective.

— David, dacă nu mai ai nevoie de mine aş vrea să plec. Ştiu că poliţiştii n-au nevoie nici de somn şi nici de mâncare, dar medicii legişti nu vor să renunţe nici la una, nici la cealaltă. Trimite, te rog, cadavrele la morgă. Din partea mea, pot fi ridicate. Doar vrei să ai dis-de-dimineaţă rezultatul autopsiei.

Dr. Kennedy îi salută pe cei prezenţi şi dispăru fără să mai aştepte un răspuns.

Brewer scotoci buzunar după buzunar. În pantaloni dădu peste bancnote prinse într-o agrafă. De cinci, zece şi cincizeci de dolari. Un briceag cum au de obicei turiştii, câteva lame metalice, tirbuşoane, deschizătoare de conserve, şurubelniţe, pile. O cutiuţă din piele conţinând trei zaruri cu simboluri de pocher. Într-o copertă de celofan, două lozuri ale loteriei hipice englezeşti, interzisă în SUA. În buzunarul de la spate, un briceag-cuţit cu resort, într-o husă.

Brewer examină mânerul, apăsă pe butonul de siguranţă şi cercetă lama declanşată.

— Curată, lună. Ba chiar, prea curată. Numai de curiozitate, – întinse cuţitul lui Collins – să se caute orice urme posibile. N-o să-l facă pe Harry mai mort decât e, dar rezultatul ar putea fi interesant pentru dosar.

— Se vede treaba că Harry n-a găsit nimic concret, remarcă Sloan, balansând tava cu obiectele adunate şi aşezând-o pe bordura ferestrei. Afară doar dacă n-a ascuns ceva sub cămaşă.

— Asta nu, îl contrazise Potter. Când a fost fotografiat şi i s-au luat amprentele l-am examinat atent, noi căutăm totdeauna semne distinctive pe corp. Între cămaşă şi piele nu se afla nimic.

— Atunci să începem cu dormitorul. Şi să nu ne scape niciun firicel de aţă, hotărî Brewer.

Sarg puse hârtia cu inventarul pe tavă, alături de obiectele găsite asupra lui Harry.

— Dacă mă ajută Gatsky, îl îmbrăcăm. E timpul să-şi mute domiciliul la morgă. Brancardierii s-au plictisit de atâta aşteptare. Şi odată cu Harry pot s-o ridice şi pe victima lui.

Brewer intră în dormitor.

— Să trecem mai întâi în camera de baie.

Dădu instrucţiuni lui Sloan, Collins şi Potter, care ţineau să participe

la percheziţie. După câteva minute sosiră şi Gatsky şi Sarg. Harry Pistolarul se afla deja pe brancardă.

— Să începem noi cu dormitorul? întrebă Gatsky şi, la răspunsul afirmativ al inspectorului, trecură în încăperea alăturată.

Percheziţia se desfăşură cu o minuţiozitate mult mai mare decât în alte împrejurări similare. De data aceasta nu se punea chestiunea găsirii unor urme – ele fuseseră deja depistate şi înregistrate – ci a unui anumit obiect, pur şi simplu ceva anume – ceva de care nimeni nu ştia nimic. Era cert că Harry Pistolarul trebuie să fi avut o misiune specială. Misiunea de a o forţa pe Belinda să vorbească, deci să dezvăluie un secret – un secret atât de preţios pentru oamenii din spatele ucigaşului încât nu s-au dat înapoi de la o crimă – sau să predea un anumit obiect care justifica în ochii lor riscurile unei crime.

Oamenii de la morgă, în ciudatele lor halate albe, intrară aproape neobservaţi, depuseră brancarda lângă studio, o aşezară pe Belinda pe ea, o acoperiră cu o pânză albă şi plecară.

— Dar dacă Harry a aflat tot ce-l interesa? îşi dădu cu părerea Collins. După ce i-a înfrânt rezistenţa torturând-o, i-a scos benzile de leucoplast şi căluşul, a obţinut de la ea ce voia – apoi a sugrumat-o... Nu cumva căutăm ceva care nici nu există, d-le inspector? adăugă el gânditor.

Brewer dădu din cap, respingând ideea.

— Desigur, s-ar putea să mă înşel, dar am senzaţia că ceea ce căuta Harry trebuie să fi fost ceva concret, un obiect anumit. Mai mult, aşa ar fi şi logic. Ştim de la liftier că de la telefonul Belindei nu s-a cerut centralei nici o legătură, nici înainte de întoarcerea ei la hotel, nici după. Harry n-ar fi riscat nimic dacă telefona, căci firul îl obţinea prin apăsarea unui buton şi telefonistul putea auzi doar un clinchet, nu şi vocea. Legătura prin centrala hotelului se cuplează automat. Convorbirile nu pot fi urmărite. Dar Harry nu a cerut nicio legătură cu oraşul.

Putem noi oare presupune că, în cazul când şi-ar fi îndeplinit misiunea nu s-ar fi grăbit să-şi anunţe patronii? Este exclus, după părerea mea. Numai un eşec poate explica lipsa oricărei convorbiri. Pentru a raporta un eşec avea timp mai târziu. Dacă admitem că această deducţie e corectă, atunci Harry căuta ceva anumit, şi dacă acest ceva nu l-am găsit asupra lui, înseamnă că trebuie să se mai găsească în apartamentul ăsta.

— Şi de ce n-ar fi transmis Belinda acel ceva mai departe? Că nu a rezistat torturii o dovedesc benzile de leucoplast date jos de pe gură. Era, prin urmare, gata să vorbească. Şi...

— ...şi spera că-l va putea convinge pe Harry că nu avea nimic compromiţător pentru patronii sindicatului, îl întrerupse Brewer. Şi atunci Harry şi-a pierdut cumpătul. E de mirare? Nicidecum! Nu mai

avea destulă stăpânire de sine, ca să reia tortura. Trebuia să pună punct. Şi a pus! Înainte ca Belinda să-şi dea seama că rezistenţa ei o s-o coste viaţa.

— Bine, dar atunci ar fi cotrobăit peste tot, îl contrazise Collins.

— Aşa ar fi logic, replică Brewer, dar după isprava sa, Harry voia pur şi simplu s-o ia la sănătoasa. Putem accepta ideea că nu mai putea să suporte situaţia. Avea nevoie de puţin aer. O destindere oarecare – şi ucigaşii cei mai bestiali redevin oameni într-un moment de spaimă. Probabil că a fost cuprins de un fel de claustrofobie. De panică. Simţea nevoia să se calmeze. Ce îl împiedica să se întoarcă mai târziu în apartament? Cheia o avea. Mai târziu – cu mintea limpede – putea să scotocească peste tot.

Sloan intră din camera alăturată. Nu-şi ascundea starea de agitaţie.

— D-le inspector! Cred că am găsit ascunzătoarea!

Toţi dădură buzna după el.

Gatsky se afla în faţa unui taburet oval, la stânga ferestrei. Avea în mână un vas de gătit din aramă, din cele care se foloseau pe vremuri la prepararea peştelui. Era transformat în vas de flori. Detectivul scosese micile plante ornamentale, punându-le pe jos.

— Vreau numai să desprind suportul de sticlă care colectează apa din ghiveci. Deşi fundul lui e opac din cauza murdăriei, cred că se vede totuşi ceva între el şi fundul vasului metalic cositorit…

Întoarse pe toate părţile vasul de forma unei căzi de baie, ciocăni în receptaculul interior de sticlă, forţă marginile lui. Privirile celorlalţi îi urmăreau fiecare mişcare.

— Încearcă cu un briceag, sugeră Collins şi băgă mâna în buzunar.

În clipa aceea vasul de sticlă se desprinse şi căzu, prefăcându-se zgomotos în cioburi.

Gatsky cercetă fundul vasului metalic. Cu o expresie de satisfacţie, întinse inspectorului un etui din piele, subţire, plat, de culoare verzuie.

— Tocmai voiam să mă las păgubaş, când am observat că ghiveciul stătea puţin strâmb. Totdeauna pun mâna pe un tablou care atârnă strâmb, nu pot să sufăr liniile asimetrice. Am vrut, deci, să îndrept ghiveciul, strâmb cum stătea mă deranja. Şi atunci am constatat că vasul de sticlă nu avea o poziţie stabilă pe fundul metalic, cum îl atingeam se clătina într-o parte sau alta, chiar dacă aproape imperceptibil. Era ceva care îi împiedica stabilitatea. Am scos florile. Şi – iată, arătă el spre descoperirea sa.

Brewer se aşeză, puse cu grijă etuiul pe masă şi îl contemplă îndelung.

— Îmi evocă o tragere de loterie televizată. Ce urmează să se tragă în faţa telespectatorilor – lozul principal, sau un bilet în alb? Ia să vedem.

Desfăcu închizătoarea etuiului, care avea două compartimente. Ambele cuprindeau câteva hârtii scrise.

Scoase hârtiile una câte una.

Primele patru erau umplute cu însemnări, cu un scris de mână mărunt şi stângaci. Alte două erau bătute la maşina de scris.

Brewer citi cu atenţie rând cu rând.

— Câştigător, sau necâştigător? întrebă Potter curios.

— Se pare că-i un loz câştigător. Dacă e chiar lozul principal, asta nu ştiu. Să vedem…

Puse în ordine cele şase coli de hârtie.

Aici sunt paisprezece nume, care mie unul nu-mi spun nimic, dar poate lui Hamlin. În dreptul fiecărui nume sunt trecute gramaje şi sume de bani, nu poate fi vorba decât de heroină sau alt drog. Este deci clar, avem de-a face aici cu 14 plasatori, fiecare cu cifrele vânzărilor sau cumpărărilor. Sau poate că sunt mari cumpărători? Aici, alte note scrise de mână. La iniţialele „PN” avem două numere de telefon, probabil secrete, ale lui Pietro Nardi. Doar o presupunere în stadiul actual, dar grăitoare. Apoi iar sume de bani, alte iniţiale – iată, „T.V.” – fără îndoială Tony Valdiva – sume considerabile – cantităţi – poate heroina sustrasă sindicatului – şi, iată, aici…

Arătă un bileţel cu un scris cu totul diferit.

— „Luni seara la 10,30, citi Brewer, la Allan Houston, bordura trotuarului, conform înţelegerii”.

— O instrucţiune pentru Belinda – dar cine o fi scris-o? Cine a dat ordinul, iată o întrebare; şi cine poate fi autorul acestor rânduri, iată o altă întrebare.

— De ce nu i-o fi predat Belinda etuiul călăului ei? se întrebă Sarg.

— Am mai vorbit despre asta! i-o tăie inspectorul.

Inspectorul căută în compartimentul din stânga şi scoase o coală de hârtie pentru corespondenţă par-avion, împăturită în patru.

— Ea spera că are să scape cu jurăminte, probabil că toată viaţa ei era atât de plină de minciuni, încât îşi căuta în ele ultimul refugiu. Încolo, nu mai avem aici decât enigme. Poate că a simţit că odată ajunse în mâinile lui Harry, toate fiţuicile astea ar fi însemnat condamnarea ei la moarte – poate că nu voia să se despartă de aceste dovezi compromiţătoare pentru patronii ei, deoarece ele reprezentau cea mai puternică – şi unica ei armă.

— Dar, d-le inspector, îl contrazise Collins, în ce priveşte lichidarea lui Tony Valdiva ea se afla, în definitiv, în aceeaşi barcă cu Harry.

— Şi asta i-a fost fatal, replică Brewer, căci Harry spera că va putea sări nestingherit din barcă, ca să înoate până la mal. Nu e numai posibil, dar chiar probabil că a executat-o pe Belinda şi pentru propria lui securitate. O făcea în orice caz, fie că primea de la ea materialul în chestiune, sau nu.

Citi atent scrisoarea. Apoi sări în picioare.

— Iată lozul principal!

Toţi se apropiară.

— Adică? Ce aţi găsit? Insistă Potter.

Inspectorul le citi:

„Darling Linda, totul e în regulă, sper că şi la tine o să meargă treaba bine, dar eu m-am răzgândit. Cu ce ne iese din afacerea asta, luăm totul de la început, eu am şi pregătit terenul aici. Pap a sosit ieri din Salonic, trebuie să-l iau. M-au trecut toate sudorile. Necesarul meu e acoperit. Ambasadorul soseşte mâine. Plecăm cu avionul mâine, joi. Eu am fost împotrivă, dar superstiţiile nu contează, mi-a spus N. la telefon. Să nu mă aştepţi la aeroport, că o să avem necazuri. Nu putem să dispărem amândoi decât dacă nu suntem văzuţi prea mult împreună. Tot ce am încasat de data asta am şi depus aici. Cred că Parisul e un loc sigur. Cu toată dragostea, darling. Boy al tău.”

— De unde e? întrebă Sarg.

— De la Paris, datată sâmbătă, 1 mai.

Inspectorul îşi privi ceasul.

— Aş vrea să vorbesc imediat cu Hamlin.

Făcu semn lui Sloan.

— Cheamă, te rog, Brigada Antidrog.

— „Boy” a scris scrisoarea cu două zile înainte de lichidarea lui Tony Valdiva, stabili Sarg. Şi se pare că acest „Boy” bănuia că Belinda are de rezolvat o chestiune importantă. Se pune, deci, întrebarea: cine este „Boy”, care a trimis scrisoarea asta par-avion?

— Nu, sublinie Brewer, în momentul de faţă principalul semn de întrebare este „ambasadorul”. Ar putea fi o poreclă, dar eu unul cred că e vorba de un ambasador sadea. De unul din acei diplomaţi care se află în slujba sindicatului şi care trec „marfa” fraudulos peste graniţe, în valiza lor scutită de orice control. „Boy” şi ambasadorul – veritabil sau nu – pleacă joi dimineaţa de la Paris, deci trebuie să aterizeze aici la New York seara. Nu cred ca identificarea acestor călători iluştri să ridice dificultăţi de neînvins.

Sloan se întoarse de la telefon.

— După ce a terminat razia de la „Singapore Club”, Hamlin a plecat acasă. Cei ridicaţi se află în detenţie celulară. În serviciu de noapte a rămas numai detectivul Bancroft. Spune că mâine…

— … azi, corectă Gatsky. Ia uită-te la ceas.

— Bine, azi. Întregul aparat se va pune în mişcare încă de la ora opt. Dar în caz de urgenţă, Bancroft îl poate găsi imediat pe Hamlin la el acasă.

Brewer îşi aprinse o ţigară.

— Acum să mergem să luăm câte un crenvurşt fierbinte cu o bere. Şi să mai punem capul pe pernă câteva ore. După aceea, continuăm

distracţia. Ai tot ce trebuie pentru sigilarea locuinţei, Potter?

— Totul e pregătit.

— Bun. Ne mai oprim la Selig, apoi la culcare.

Apartamentul se goli. Se adunară cu toţii în grupuri mici în săliţa de aşteptare de pe coridor. Potter puse sigiliul. Sosi liftul.

În faţa blocului aşteptau reporterii.

Brewer îi chemă în hol.

— Ei bine, să vă potolim setea de noutăţi. Deşi prea multe nu am să vă spun. Când doi din agenţii noştri au vrut s-o ia pe Belinda van Dooren din locuinţa ei de la etajul 14 pentru a o aduce la sediu…

— Dar n-a obţinut Sam Greemberg eliberarea ei pe cauţiune? Aveaţi totuşi de gând să violaţi legea arestând-o?

Brewer răspunse sec, fără a se lăsa provocat de tonul agresiv al reporterului şi fără a-l întreba de unde şi-a procurat informaţiile.

— Cauţiunea o punea pe Miss van Dooren la adăpost de o arestare prin organele poliţiei, dar nu şi de o nouă anchetare de către organele noastre – fără arestare. Noi putem convoca sau prezenta martori, intră în competenţele noastre. Dar – vreţi ştiri sau consultaţii juridice?

— Al cui e cadavrul care a fost transportat? Ce-i cu moartea Belindei van Dooren? Asta ne interesează, strigă un reporter scund care îşi croi drum până la inspector. Avem nevoie de titluri!

— Bine, o să le aveţi. Aşa dar, cei doi agenţi ai noştri au surprins pe coridorul de la etajul 14 un individ în clipa în care părăsea apartamentul Belindei van Dooren. Necunoscutul a scos imediat revolverul şi a tras în detectivul Lowett, doborându-l. Detectivul Sloan a tras la rândul său. Necunoscutul a căzut, lovit mortal. Lowett e grav rănit, însă viaţa nu-i este în pericol.

— Cine este criminalul? insistară reporterii.

— Nu l-am putut identifica încă. De treaba asta se ocupă acum organele de identificare. Când se va stabili identitatea lui, biroul nostru de presă va da publicităţii un comunicat. Tot ce se ştie până acum cu certitudine este că Miss van Dooren a fost ucisă de acest necunoscut.

— Cum?

— Sugrumată.

— Care-i mobilul: jaful?

Brewer îşi croi drum printre ziarişti spre ieşire.

— Nu lipseşte nimic. N-am găsit dulapuri deschise, nici dezordine, nici cel mai mic indiciu de spargere sau furt. Criminalul avea o cheie a uşii de la intrare. După cât se pare, e vorba de o crimă pasională – un conflict între un bărbat şi o femeie – soldat cu o crimă – din motive pe care încă nu le cunoaştem. În orice caz, modul în care a ucis-o pledează pentru această variantă. Bărbatul a strangulat femeia. Şi acum, încheie Brewer dând din umeri, lăsaţi-ne, în sfârşit, să plecăm.

Ne e foame. Suntem obosiţi. Stăm pe picioare de douăzeci de ore. Şi azi o să mai avem de lucru – cel puţin ca să mai procurăm material pentru cititorii dumneavoastră. Dar trebuie să aveţi puţină răbdare.

Făcu stânga-mprejur, traversă trotuarul, înainte ca reporterii să-l mai poată reţine, şi trânti în grabă portiera maşinii în urma sa. Cele trei automobile ale poliţiei porniră imediat. Fără farul rotativ. Fără sirene. Opriră discret la snack-barul „Sol Selig”, deschis zi şi noapte.

Trecură grăbiţi în revistă bufetele nesfârşite, pe care erau etalate tot felul de „specialităţi”, prevăzute cu preţurile respective pentru a înlesni clientului o alegere rapidă. Afumături, castraveţi muraţi, salate care mai de care mai neobişnuite, rulade enorme cu brânză, grămezi de piepți şi ficaţi de gâscă, varză acră, cârnaţi de toate dimensiunile posibile, ţipari înotând în grăsime. Un sortiment incomensurabil învăluit în arome nedefinite, fripturi, rotiserie şi din nou arome, de grăsime, de ceapă, de usturoi.

În fundul localului se afla sala de mese, pentru clienţii nocturni înfometaţi şi însetaţi.

Gatsky şi Sloan alăturară câteva din mesele înguste înşirate de-a lungul pereţilor.

După ce gulaşul aburind fu servit şi paharele se umplură cu bere spumoasă, Brewer începu să împartă instrucţiuni precise pentru dimineaţa ce urma. Fiecare îşi primi porţia sa de sarcini bine cântărite.

— Cred, încheie inspectorul şef, că ne putem întâlni pe la ora 11 ca să analizăm situaţia. Înainte de asta voi stabili cu Hamlin cum ne împărţim atribuţiile.

Când părăsiră localul, fiecare ştia ce avea de făcut. Volumul operaţiunilor era considerabil.

ÎNAINTE DE ULTIMUL ACT

La ora opt şi jumătate Brewer îl vizită pe Hamlin în biroul Brigăzii Antidrog.

Luni seara, Tony Valdiva a fost împuşcat la volanul Cadillac-ului său. Marţi în zorii zilei, aparatul poliţienesc s-a pus în mişcare. Miercuri, Harry Pistolarul a pecetluit buzele Belindei van Dooren, iar ale sale au încremenit pentru totdeauna după focurile trase de Sloan. Iar acum, după de trei ori douăzeci şi patru de ore, se pregătea ultimul act.

Hamlin şi Brewer făcură un schimb de informaţii.

— Cel mai bun lucru e să mergem la şeful poliţiei judiciare, fu de părere Hamlin, după o convorbire îndelungată. Să hotărască el. Complicaţia asta cu ambasadorul nu-mi place deloc. El o să ştie cât de departe putem să mergem.

Kinsay îi primi imediat.

— Am citit primele ediţii. Dacă Harry Pistolarul a ucis fata din motive personale, toată afacerea apare într-o lumină cu totul diferită, nu?

Brewer îl puse pe şeful său suprem la curent cu evoluţia cazului şi cu informaţia deliberat falsă strecurată reporterilor.

— Am ajuns acum la punctul în care, după toate probabilităţile, putem să dăm o lovitură grea sindicatului. Cu condiţia ca şefii bandei să se simtă în siguranţă. La cea mai mică bănuială că am fi depistat adevăratele mobiluri ale crimei, ei l-ar aviza imediat pe presupusul „ambasador" şi pe însoţitorul său care-şi zice „Boy". În care caz, chiar şi o acţiune a poliţiei pariziene ar fi tardivă. Dar dacă o să putem confisca în mod adecvat marfa pe care o aduce „ambasadorul"…

— Cum adică „adecvat", d-le inspector?

— Punctul de plecare este investigarea crimei. Ucigaşii lui Valdiva şi ai Belindei s-au sustras urmăririlor. Dreptul penal n-are ce să facă cu morţii. Dar au rămas oamenii din umbră, gangsterii care i-au tocmit pe ucigaşi. Ceea ce ştim sau bănuim noi, n-are valoare în faţa justiţiei. Lipsesc dovezile. De aceea canalizez eu urmăririle în direcţia contrabandei cu droguri. În această cale ocolită văd singura şi ultima şansă de a găsi indicii compromiţătoare pentru unul din şefii sindicatului – indicii despre cel care a hotărât lichidarea lui Valdiva şi a Belindei. De aceea nu trebuie pripite lucrurile. Nu e indicat în niciun caz să-i arestăm pe „ambasador" şi pe însoţitorul lui la vama aeroportului. Un transport atât de valoros cum este, fără îndoială, cel de care ne ocupăm, nu e niciodată destinat micului intermediar. Atunci când sindicatul aruncă în joc o miză atât de mare, preţioasa şi

periculoasa „marfă” e preluată de un om de vârf.

— În privinţa asta nu există divergenţe, interveni Hamlin. „Ambasadorul” va preda „marfa” într-un loc autorizat, ca să zic aşa. Presupun că însoţitorul său are nu atât rolul de înger păzitor cât de supraveghetor. Diplomaţii care se pretează la asemenea treburi nu se prea bucură de încredere.

— Aş vrea să-i urmăresc pe cei doi până la destinaţie, continuă Brewer, pentru ca să-i surprind acolo nu numai pe figuranţi, ci şi pe actorii principali. Asta o să dea sindicatului o lovitură grea în punctul său vulnerabil şi, printre dărâmături, s-ar putea ivi indiciile care să ne pună pe urmele personajelor principale, ale celor care i-au angajat pe Harry Pistolarul şi pe „ambasador”.

Hamlin îşi aţinti privirea spre şeful poliţiei judiciare.

— Problema principală pentru mine este dacă ne daţi mână liberă, lumina verde, ca să zic aşa, ca să acţionăm împotriva „ambasadorului” – dacă este într-adevăr vorba de un ambasador.

Kinsay pufăi din pipă.

— În ce priveşte acţiunile noastre, factorul hotărâtor în cazul ăsta e statutul ambasadorului. Pornesc, deci, de la ideea că avem în realitate de-a face cu un ambasador. Dacă acest diplomat este acreditat pe lângă Departamentul de Stat din Washington, se bucură de toate drepturile de exteritorialitate. Şi atunci, e tabu pentru noi. Ca şi valizele sale. Dacă această variantă este exactă, vom fi nevoiţi să privim neputincioşi cum trec prin vamă. Totuşi, situaţia s-ar schimba din clipa în care şi-ar preda valiza unei alte persoane – bineînţeles, nu unui hamal sau şofer –, dar, să zicem, în locuinţa unei terţe persoane, care nu beneficiază de imunitatea diplomatică.

— Dar cum stau lucrurile, întrebă Brewer, dacă ambasadorul se opreşte cu valiza la un hotel ca să viziteze acolo un locatar? Fireşte, asta nu schimbă cu nimic statutul său personal de exteritorialitate, dar cum rămâne cu valiza?

— Dacă o deschidem, d-le inspector, zâmbi Kinsay, şi găsim în ea heroină sau un alt stupefiant, toate celelalte considerente nu mai au decât o importanţă pur teoretică. Dar dacă valiza nu conţine altceva decât acte diplomatice sau lenjerie, consecinţele pot fi foarte neplăcute. Proteste guvernamentale, tărăboi în presă şi interpelări în Congres. Cu cât e mai mică ţara pe care o reprezintă ambasadorul, cu atât e mai mare importanţa pe care şi-o dă. Cred, totuşi, că ar trebui să privim toată chestiunea prin altă prismă. Mi se pare cu totul improbabil ca ambasadorul de care vorbim să fie şeful unei misiuni acreditate la Washington. Probabil că excelenţa sa reprezintă guvernul ţării sale într-un stat european. În acest caz, însă, el nu se bucură de niciun fel de drepturi diplomatice în afara frontierelor ţării în care a fost acreditat. Fireşte, un diplomat trebuie tratat cu respectul cuvenit.

Dar această politeţe este o chestiune de bune maniere, nu-i nicidecum legată de prerogative care decurg din imunitatea diplomatică. Dacă domnul ambasador nu este acreditat pe lângă Departamentul de Stat din Washington, poate fi supus controlului, ca orice turist sau om de afaceri. Prima chestiune este, deci, de a se stabili precis cine este şi ce este.

— Dar dacă face parte din corpul diplomatic al ONU? Diplomaţii acreditaţi la Organizaţia Naţiunilor Unite…

— … beneficiază de toate prerogativele care revin celor acreditaţi la Washington, îl întrerupse Kinsay. Prin urmare trebuie să cunoaştem statutul acestui ambasador care s-a pus în solda sindicatului. Ceea ce putem să aflăm din paşaportul său diplomatic. În cazul în care este acreditat la Washington sau la ONU, suntem legaţi de mâini şi de picioare. Cel mult, am putea să atragem atenţia organelor americane competente. Dar dacă este, să zicem, ambasadorul Honduras-ului la Luxemburg, atunci trebuie să se supună oricărui control al bagajelor, ba chiar şi unei percheziţii corporale.

— Fără să mai întrebăm Washingtonul?

— Inutil. Avem directive scrise. Dacă ambasadorul dvs. este, ca să spunem aşa, de clasa întâi, mai luaţi legătura cu mine şi vom vedea ce se poate face. Dacă intră în categoria cealaltă, aveţi mână liberă.

Convorbirea se încheiase.

Brewer şi Hamlin se aflau pe coridor.

— Vino la noi, îi propuse Brewer. Sper că au sosit primele rezultate ale cercetărilor.

— De acord, David. Cum îi merge lui Lowett? Se interesă el, intrând în lift.

— Cum era şi de aşteptat. Înainte de a veni la birou am trecut pe la el pentru câteva clipe. Medicii spun că o să dureze mult până o să-şi poată relua activitatea.

Brewer privi în gol.

— Dacă viaţa noastră nu atârnă chiar de un fir de păr, putem spune că atârnă destul de des de un capăt de sfoară. Dacă glontele pătrundea numai cu 5 milimetri mai la stânga. Lowett era acum în cosciug, cu pancreasul sfârtecat.

Pe biroul lui Brewer aştepta raportul despre informaţiile cerute societăţilor de transporturi aeriene transatlantice.

De la INTERPOL fuseseră primite listele pasagerilor înregistraţi la Paris pentru zborurile spre New York. Printre ei se aflau patru ambasadori, ale căror nume erau însemnate cu roşu.

Sloan intră din camera alăturată.

— S-a lămurit problema cu ambasadorii.

Se aplecă deasupra listei şi compară numele lor cu datele de pe o bandă de teleimprimator.

— Aici e reprezentantul Pakistanului la ONU – aici ambasadorul Turciei la Washington – aici reprezentantul Norvegiei la ONU – iar aici îl avem pe Artamiro Terrano, ambasadorul unei minuscule republici din America Centrală reprezentând ţara sa pe lângă guvernul din Haga – şi, iată aici, călătoria sa a fost înregistrată la Paris împreună cu cea a unui anume Glenn Boysen. Avionul aterizează pe aeroportul Newark, seara la ora şapte şi zece.

— Boysen! exclamă Hamlin. Îl cunoaştem bine. La percheziţia corporală a lui O'Neil am găsit şi adresa lui.

— Şi dacă lăsăm deoparte „sen", iată că rămâne Boy, cel care a expediat din Paris scrisoarea către Belinda, prin poşta aeriană, observă Brewer.

Sarg intră din coridor.

— Cercetările din dimineaţa asta nu sunt prea îmbucurătoare. Tot ce priveşte sindicatul se află în spatele unor uşi ferecate, d-le inspector. Totuşi, am aflat câte ceva. Fisuri se găsesc oricând şi oriunde. Mai dai de un nemulţumit care-şi varsă năduful – prudent dar pe şleau, fără a bănui că stă de vorbă cu un poliţist. Deci, mai întâi cele două numere de telefon din dreptul iniţialelor „PN" de pe notiţele Belindei. Este vorba de două personaje care, la primă vedere, nu par să fie deloc suspecte. Unul e ceasornicarul Rubens Blyk, celălalt anticarul Emilio Gennari. La o privire mai atentă, însă, adresele lor dau de gândit. Amândoi îşi desfăşoară activitatea într-o clădire lângă hotelul St. Lucia unde, într-un corp supraetajat, Pietro Nardi ocupă cel mai elegant apartament. Şi, cu un transistor de emisie-recepţie, oricât de mic, se pot transmite lui Nardi anumite informaţii pe care Blyk sau Gennari le primesc telefonic. Pe aceeaşi cale, Nardi poate transmite dispoziţii prin Blyk sau Gennari la orice adresă, aşa încât chiar şi interceptarea telefonului lui Nardi ar fi inutilă.

— Nardi are o gardă personală formată din doi foşti boxeri de profesie, adăugă Hamlin, şi cel puţin unul din ei îl păzeşte permanent. În situaţii speciale fac de gardă amândoi. Unul în faţa şi celălalt în spatele uşii de la intrarea apartamentului lui Nardi, care se deschide din interior numai la o anumită bătaie a celui de afară. În treacăt fie zis – noi cunoaştem acest semnal.

Sarg îşi continuă raportul.

— Încă de alaltăieri, Pietro Nardi a rezervat la recepţia hotelului două apartamente pentru astă seară. Unul, de lux, se află în acelaşi corp supraetajat şi la acelaşi etaj cu cel al lui Nardi. Al doilea, de fapt doar o cameră cu baie, se află în corpul principal al hotelului. Apartamentul este pentru un anume – Sarg îşi consultă notele – Artamiro Terrano, iar camera pentru Glenn Boysen. Şi pentru astă seară la ora 8,30, Nardi a comandat o cină cu trei tacâmuri. Masa va fi servită, ca de obicei, într-un salon separat.

Brewer îşi aprinse o ţigară.

— Nardi, ambasadorul, Boysen, recapitulă el, suflând fumul spre tavan. Acum trebuie rezolvate două chestiuni. Cum îi urmărim pe cei doi pasageri de la aeroportul Newark până la hotelul St. Lucia, şi cum putem preîntâmpina eventuala dispariţie a valizei cu heroină a ambasadorului, fie pe drum, fie la hotel.

— Oamenii mei nu trebuie să se arate, preciză Hamlin. E prea mare riscul ca vreunul din bandă să-i recunoască. Noi suntem duşmanul Nr. 1 al sindicatului, şi cum zilele bărbilor false sau ale altor trucuri puerile au trecut de mult, trebuie să rămânem în umbră.

— Toate-s bune, numai că n-aş vrea să renunţ la d-ta şi la oamenii d-tale. În definitiv, stupefiantele sunt sectorul vostru. Eu propun să te plasezi cât mai aproape posibil de baza lor de operaţiuni, gata să intri în acţiune la momentul oportun. O să găsim noi o încăpere potrivită pe acolo.

Brewer se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos, cântărind lucrurile.

— O să fac puţină instrucţie cu directorul hotelului. N-o să fie prea încântat, dar din două rele o să-l prefere pe cel mai mic. Sau este de acord să colaboreze cu noi, în care caz o să-l asigur că toată operaţiunea se va desfăşura cât mai discret, cu perdea, sau mă refuză, şi atunci hotelul său o să fie ameninţat de primejdia unui scandal public, care-i poate fi fatal. Experienţa îmi spune că orice hotelier detestă tapajul. Am vaga impresie că în seara asta el va repartiza doi chelneri de curând angajaţi să servească cina în apartamentul lui Nardi. Cred, adăugă el zâmbind, că Sloan şi Sarg o să se adapteze repede la munca de chelner.

— D-le inspector, am auzit odată că un chelner are voie să mănânce toate resturile de icre negre rămase în blocul de gheaţă.

— Aşa e, Sloan, confirmă inspectorul. Dar numai cu condiţia ca să se servească şi icre negre, ca să rămână ceva din ele şi cu aceste resturi să nu-şi facă o tartină chelnerul şef.

— Cum rămâne cu urmărirea de la aeroport până la hotel? interveni Hamlin.

— Gatsky poate să ia foarte bine chipul unui şofer de taxi. El urmăreşte maşina cu Terrano şi Boysen, de la aeroportul Newark până la hotel. În fundul taxiului poate foarte bine să stea camuflat Bryan sau Mallory, pentru ca să nu scape atenţiei eventuale figuri cunoscute care s-ar ivi pe parcurs.

— De acord, consimţi Hamlin. Aş mai propune să aduci o a doua maşină, ca măsură de prevedere. Pentru orice eventualitate, ca de exemplu, o tentativă de fugă.

— Pot să împrumut doi detectivi de la Furturi, stabili Brewer şi îşi făcu o notiţă. Şi, ca să rămână neobservaţi, vor folosi şi ei un taxi.

Chiar dacă Boysen devine bănuitor şi vigilent, e greu de crezut că în traficul intens de pe şoseaua de la aeroport spre centru o să-i atragă atenţia nişte taxiuri.

Mallory interveni cu o scurtă informaţie:

— Cred că am descifrat prescurtarea „Pap”. Trebuie să fie vorba de un grec Papadukupolos, al cărui prenume probabil este Analkidas. Mare traficant de droguri orientale, mai ales din Orientul Mijlociu. În ultimul timp şi-a extins afacerile şi în Italia, unde ar fi intrat în combinaţie cu o fabrică clandestină de cocaină. Dar nu face parte din grupul nostru de călători, cel puţin nu figurează pe lista pasagerilor avionului. Am cerut informaţii INTERPOL-ului.

Hamlin îi mulţumi.

— Fii gata pentru seara asta, Elvis. Vom avea un mic bal. Amănuntele, după prânz.

Şeful Brigăzii Antidrog se ridică.

— David, eu mai am de rezolvat o mulţime de cazuri curente. Or fi interesante problemele astea suplimentare ale inspectoratului „P” al Comisiei Judiciare, nu zic, dar mai sunt şi altele. Ne găseşti oricând dincolo, în biroul meu. Şi spre seară îţi stau cu totul la dispoziţie. Informează-mă cât mai repede şi pe mine despre noile dispoziţii.

Plecă împreună cu Mallory.

— Eu mă duc la hotelul St. Lucia. S-ar putea să întârzii mult acolo. D-ta, Sarg, nu-i pierde din ochi pe proaspeţii noştri amici Rubens Blyk şi Emilio Gennari – dacă nu e legat de riscuri.

Brewer se ridică.

— Sloan, păstrează legătura cu INTERPOL şi cu liniile aeriene. Vreau să ştiu cum e cu decolarea lui Terrano şi Boysen. Cere informaţii despre bagajele celor doi. Între timp am să cer doi băieţi de la Furturi.

Inspectorul se îndreptă spre garderobă.

— Ne întâlnim aici la ora 17. Îmi comunicaţi ştirile mai importante. Avem destul timp pentru un prânz copios. Că o să fie la fel şi cu masa de seară, tare mă îndoiesc.

Gatsky îl introduse pe Roy Bryan.

— Din cei paisprezece de pe biletul Belindei, raportă acesta, nouă sunt înregistraţi la noi, parte ca toxicomani, parte ca mici plasatori. Doi sunt suspectaţi de a fi preluat „marfă” de la importatori din San Francisco. Dar dovezi suficiente n-avem. Sam Greemberg obţinuse eliberarea lor. Din cei ridicaţi la razie a trebuit să dăm drumul la doi, nefiind suspecţi. Alţi trei continuă să fie anchetaţi. Dar nu prea sunt vorbăreţi.

— Şi Q’Neil? întrebă Brewer.

— S-a prezentat un avocat şi a oferit o cauţiune de 10 000 dolari. Presupun că o să obţină o hotărâre judecătorească de eliberare. Vă rog

să-mi spuneţi ce mai am de făcut, d-le inspector.

— Am stabilit cu Hamlin să-l însoţeşti seara pe Gatsky într-un taxi pe care o să-l conducă el, de la aeroportul Newark până la hotelul St. Lucia. O să-ţi dau toate amănuntele imediat după prânz. Anunţă-l pe Mallory să fie şi el gata la cinci şi jumătate, şi informează-l pe şeful d-tale.

Gatsky îl privi surprins pe Brewer.

— Ce taxi, d-le inspector?

— Nu cunosc pe nimeni altul aici care să poată face mai bine pe şoferul de taxi ca d-ta şi să poată interveni la nevoie mai convingător ca d-ta, îl lămuri Brewer. Ai grijă de un taxi, te rog. Centrala îşi asumă întreaga răspundere. Şi cheltuielile.

— Să-mi iau în primire imediat noua mea meserie, d-le inspector? întrebă Gatsky, punând mâna pe clanţa uşii. Un şofer de taxi câştigă de altfel foarte bine.

Gatsky închise uşa în urma sa, înainte ca şeful său să-i poată da un răspuns.

Roy Bryan îl urmă.

După plecarea celor doi, inspectorul şef începu să se „costumeze”. Nu era vorba de mascarada la care se dedau detectivii în unele romane poliţiste, ci de o schimbare a aspectului exterior general prin mijloacele cele mai simple. Ea oferă şanse mult mai multe de a-i induce în eroare chiar şi pe observatorii atenţi, deoarece transformă tipul fiziologic. Până şi o întâlnire fugitivă cu cel care pândeşte apropierea unui poliţist poate trece neobservată, dacă aspectul general al acestuia diferă fundamental de imaginea cu care se identifică în mod obişnuit.

Brewer îşi puse o vestă de ultima modă, care îi împrumută imediat un alt aspect. Cravata obişnuită o înlocui cu un papion. O pereche de ochelari ale căror rame groase de baga acopereau sprâncenele într-atât încât forma acestora nu mai putea fi recunoscută, dădea feţei o expresie cu totul diferită. Îşi puse gambeta şi mănuşile Pekari, mai luă o umbrelă bine strânsă, cu mâner de fildeş – şi se examina în oglinda din interiorul garderobei. Îl privea în faţă un englez prudent, un gentleman bănuitor care pune la îndoială până şi albastrul cerului într-o zi însorită de primăvară.

Era satisfăcut. Acum mai trebuia să-şi schimbe şi mersul. Toţi cei de meseria lui, de altfel, cunoşteau riscul de a fi identificaţi după mersul lor, dar puţini ţineau seama de acest risc. Cea mai bună deghizare, un exterior oricât de schimbat, un aspect general pe deplin modificat nu pot să împiedice recunoaşterea, atât timp cât mersul nu este la rândul său modificat cu desăvârşire. O persoană cu aspectul general schimbat poate scăpa atenţiei unui observator – dar va fi recunoscută după mers sau după anumite mişcări.

Încă în drum spre lift, Brewer îşi luă cu totul o altă alură. Era convins că va putea fi cu greu recunoscut de eventualii spioni din preajma lui Nardi. Nu avusese de altfel de-a face cu lumea asta, dar voia să evite orice risc. Deşi îl deranja foarte mult, fotografia sa apăruse prin ziare de nenumărate ori. Un observator, din holul hotelului St. Lucia putea deveni bănuitor la cel mai mic indiciu suspect. Se cerea, deci, prudenţă. Cineva care este luat drept englez încă de la o poştă, nu pricinuieşte nicio asociaţie de idei cu poliţia newyorkeză.

Brewer opri maşina de serviciu, de pe care fuseseră înlăturate orice însemne ale poliţiei, la o mică distanţă de hotelul St. Lucia. Ochiul său rămase insensibil la îmbietoarea ambianţă verde pe care o oferea din depărtare Central Park. Pentru el nu reprezenta o bucăţică de natură salvată din oceanul de ziduri al New York-ului, ci o grijă în plus, căci repetatele acte de violenţă comise în acest refugiu, la adăpostul întunericului şi singurătăţii nocturne, erau cel mai greu de elucidat.

Intră în holul hotelului de lux, se duse la recepţie şi întrebă într-o engleză din care evita cu grijă orice accent american, de directorul hotelului. Dorea, explică el, să discute în legătură cu o şedere mai îndelungată. Menţionă în treacăt Organizaţia Naţiunilor Unite.

După câteva minute fu condus la o uşă cu geam mat. Pe care se putea citi, în litere în relief aurite:

JAMES HARALD HENDRICSEN
Director General

Fu întâmpinat, cu un zâmbet de amabilitate, de un domn foarte îngrijit, de vreo cincizeci de ani.

— Luaţi loc, domnul…?

— Brewer. David Brewer.

— Încântat, d-le Brewer. După câte am înţeles lucraţi la ONU şi ne-aţi ales pe noi pentru un sejur permanent. Nu puteaţi face o alegere mai bună. Daţi-mi voie să vă felicit. Aţi procedat cum nu se putea mai bine.

Hendricsen îl copleşi cu un asemenea torent nesfârşit de aprecieri, încât inspectorul nici nu îndrăznea să-l întrerupă. La prima mică pauză, se aplecă puţin peste biroul ministerial al directorului general.

— Trebuie să vă decepţionez. Nu vin de la Organizaţia Naţiunilor Unite, ci de la Comandamentul Poliţiei. Sunt inspectorul David Brewer, şeful comisiei judiciare „P”, Center Street.

Vorbi mai repede decât Hendricsen, pentru a preîntâmpina orice întrerupere. Ţinu să spună tot ce era necesar pentru a-şi asigura o întrevedere calmă. Nu omise cuvintele „comisie judiciară” căci aveau totdeauna efect.

Directorul general se schimbă la faţă şi rămase cu privirile aţintite

asupra inspectorului. Din zâmbetele lui de bun venit nu mai rămase nici cea mai mică urmă.

— Sunteţi inspector al comisiei judiciare? Dar ce, pentru Dumnezeu… îngăimă el, clătinând din cap stupefiat, dar pregătit pentru vestea cea mai proastă.

Brewer îl lămuri, pe scurt. Se limită la strictul necesar pentru a-l pune în temă, după care adăugă:

— Noi dorim să ţinem seama de interesele dvs. Departe de noi gândul de a ştirbi câtuşi de puţin renumele internaţional al firmei dvs. pot să vă asigur. Dar cu condiţia să colaboraţi cu noi.

— Şi în ce constă această colaborare? întrebă Hendricsen pe un ton mai degrabă agresiv decât conciliant.

— Prin urmare, în hotelul dvs. locuieşte un anumit Pietro Nardi. Desigur, un client bine văzut. Fără îndoială, de altfel, că plăteşte cel mai ridicat tarif, pentru cel mai luxos apartament din hotelul St. Lucia. Faptul că legăturile sale şi profesia sa – dacă pot numi astfel crimele fără urme pe care le comite – sunt mai puţin respectabile, nu vă deranjează. Principalul e ca cecurile să fie onorate. De altfel, el îşi achită probabil notele în numerar, ceea ce nu prea e uzual, dar gangsterii preferă bancnotele anonime oricărui cec. Şi…

— Nu ne interesează viaţa particulară a oaspeţilor noştri, interveni directorul general. Nu avem nicio competenţă legală, nici personalul necesar pentru aşa ceva.

— Just, foarte just, remarcă Brewer cu o ironie nedisimulată. E o vorbă veche, d-le Hendricsen: banul n-are miros – pentru cel care ia. Numai că în cazul lui Nardi e vorba de droguri şi de crimă. E bănuit cel puţin de instigare la crimă. Mai precis, două crime. Şi înainte de a-mi spune ceva, d-le Hendricsen – vocea lui Brewer căpătă accente destul de puţin prietenoase – ţin să-ţi atrag atenţia că dacă ai să-i faci lui Pietro Nardi chiar şi cea mai vagă aluzie la ceea ce afli de la mine, ajungi la procuratură, acuzat de complicitate. Sper că şi d-ta personal preferi hotelul St. Lucia unui domiciliu la Sing Sing. Să fim bine înţeleşi, d-le Hendricsen, dacă deschizi gura pe undeva ajungi direct în închisoare, cum te văd şi cum mă vezi.

Siguranţa de sine a directorului dispăru ca prin farmec.

— D-le inspector, vă rog să mă credeţi că voi fi totdeauna de partea justiţiei. Eu…

— Să lăsăm jurămintele şi să trecem la fapte, i-o tăie Brewer. Şi nu uita că nu e în joc numai reputaţia d-tale, ci şi a hotelului St. Lucia.

Hendricsen îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Dar ce trebuie să fac? Spuneţi-mi ce vreţi de la mine. Sunt un hotelier, nu un poliţist.

— Trebuie să-i supraveghem pe Pietro Nardi şi pe vizitatorii săi care sosesc în seara asta de la Paris. Dat fiind că are două gărzi personale,

din care una e postată în faţa uşii de la intrarea apartamentului şi cealaltă în interior, putem să realizăm acest lucru numai dacă doi din detectivii noştri au să le servească cina, în chip de chelneri, Sarcina d-tale, sau preocuparea d-tale, cum vrei s-o iei, este să găseşti modalitatea de a-i băga în circuit pe aceşti doi chelneri fără a trezi suspiciunile personalului de aici. Băieţii mei sunt poliţişti, nu chelneri, tot aşa cum d-ta eşti hotelier şi nu detectiv, dar la nevoie fiecare se mai descurcă şi în meseria celuilalt. Băieţii mei nu sunt aşi în servitul mesei, fără îndoială, asta-i treaba personalului d-tale instruit, dar ca ajutoare o să facă ei faţă. Prima mea întrebare este, deci: pot să mă bizui că în chestiunea asta lucrurile o să meargă ca pe roate, fără niciun fel de complicaţii?

Hendricsen oftă. Îşi aprinse o ţigară groasă de foi şi, dându-şi seama de impoliteţea sa, se grăbi să împingă spre Brewer caseta de argint bogat lucrată, fără să observe că inspectorul îl refuzase mulţumind cu un gest scurt, şi-şi scosese propriul pachet de ţigări.

În cele din urmă, hotelierul deschise gura.

— N-are să fie uşor, d-le inspector. Noi nu avem, bineînţeles, decât salariaţi organizaţi în sindicat.

— Nicio grijă, d-le Hendricsen, îl întrerupse Brewer. Cei doi detectivi se vor prezenta cu legitimaţiile de membri ai sindicatului dumneavoastră.

— Aşa? se minună directorul. Se pare că aţi luat, într-adevăr, toate măsurile de prevedere.

Se lăsă, gânditor, pe speteaza scaunului.

— Dacă băieţii dvs. au legitimaţii profesionale, restul se poate aranja. Mai e ceva? Întrebă el şovăitor.

— Da, dar nu mare lucru. Avem nevoie de o cameră în care să poată sta alţi câţiva agenţi. Ajunge şi o cămăruţă, sau chiar o debara, dacă încap în ea. Condiţia principală este ca oamenii noştri să se instaleze în imediata apropiere a apartamentului lui Nardi.

Hendricsen scoase o mapă, alese câteva planuri de construcţie şi le cercetă.

— Am. Pe coridor o mică garsonieră liberă, aproape vizavi de intrarea apartamentului lui Nardi. Nu e folosită niciodată. Nardi plăteşte suprapreţ pentru încăperile pe care le închiriază, cu condiţia să nu aibă vecini nici alături, nici peste drum de apartamentul său. Această garsonieră o închiriem numai în cazuri de forţă majoră, pentru a caza peste noapte clienţii vechi, atunci când nu le putem oferi imediat ceva mai potrivit. Dacă oamenii dvs. se mulţumesc cu atât…

— S-a făcut, d-le Hendricsen. E în ordine. Dar intrarea la garsoniera asta poate fi observată de la uşa de intrare a lui Nardi? Cu alte cuvinte, intră în câmpul vizual al celui care stă de gardă în faţa uşii

lui?

Hendricsen arătă cu creionul pe plan.

— Nu, d-le inspector. Uşa garsonierei se află pe un coridor secundar, care porneşte pieziş din dreptul intrării principale a apartamentului lui Nardi. Asta înseamnă vreo şase sau şapte metri, dar o cotitură a coridorului întrerupe câmpul vizual.

— Bun. Şi acum un avertisment foarte important.

Brewer aruncă o privire severă interlocutorului său.

— Niciun cuvânt! Nimănui! Nici cea mai mică aluzie! Nu poţi să ştii niciodată cu cine stai de vorbă. Nardi şi cei din clica lui plătesc sume frumuşele pentru orice informaţie importantă. Cea mai mică greşeală, d-l Hendricsen, şi… cred că am fost destul de lămurit în ce priveşte consecinţele.

Brewer se ridică.

— Aveţi cuvântul meu de onoare, d-le inspector, îl asigură hotelierul. Dar contez pe promisiunea dvs. Că o să evitaţi orice scandal!

— Îţi promit că vom proceda discret. În măsura în care desfăşurarea lucrurilor o va permite. Avem destulă experienţă pentru ca să putem face faţă şi situaţiilor celor mai delicate. Încă ceva. De la etajul lui Nardi mai coboară şi alt lift în afară de cel de persoane? Un lift de serviciu? Sau de bagaje? Căci dacă toate merg după cum e prevăzut, va trebui să oferim câtorva clienţi ai hotelului găzduire la sediul nostru. Ori, operaţiunea asta ar atrage atenţia celor aflaţi în holul principal.

— D-le inspector, aş prefera să coborâţi cu agenţii dvs., cu dl. Nardi, cu cine-o mai fi, luând liftul de serviciu, până în pivniţă. De acolo aveţi o ieşire directă în spatele hotelului.

Mulţumesc pentru informaţie. E mai importantă decât bănuieşti.

Brewer se îndreptă spre uşă, însoţit de Hendricsen.

— Îţi mai fac o vizită. În redingotă, pantaloni gri reiaţi şi cravată lată de mătase. Mă conduci apoi puţin prin clădire, ca pe noul subdirector, după care – sus în corpul supraetajat.

Salută cu o mişcare a capului şi plecă.

Se duse la „Little Hungary”. Chelnerul şef, Béla-bácsi îl privi câteva clipe cu şovăială, apoi cu suprindere. Să fie oare binecunoscutul său client, sau numai, un gentleman englez care semăna cu el? Abia când Brewer dădu comanda, vocea îl trădă şi Béla-bácsi se lămuri.

— Dar, me rog, eu nu ştiut ca domnul sunt actor? La teatru, sau la film?

— Deocamdată sunt fără angajament, amice, dar ştii ce m-am gândit? Ce mi-a mai rămas din ultimul salariu să investesc într-un prânz copios! Făcu Brewer.

Béla-bácsi strânse de pe masă firimituri invizibile.

— Dar, me rog, un artist ca dumneavoastră sigur primeşte rol bun iar.

Trecu imediat la o temă mai pe placul său:

— Astăzi speţialitate – gulaş de pasăre cu paprica, un deliţiu, şi cu teiţei de casa…

Inspectorul şef savură mâncarea condimentată, dreasă cu sos de smântână. Avea darul să se debaraseze de grijile zilei nu numai seara, odată cu haina de pe el, ci şi la prânz, când îşi punea în cui meseria odată cu pardesiul şi umbrela. Această capacitate de rapidă deconectare se adăuga alteia: aceea de a se putea concentra la maximum. Dar tocmai această concentrare era condiţionată de o detaşare totală, cel puţin provizorie, de toate problemele, pentru a nu se pierde fără putinţă de scăpare în atâtea şi atâtea iţe încurcate.

Când intră în biroul său era aproape ora patru.

Mai întâi scoase din garderob redingota, vesta, pantalonii reiaţi şi cravata adecvată, pentru a vedea dacă sunt în stare impecabilă. Abia după ce se convinse că totul este în regulă, se aşeză la birou.

Raportul lui Collins cu privire la analizele grafologice comparative era negativ. Fuseseră cercetate toate materialele arhivei Brigăzii Antidrog, dar niciuna din mostrele de scrieri nu oferea o concluzie în privinţa persoanei a cărei mână notase pe biletul găsit în etuiul Belindei: „luni seara la 10,30 Allan Houston”.

Brewer îl informă telefonic pe Hamlin asupra rezultatului satisfăcător al întrevederii sale cu directorul hotelului St. Lucia. Dat fiind că hotelierul se declarase gata să colaboreze cu poliţia şi situaţia era acum clară, nimic nu mai stătea în calea stabilirii planului de acţiune. Hamlin fu de acord să participe la o consfătuire finală la ora cinci şi jumătate. Se va pune la dispoziţie împreună cu Mallory şi Bryan. Alţi patru agenţi ai săi vor fi de rezervă. Constituiţi în două grupe, ei urmau să asigure portalul principal al hotelului şi intrarea din spate. Câte o maşină de serviciu fără însemne se va afla, pentru orice eventualitate, la colţul pe care îl făcea corpul principal al hotelului cu Seventh Street şi la intersecţia cu strada laterală din spatele hotelului.

Brewer completă piesele de dosar.

Sloan intră şi-l informă pe şeful său:

— Avionul cu reacţie a decolat exact la ora prevăzută de pe aeroportul Orly – Paris. Artamiro Terrano a înregistrat trei valize. Una din ele aparţine însă, fără îndoială, lui Boysen. A luat cu sine în cabină o valiză diplomatică şi o servietă. Glenn Boysen are asupra lui numai o servietă. După ultima comunicare a poziţiei, totul e în ordine pe bord. Avionul e aşteptat pe aeroportul Newark la ora prevăzută.

— Informaţiile astea sunt date de linia aeriană, sau de INTERPOL?

— Am notat datele principale din informaţiile ambilor, în raport le

voi trece separat, pentru dosar. De asemenea, cele privitoare la grec.

— Ceva nou cu Papadukupolos?

— Sesizată de INTERPOL, poliţia franceză l-a filat la hotelul St. George, când tocmai se înapoia de la Orly. După cum a fost rugată, poliţia nu a intervenit în niciun fel, pentru ca nu cumva grecul să-l avertizeze pe Terrano printr-o telegramă. Radiotelegrafia asta e un cuţit cu două tăişuri, reflectă Sloan oftând. Nouă ne foloseşte să punem mâna pe criminali, iar criminalilor le foloseşte să se sustragă urmăririlor poliţiei. Până la noi informaţii, poliţia franceză nu-l scapă din ochi pe grec. INTERPOL-ul a cerut agenţiilor din Atena, Pireu, Salonic şi Genova să furnizeze noi date. Până acum nu există probe materiale împotriva acestui individ cu un nume atât de imposibil, dar totodată nu există nicio îndoială în ce priveşte îndeletnicirile lui: trafic de stupefiante sub forme foarte variate.

— Toate astea le comunici lui Hamlin. O să-l intereseze, în orice caz. Pentru cercetările noastre nu prea au importanţă. La cinci şi jumătate, consfătuire în sala de lucru.

— Emilio Gennari şi Ruben Blyk şi-au părăsit birourile aproape concomitent, acum douăzeci şi cinci de minute. La Blyk a rămas să lucreze un polonez cam tare de urechi. La anticariat a rămas de serviciu o doamnă mai în vârstă. Mi s-a părut ciudat că Blyk şi Gennari au plecat separat, la colţul cu Seventh Avenue s-au ciocnit ca din întâmplare, pentru ca apoi să o ia fiecare în direcţii opuse.

— Şi ce-i ciudat în asta? îl întrerupse Brewer.

— Am văzut clar, d-le inspector, cum Gennari i-a strecurat ceva în mână lui Blyk. Totul n-a fost decât o manevră bine pusă la punct.

— De ce nu l-ai urmărit pe ceasornicar?

— Pentru că în clipa în care am ajuns la intersecţie, Blyk, care se afla la blocul următor, a oprit un taxi şi a luat-o din loc. Doar nu era să alerg după el. Şi un taxi – nicăieri, cât vedeam cu ochii.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea dacă-l urmăreai pas cu pas pe anticar?

— Pe Gennari am putut să-l ajung din urmă. S-a plimbat de două ori în jurul blocului, a stat pe gânduri câtva timp la intrarea din spate a hotelului, părea că stă în cumpănă, s-a dus la intrarea garajului, a schimbat câteva cuvinte cu băiatul care spală maşinile, care tocmai era în pauză, apoi a pornit-o agale spre casă. Mă gândeam dacă n-ar fi cazul să discut cu garajistul, dar până la urmă am renunţat, pentru că mi se părea prea riscant. Nu-i exclus ca omul să aibă o legătură sau alta cu Gennari, sau chiar să facă parte din organizaţia lui Nardi. M-am dus să mă plimb pe trotuarul celălalt, de unde l-am văzut pe garajist că intră în cabina de sticlă „Control” şi ridică receptorul telefonului.

Sarg dădu din umeri.

— M-am mai plimbat de câteva ori în sus şi în jos, şi el încă mai vorbea. Nu puteam risca să mai stau mult pe strada aceea fără circulaţie, aşa că m-am înapoiat.

Brewer se duse la fereastră, o deschise, privi în stradă la faţadele roase de vremuri ale clădirilor ce apăreau sumbre, deşi scăldate în lumina soarelui. Se întoarse spre Sarg.

— Dumnezeu ştie ce-o fi fost şi asta. Poate o simplă coincidenţă, poate un sistem de informare bine gândit. Ei, bine, eu am ţinut seama în planul de acţiune, pe cât posibil, de toate eventualităţile. În plus, Hamlin va asigura cu oamenii săi faţada hotelului şi zona din spate. La aeroport nu se va intra în acţiune, deci nu e de aşteptat nimic din partea amicilor. Drumul până la hotelul St. Lucia îl avem asigurat prin Gatsky şi Bryan, care vor fi urmaţi de doi băieţi de la Furturi, într-un taxi. Iar la hotel…

Brewer se uită la ceas.

— La cinci şi jumătate, ultima consfătuire în sala de şedinţe.

După plecarea lui Sarg, Brewer începu să schiţeze pe o hârtie zona din jurul intrării în apartamentul lui Nardi, cu coridoarele învecinate, lifturile, garsoniera şi toate uşile. Marcă toate punctele care aveau vreo importanţă pentru acţiunea ce se pregătea.

La cinci şi jumătate sosi Hamlin.

Brewer îl luă cu el în sala de lucru, unde Gatsky, Sarg, Sloan, Bryan şi Mallory se aflau deja în jurul mesei şi discutau cazul.

Hamlin se aşeză lângă Brewer.

Inspectorul şef întinse în faţa sa piesele de dosar şi schiţa.

— Voi trece pe scurt în revistă întreaga evoluţie a cazului nostru, apoi am să mă opresc asupra fiecărei faze a operaţiunii. Nu ne putem îngădui niciun fel de pene, previzibile sau imprevizibile. Nu vom lăsa la voia întâmplării nimic, absolut nimic. Pentru Comisia Judiciară este vorba de două crime capitale, ai căror făptaşi nu vor mai apare în faţa vreunei judecăţi de pe lumea asta, dar ai căror autori morali nu pot fi lăsaţi să-şi facă mai departe de cap. Iar pentru Brigada Antidrog este vorba de prilejul de a pune mâna pe eminenţa cenuşie a sindicatului – ca să nu mai vorbim de confiscarea unui transport de heroină, care ar duce la distrugere alte mii de oameni, pentru a procura câştiguri fabuloase unui mănunchi de criminali. Şi acum – să începem…

— O clipă, îl întrerupse Hamlin. După cât am înţeles, Terrano şi Boysen vor fi sub supravegherea noastră de la aeroport până la hotel, apoi din nou după intrarea lor în apartamentul lui Nardi. Cum rămâne cu intervalul de timp de la intrarea în hotelul St. Lucia şi până în clipa când amfitrionul lor o să le deschidă uşa? În intervalul ăsta ei rămân neobservaţi. Ar avea deci posibilitatea să ascundă heroina pe undeva.

Brewer era de altă părere.

— În calitatea lor de chelneri, Sarg şi Sloan se bucură de o oarecare

libertate de mişcare, ei pot, de exemplu, să străbată toate coridoarele. Nimeni n-ar avea ce să obiecteze. Prin urmare, ei pot, cel puţin de la distanţă, să ţină sub observaţie intrările de la apartamentele lui Terrano şi Boysen. Trebuie evitată orice spionare de natură să trezească chiar şi cea mai mică bănuială. Altminteri se vor descotorosi rapid de heroină, dându-i drumul în orice chiuvetă, căci ei suportă mai uşor o pierdere, oricât de mare ar fi ea, decât celula unei închisori. Să nu uităm de principiul că amicii noştri trebuie să se simtă în siguranţă. Nebănuind nimic, ei vor servi „marfa" şefului lor la cină, fie ca aperitiv, fie ca desert şi asta va determina şi clipa în care vom trece la atac. Intervalul parţial descoperit, dintre sosirea celor doi la hotel şi intrarea la Nardi este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Principiul răului cel mai mic.

— M-ai convins, admise Hamlin. Şi acum – te ascultăm!

SE LASĂ CORTINA

Avionul cu reacţie al companiei Panam rula pe aeroportul Newark de-a lungul pistei încadrate de jaloane luminoase, domol, ca o bestie îmblânzită. Făcu un viraj elegant de 180 de grade. Pasarela se apropie de pântecele voluminos al avionului, platforma fu ataşată de pragul uşii deja deschise şi primii pasageri trecură pe lângă stewardese, îndreptându-se spre clădirea aeroportului.

Un domn cu înfăţişarea cât se poate de comună, într-un raglan de culoare deschisă, părea să caute pe cineva cu privirea, dincolo de bară. După buchetul de flori din mână şi vizibila emoţie, se putea deduce că arde de nerăbdare să-şi îmbrăţişeze iubita.

Un fular de mătase îi acoperea cravata lată. Raglanul era destul de lung pentru a-i acoperi redingota.

Agenţii de control examinau paşapoartele călătorilor. Numele erau atent verificate după un registru voluminos şi actele de identitate erau înapoiate numai după ce se stabilea că numele respective nu figurau în repertoriul consultat.

Cu unii pasageri, acest ritual era mult simplificat. La paşapoartele diplomatice controlorii examinau doar autenticitatea lor. Experienţa lor îndelungată excludea într-o mare măsură posibilitatea de a se lăsa înşelaţi. În zece ani au existat numai două cazuri în care pretinşi diplomaţi au reuşit să se strecoare cu paşapoarte false prin barajul controlului. Aceste eşecuri ale organelor de control au devenit cunoscute abia după ce serviciul de contrainformaţii descoperise şi arestase pe cei doi spioni.

Cu avionul din Paris sosiseră patru ambasadori. Cu ei formalităţile vamale se terminară în câteva minute. Trebuiră doar să aştepte până ce bagajele pasagerilor fură descărcate din pântecele uriaşei păsări argintii şi transportate cu furgonetele electrice la biroul de vămuire.

În timp ce pasagerii obişnuiţi nu erau scutiţi de deschiderea geamantanelor şi truselor lor de voiaj, în ciuda tuturor asigurărilor lor că nu aveau nimic de declarat, valizele cu etichete diplomatice beneficiau de regimul lor special. Fără a fi deschise de vameşi, ele erau transportate de hamali până la maşinile care aşteptau afară.

Ambasadorul Artamiro Terrano, urmat de un domn mai tânăr, purta o servietă care, după dimensiunile şi aspectul ei, trebuia să conţină documente oficiale foarte voluminoase. Însoţitorul său ducea în mâna stângă o servietă mult mai modestă, care avea lateral ataşată o mică trusă de voiaj.

Domnul în raglan de culoare deschisă privea în jurul său, trist şi decepţionat. Depuse pe neobservate buchetul de flori pe o bancă şi se

amestecă printre pasagerii care sosiseră cu puţin timp înainte de la avion cu o a doua maşină şi, trecuţi prin vamă, se grăbeau spre ieşire. Dulcineea sa nu sosise…

De la o oarecare distanţă, îl văzu pe ambasadorul Terrano urcând într-un Cadillac împreună cu însoţitorul său, în timp ce şoferul aşeza cu grijă valizele în portbagaj.

Domnul în raglanul deschis urcă la rândul său într-un taxi şi-şi notă numărul Cadillac-ului.

— Urmăreşte limuzina care tocmai porneşte. Pe şest!

Şoferul îl privi nemulţumit pe clientul său.

— N-am nevoie de buclucuri, mister. Nu-mi plac deloc misiunile de genul acesta. Nu-s poliţist.

— Nu face nimic – sunt eu! i-o tăie Brewer, arătându-i legitimaţia. Dă-i drumul – şi fără prostii!

Taxiul se încadră în şirul de maşini, al cincilea după Cadillac.

Avea în faţa lui o maşină particulară, un alt taxi cu doi călători, apoi o maşină particulară cu trei doamne şi înaintea acesteia din nou un taxi cu un bărbat pe canapeaua din spate.

Pe şosea se adunau tot mai multe vehicule şi aproape niciunul nu părăsea banda pe care circula.

Abia după punctul de taxare New Jersey şirurile de maşini se mai răriră. Autocare mari ale companiei aeriene Panam duruiau pe autostradă.

Brewer nu scăpa din ochi Cadillac-ul, taxiul condus de Gatsky şi celălalt taxi cu cei doi agenţi de la „Furturi”. Maşinile dispăreau din câmpul sau vizual cât timp şoseaua se menţinea dreaptă şi reapăreau la fiecare curbă.

După nu mai mult de jumătate oră treceau prin Mid-Manhattan.

Cadillac-ul se opri la intrarea principală a hotelului St. Lucia.

Brewer opri şi el taxiul în dreptul blocului următor. Nu coborî decât după ce Terrano cu însoţitorul său trecură pe trotuar, personalul hotelului preluă bagajele iar Cadillac-ul plecă mai departe.

Traversă agale strada, oprindu-se pe trotuarul opus.

Cadillac-ul, după ce trecu de alte două blocuri, viră la stânga.

Taxiul lui Gatsky reapăru din direcţia opusă. Clientul său coborî din maşină, plăti pe îndelete şi intră în hotel. Brewer îl recunoscu pe Bryan, îmbrăcat ca un băştinaş din Middle West.

Gatsky plecă mai departe pe Seventh Avenue, după primul bloc dispăru la intersecţie şi se întoarse pe jos.

Un Chevrolet mai vechi se opri la colţul opus hotelului, în afară de cel de la volan, Brewer zări două persoane pe canapeaua din fund. Era maşina lui Hamlin. Cei doi agenţi ţineau sub observaţie întregul front al hotelului St. Lucia cu intrarea principală. În faţă se afla o altă maşină, cu conducător dar fără pasageri. Era maşina Comisiei

Judiciare.

Brewer se îndreptă spre taxiul care staţiona mai jos. Cei doi agenţi de la „Furturi” raportară că pe tot traseul de la aeroport nu observaseră nimic neobişnuit. Nimeni nu se mai urcase în Cadillac, cei doi pasageri n-au părăsit maşina nicăieri, nimic nu a fost introdus în maşină şi nimic nu a fost transmis din ea vreunui trecător sau unei alte maşini alăturate. Numărul şi indicativul limuzinei fuseseră notate.

Brewer mulţumi. Rugă pe cei doi detectivi să stabilească la sediu cine este proprietarul Cadillac-ului şi să transmită biroului său rezultatul, prin teleimprimator.

Făcu o plimbare de-a lungul trotuarului din spatele hotelului. Maşina de serviciu a lui Hamlin cu agenţii săi era parcată la intersecţie. A doua maşină a comisiei judiciare, putând de asemenea fi recunoscută ca o maşină a poliţiei, staţiona la colţul opus. Conducătorul maşinii citea un ziar.

Brewer traversă holul hotelului şi se duse la Hendricsen, care îl aştepta, vizibil surescitat.

— Până acum totul e în ordine? îl întrebă inspectorul şef prietenos.

— În ordine… dar tensiunea mea! Răspunse directorul cu un oftat. Oamenii dumneavoastră s-au instalat sus, conform celor stabilite. Ambasadorul şi Boysen se află în apartamentele lor. Altceva nu mai ştiu – şi dacă se încurcă lucrurile pe undeva…

— Nu-ţi bate capul, d-le Hendricsen. Nici Terrano şi nici Boysen nu mai pot părăsi hotelul. Şi acum propun să faci cu mine un prim tur de prezentare. Să sperăm că o să mă dovedesc un începător înzestrat.

Îşi scoase raglanul.

— Redingota nu e chiar nouă, dar e bine croită. Vesta şi pantalonii reiaţi nu au niciun cusur. De cravată cred că eşti mulţumit. În definitiv, nu poţi să admiţi ca subdirectorul d-tale să se învârtească printr-un hotel ca St. Lucia îmbrăcat ca vai de lume.

Hendricsen clătină din cap în stânga şi în dreapta.

— Grija dvs. e lăudabilă, d-le inspector. Nu faceţi deloc o impresie proastă. Dar cum staţi cu limbile străine?

— În afară de americană, un oarecare accent englezesc, apoi destul de bine germana, de pe timpul când făceam parte din forţele de ocupaţie. Mă descurc şi cu franceza. Spaniola, idiş şi italiana – categoric slab, cât să ajungă pentru formulele de arestare.

Hendricsen se opri în pragul uşii.

— Dacă o să doriţi vreodată să vă schimbaţi profesia, nu mă uitaţi: Hendricsen, hotelul St. Lucia.

Ieşi, îl aşteptă pe inspector şi intrară împreună în lift.

Când ajunseră în apropierea atletului din faţa uşii lui Nardi, Hendricsen îi explică noului său „subdirector” destul de tare ca să poată fi auzit:

— Aici locuieşte unul din clienţii noştri permanenţi cei mai apreciaţi, dl. Pietro Nardi, căruia te rog să-i acorzi cea mai mare atenţie.

Ajunseră după curbura coridorului.

În garsoniera pusă la dispoziţie de Hendricsen aşteptau Hamlin, Mallory, Bryan şi Gatsky, care îşi schimbase haina de şofer eu jacheta sa veşnic prea strimtă. Brewer le prezentă pe hotelier.

Uşa se deschise fără zgomot.

Intră Sloan. Era de nerecunoscut. Haina cu trese aurite, vesta cu nasturi metalici, vipuşca din mătase roşie de-a lungul pantalonilor, papionul negru şi, mai ales, părul ondulat strălucind de briantină, îi schimbaseră cu totul înfăţişarea.

— Boysen şi Terrano tocmai au sosit. Chelnerul şef ne-a spus să cerem primele feluri. Ne vor sosi direct din bucătărie cu liftul de mâncăruri. Servanta cu preîncălzitor este pregătită. Sarg serveşte băuturile. Ambasadorul l-a salutat pe Nardi cu cea mai mare căldură. Boysen purta o geantă mare neagră, cât o valiză, de care atărnă lateral două cartonaşe cu urme de ceară roşie. Probabil că este a şefului său, Terrano.

— Schimbă-l discret pe Sarg, îi spuse Brewer. Domniile lor nu trebuie lăsate singure nicio clipă. Să acţionăm exact conform planului, dar dacă intervine ceva neprevăzut… făcu un gest de regret spre Hendricsen… va trebui dat semnalul şi recurgem la forţă. Deci – gata pentru orice eventualitate.

Sloan dispăru pe nesimţite, precum venise.

— Şi acum? întrebă hotelierul.

— Noi ne ducem la servanta din antreu, răspunse Brewer, iar d-ta o să ne dai indicaţii preţioase despre felul în care trebuie prezentată şi servită în mod ireproşabil o cină unui client de importanţa lui Nardi. Totodată o să ducem servanta lateral spre uşă, de partea în care stă de pază gorila – îi dai d-ta o explicaţie plauzibilă, că se încheagă sosul, sau că sparanghelul…

— Ce sparanghel? întrebă hotelierul mirat. Nu ştiu nimic de sparanghel.

— Ei bine, pieptul de pasăre, sau mai ştiu eu ce vine la rând, îl întrerupse Brewer enervat. Important este ca servanta, sau altceva, o frapieră, sau ce vrei d-ta, să îndeparteze puţin gorila de uşă. Nu vreau împuşcături… Sau poate vrei d-ta? Nu? Atunci ascultă ce spun eu. În clipa în care intrăm în acţiune la semnalul convenit cu Sloan şi Sarg, gorila trebuie să fie suficient de departe de intrarea apartamentului, pentru ca să nu poată avertiza pe cei dinăuntru printr-o ciocănitură în uşă. O să aibă Gatsky grijă să-l aranjeze la timp… Pune-ţi odată halatul de mecanic! Se întoarse el spre detectivul său.

Gatsky trecu în camera de baie, apoi arătă din uşă o unealtă de oţel.

— Dar cheia asta, pe care am adus-o din taxi, dac-o paradesc… eu a trebuit să semnez că toate uneltele…

— Dă-i drumul! Ai grijă, în orice caz, să paradeşti capul gorilei, că n-ai să ai nimic de plătit! Îl întrerupse Brewer.

Se duse la uşă şi-i făcu semn lui Hendricsen.

— Începem. Nu uita, actorul cel mai bun este cel la care nu se observă că joacă teatru.

— Las uşa întredeschisă, aşa că o să ajungă o mică fluierătură, îi spuse lui Hamlin.

Se întoarse în antreu cu hotelierul.

Chelnerul de pe etaj stătea lângă servantă şi amesteca salata.

— Trage servanta aici, lângă uşă, îi spuse Hendricsen. Aşa o ai la îndemână după ce intri şi eviţi închegarea sosului…

Se adresă cât mai prietenos omului de la uşă:

— Fii bun şi mută-te puţin cu scaunul, domnule. Ştii, domnul Nardi nu admite ca sosul Béarnaise să prindă nici cea mai subţire pojghiţă.

Atletul era pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi şi, vădit indispus, se trase puţin cu scaunul într-o parte.

Sarg, deghizat ca şi Sloan, ajutându-l pe chelner să deplaseze măsuţa pe rotile, atinse cu mâna stângă placa încinsă pentru păstrarea mâncărurilor la cald. Înjură înfundat dar furios, şi-şi atrase o observaţie severă. Suflă în buricul degetelor înroşite, se uită nefericit la Brewer, care îi aruncă o privire plină de reproş.

— Cu asemenea stângăcii n-o să te pot menţine în postul ăsta de răspundere, îi spuse inspectorul şef. Dacă se întâmpla în prezenţa unui client, sigur că nu-i sporeai pofta de mâncare.

Hendricsen aplană lucrurile:

— Să nu ne pripim – ducem lipsă de personal.

Chelnerul de pe etaj aşeză cu artă şi prudenţă primele platouri pe o tavă de argint.

— O poţi duce? îl întrebă dispreţuitor pe Sarg.

— Bineînţeles.

Detectivul ridică tava cu mâna dreaptă, asigurându-i echilibrul cu mâna stângă.

Hendricsen vru să-i ajute deschizându-i uşa. Dar aceasta era încuiată.

Atletul de categorie grea întinse mâna peste servantă şi bătu în uşă de două ori, apoi a treia oară, după o pauză de câteva secunde.

Colegul său dinăuntru deschise uşa.

Brewer văzu statura masivă a celei de-a doua gărzi.

În clipa în care Sarg trecea de pragul uşii, apăru Sloan. Acesta îi făcu loc colegului său să treacă şi-i spuse chelnerului:

— Lampadarul de lângă bufet are probabil un scurt circuit. S-au stins toate luminile.

La această parolă, Brewer interveni imediat:

— Siguranţa e de vină. Electricianul tocmai cercetează reţeaua de pe coridor, explică el, şi se îndepărtă.

Lucrurile se desfăşurară deci conform planului, astfel încât Gatsky putea intra în acţiune.

Uşa apartamentului fu închisă din interior.

Brewer sosi cu Gatsky, care ducea o lădiţă de unelte atârnată de o curea.

— Am adus şi siguranţe, spuse detectivul. Dar cred că putem să le reconectăm pe cele existente, căci toate dopurile sunt automate.

Începu să caute tabloul de siguranţe pipăind pereţii.

Sloan aşeză un castron cu supă pasată fierbinte pe o tavă şi, balansând-o după toate regulile artei, trecu pe lângă Brewer.

Garda de afară ciocăni în uşă semnalul convenţional.

Uşa se deschise din interior.

Brewer fluieră scurt.

Gatsky, aflat în spatele fostului boxer, dădu drumul lădiţei cu unelte, îşi repezi braţele pe sub umerii acestuia, îl săltă, îşi împleti fulgerător degetele de oţel pe ceafa omului şi, executând un „dublu Nelson”, îi forţă capul care căzu ca lovit de măciucă.

Atletul se prăbuşi fără niciun zgomot. Cătuşele pregătite de Gatsky zăngăniră scurt.

Brewer trecu pragul dintr-o săritură.

Hamlin, Bryan şi Mallory îl urmară.

Garda care stătuse de pază la uşa dinspre camera unde se servea cina, zăcea ghemuită la pământ. Gemea. Faţa îi era acoperită de lichidul gros şi fierbinte din castronul de supă, care i se prelingea pe gât şi pe vestă.

Sloan răsuci la spate braţele uriaşului neputincios, prinzându-le în cătuşe.

În lumina obscură a luminărilor, cei trei din jurul mesei festiv aranjate, săriră în picioare.

Revolverul de mare calibru îndreptat asupra lor de Sarg îi imobiliză transformându-i parcă în figurile de ceară dintr-un panoptic.

Brewer se opri în faţa lui Pietro Nardi.

— Finita la commedia!

Hamlin îl apucă pe Artamiro Terrano de braţ:

— Şi acum, excelenţă, să aruncăm o privire indiscretă în valiza dvs. Diplomatică.

Glenn Boysen dădu pe neaşteptate o lovitură cu piciorul în servieta grea care stătea pe jos, lângă Nardi, proiectând-o sub masă.

Mallory îl plesni peste faţă şi Boysen fu la rândul său proiectat în perete, de unde ricoşă ca o bilă de biliard şi căzu pe covorul verde pastelat.

Terrano începu să vocifereze piţigăiat. Revărsă un torent de blesteme, pe limba lui, amestecându-le cu crâmpeie de engleză stricată, ameninţă cu intervenţia guvernului său şi în aceeaşi clipă se repezi asupra lui Hamlin, cu o violenţă nebănuită.

Gatsky îl înfundă într-un fotoliu.

— Purtaţi-vă ca un diplomat, excelenţă, nu ca un gunoier.

Brewer îi făcu semn lui Sarg:

— Ocupă-te d-ta de ambasador.

Detectivul imobiliză braţul lui Terrano.

Bryan, care ridicase servieta şi o aşezase pe masă, surprinse o nouă încercare a lui Terrano şi dintr-un salt fu lângă el.

Dar Hamlin parase atacul. Îl ţinea pe ambasador ca într-o menghină. Îi spuse, politicos, cu o voce calmă:

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu vă bucuraţi de niciun fel de imunitate diplomatică. Aveţi asupra dvs. o mare cantitate de heroină pe care aţi introdus-o prin contrabandă în Statele Unite.

— Eu? urlă Terrano revoltat. Eu am asupra mea heroină?!

Hendricsen, care tot timpul stătuse lângă uşă şi acum îl împiedica pe chelner să părăsească apartamentul, se tânguia:

— Mai încet, vă rog, mai încet… O să se adune toţi clienţii, şi personalul…

Hamlin arătă spre valiza diplomatică.

— Excelenţă, spuse el cu un zâmbet ironic, puteţi să ne convingeţi de contrariul. Deschideţi această servietă.

— Dar ce am eu cu această servietă? ripostă diplomatul sfidător, recăpătându-şi sângele rece. N-am văzut-o niciodată. Mie să nu-mi veniţi cu trucurile voastre ieftine şi răsuflate, că nu vă merge! Preşedintele ţării mele personal, va… Privirea lui Hamlin îl amuţi.

Brewer îl luă pe Nardi de o parte.

— Da, finita la commedia. De data aceasta, adăugă el încet, totul ţi-a mers prost. Lichidarea lui Tony Valdiva, executarea Belindei van Dooren, misiunea ambasadorului Terrano. Cam multe pentru un singur hap.

Pietro Nardi îşi scoase tabachera de aur şi îşi aprinse impasibil o ţigară.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu înţeleg, poate nu mă ajută cunoştinţele mele de limbă. Nu cunosc pe niciun Tony Valdiva, sau cum l-o fi chemând. Belinda van Dooren? Da, da… zâmbi el. Exact. Am citit în ziare. O crimă pasională, sau aşa ceva. Şi Valdiva, da, îmi amintesc. Crimă în lumea interlopă.

Se uită în ochii lui Brewer.

— Ce vreţi, de fapt? Ne-aţi întrerupt de la masă. Nu pot oare să invit la cină doi buni cunoscuţi?

— Dar fireşte, Nardi, fireşte! Numai că – şi asta-i ce ne deranjează –,

cu prilejul ăsta ai luat în primire un transport de heroină pe care ambasadorul dumitale l-a introdus fraudulos din Europa în Statele Unite.

— Eu? făcu Nardi cu adâncă surprindere. Eu? Heroină? Sper că nu vorbiţi serios!

Hamlin se apropie şi ţinu servieta sub nasul lui Nardi.

— Cheiţa asta a trebuit s-o smulgem de la domnul ambasador.

Arătă spre Terrano, a cărui mână dreaptă era încătuşată de mâna lui Sarg.

— Acum, ia să vedem.

Deschise valiza şi aşeză la rând zece pacheţele. Citi etichetele: „Heroină 820/1000 – 500 grame".

Brewer făcu semn lui Sloan.

— Ia-l în primire pe Boysen. Du-l mai întâi în garsoniera de alături. Pe tipul, adăugă el arătând spre Nardi, îl iau eu în fabrică. Ambasadorul îi revine lui Hamlin. Mai târziu o să procedăm la o confruntare generală. Cele două gorile, de pus la sigur: martori oculari. Mai întâi sub îngrijire medicală. N-aş vrea să ne acuze presa de maltratări.

Sarg îl ridică pe Glenn Boysen.

— Hai, mişcă!

Clătinându-se pe picioare, încercând să-şi menţină echilibrul, tânărul se lăsă scos de detectiv.

— Ştiţi, se adresă Pietro Nardi lui Brewer cu un oarecare aer de superioritate, că procedeele astea sunt cu totul nelegale? Vă atribuiţi drepturi pe care nu vi le acordă nicio lege.

— Dar heroina asta? replică inspectorul, arătând spre pacheţelele găsite. De zece ori 500 grame faci cinci kilograme. Asta vă costă, pe d-ta, şi pe ambasadorul d-tale, şi pe asociatul d-tale Boysen, câte 20 de ani de închisoare. Cât despre instigarea la crimă – la două crime..., adăugă Brewer, dând din umeri.

Nardi reacţionă în felul său blazat.

— Zău că nu ştiu ce vreţi. N-aveţi decât să aflaţi cine a strecurat aici servieta cu heroina pentru ca să ne înfunde pe noi. În definitiv, pentru asta vă plătesc contribuabilii, ca să lămuriţi crime. Poate că aţi introdus-o chiar dvs. în apartamentul meu, ca să aveţi un motiv să mă arestaţi, nu? În cazul ăsta, aţi dat greş cu planul dvs., puteţi fi sigur. O să vă arate Sam Greemberg, să ţineţi minte până la sfârşitul vieţii. Şi cu asta am terminat, nu mai scoateţi o vorbă de la mine.

— Cum vrei. Nici n-ai să crezi, câte dovezi avem împotriva dumitale.

Se apropie de Nardi.

— Singura d-tale şansă ar fi să te mai gândeşti. Dacă devii martorul principal al acuzării, cel puţin scapi cu viaţă! Şi dacă ţii seamă de

indulgenţa tribunalelor noastre, perspectivele d-tale nu sunt nicidecum rele.

Nardi tăcu.

Sarg privi de la Brewer la Hamlin.

— Nu pot să-l depun undeva pe ambasador? Nu ne leagă nimic, dar… stăm legaţi unul de altul.

Hamlin schimbă pe şoptite câteva cuvinte cu Brewer, apoi se întoarse spre Mallory şi Bryan.

— Luaţi pe excelenţa sa Artamiro Terrano sub aripa voastră protectoare. Jos la colţul hotelului aşteaptă o limuzină. Dar cum unei înalte personalităţi ca domnia sa nu i se poate cere să plece singur cu maşina, rămâneţi cu el. Luaţi liftul de serviciu, treceţi prin garaj, apoi o luaţi în jurul blocului. Înalţii diplomaţi renunţă cu plăcere la publicitatea din holul unui mare hotel.

Mallory şi Bryan îl luară pe ambasador, în ciuda protestelor acestuia.

Brewer îi făcu semn lui Sarg.

— Se pare că cele două gărzi pot să suporte transportul. Cine a fost la viaţa lui boxer, rezistă, nu glumă. Cere o maşină de rezervă. Să tragă la ieşirea din garaj, şi-i expediezi pe cei doi la zdup. Să-i vadă, în orice caz, modicul. Nu strică să avem acoperire prin certificate medicale.

Sarg dădu să iasă; din uşă privi în jur, descoperi pe servantă un şervet şi-l umezi în frapieră.

Hendricsen răsuflă uşurat.

— Puteţi cumva să eliberaţi apartamentul?

— Desigur. În câteva minute ai scăpat de noi. Dar va trebui să sigilăm uşile apartamentului, până mâine, când o să primim un ordin de percheziţie. Dat fiind că avem de-a face cu un gentleman ca Pietro Nardi, trebuie să procedăm strict legal. Dar vizita noastră de mâine n-are să tulbure cu nimic liniştea hotelului dvs.

— Vă mulţumesc, în numele firmei noastre.

Directorul se înclină uşor.

Brewer puse mâna pe braţul lui Nardi.

— Ei, ce zici de propunerea mea?

Nu primi niciun răspuns.

— Crede-mă, e spre binele d-tale, continuă el pe un ton sfătos. În cazul d-tale, tăcerea nu înseamnă aur – ci un trist sfârşit. Şi dacă nu vrei să vorbeşti d-ta, are s-o facă probabil Glenn Boysen, care desigur n-are nervii d-tale. Apoi mai este ceasornicarul Ruben Blyk, şi mai este anticarul Emilio Gennari. Iar părticelele de mozaic, puse toate laolaltă au să ne dea în cele din urmă o imagine clară.

Nardi se întoarse uşor într-o parte.

— Mai putem să discutăm şi în biroul dvs.

Brewer îi aruncă o privire pătrunzătoare.
— Vrei, deci…
— Nu vreau nimic! îl întrerupse Nardi cu o voce răguşită.
— Dar…?
— Ce mai aşteptaţi? După câte înţeleg pot să mă consider arestat.
— Reţinut, îl corectă inspectorul, şi dacă vrei să…
— Dar nu înţelegeţi că… şi Nardi privi în jur, fără să mai termine vorba.
Hendricsen îşi muta privirile de la Brewer la Hamlin.
— E nevoie de mine jos. Dacă-mi permiteţi, o să mă retrag.
— De acord, spuse Brewer, după un gest aprobator al lui Hamlin. Dar – nicio vorbă! În interesul d-tale şi al nostru.
Hotelierul se opri în pragul uşii.
— Antonio unde o fi? întrebă el surprins.
— Antonio?
Brewer şi Hamlin îl priviră la rândul lor surprinşi.
— Chelnerul de pe etaj, preciză hotelierul, căutând cu privirile pe coridor.
— L-am văzut adineauri pe coridor, interveni Gatsky, pleca cu servanta, înjurând din cauza dezordinii.
Hendricsen dădu din cap satisfăcut şi-şi văzu de drum.
Hamlin începu să reaşeze cu grijă cele zece pacheţele de heroină în servietă.
Brewer îl chemă pe Gatsky cu un gest al mâinii.
— Eu mă duc alături, la Boysen. Te las aici cu Nardi.
Detectivul arătă spre un scaun.
— Aşază-te colo. Şi stai cuminte, până se întoarce şeful. Dacă-ţi vine cumva vreo idee năstruşnică, renunţă, adăugă el şi îi arătă lui Nardi tocul pistolului său.
Brewer intră în garsonieră, unde Boysen zăcea pe un studio. Lângă el şedea Sloan. Detectivul se ridică.
— Totul în ordine. Micuţul a tras un pui de somn. Acum începe să se trezească.
Sloan se duse în camera de baie, se întoarse cu un prosop umezit şi tamponă faţa prizonierului.
Brewer contempla figura răvăşită. Vorbi apoi, încet:
— E timpul să vorbeşti. Ştim totul. Că erai informat de hotărârea lichidării lui Valdiva. Că ştiai de rolul de momeală pe care îl avea Belinda în treaba asta. Cunoaştem toată filiera. Ceasornicarul Ruben Blyk, anticarul Emilio Gennari şi…
Îşi consultă carneţelul şi continuă, ca şi cum ar fi parcurs o listă.
— … şi O'Neil, şi…
îl observa pe Boysen, a cărui faţă se crispa la fiecare nume.
— Vrei poate să ne dai de bună voie numele altor complici? E

singura d-tale şansă, Boysen.

Se apleacă asupra lui:

— Complicitate la crimă.

Boysen se mişcă cu greutate.

— Nu vă înţeleg. Nu am niciun amestec în afacerea asta. Am ajuns aici cu totul întâmplător…

Se întrerupse şi închise ochii.

— Belinda van Dooren a spus cu totul altceva în declaraţia ei – insistă Brewer, adăugând: înainte de a fi fost ucisă.

Omul de pe studio se ridică în capul oaselor.

— Belinda? Îngăimă Boysen cu vocea frântă. Minţi, copoi afurisit!

Urletele lui se transformară într-un râs isteric.

Brewer scoase un ziar din buzunar şi-i arătă pagina întâi.

— Belinda van Dooren a fost ucisă. O zi după ce o anchetasem şi după ce Sam Greemberg o scosese de sub protecţia poliţiei printr-un ordin de eliberare pe cauţiune. A strangulat-o. Harry Pistolarul. După ce a torturat-o.

Boysen se ridică şi îl fixă pe inspector cu privirea.

— Dacă e aşa…

Privirea îi rătăci peste relatările de pe prima pagină a ziarului. Mototoli furios ziarul. Îşi smuci gulerul cămăşii şi trase aer în piept.

— … atunci, fie… martor al acuzării. Dacă-mi promiteţi… adăugă el, privind întrebător pe Brewer.

— Ca martor principal al acuzării îţi sunt asigurate toate avantajele prevăzute în codul penal. Dar nu e suficient să dai declaraţia în scris. Va trebui să depui mărturie sub jurământ în faţa instanţei. Abia atunci spusele d-tale capătă putere probatorie.

— Au să mă lichideze şi pe mine, gemu Boysen. Tot aşa cum l-au lichidat pe Tony Valdiva şi pe Belinda. Nardi şi cei din spatele lui.

— Nicio grijă, Glenn, îl asigură inspectorul. O să te păzim ca pe o adevărată comoară.

Îl întrebă apoi insistent:

— Nardi a tocmit ucigaşul? Pe Harry Pistolarul?

După o tăcere îndelungată, Boysen răspunse:

— Da. Cel puţin, aşa mi-a spus Belinda. Ea trebuia să-l atragă pe Valdiva în cursă. Era cu totul sub puterea lui Nardi. O avea la mână cu două sperjururi. Sperjururi pe care le comisese pentru sindicat.

— Cine sunt şefii sindicatului? insistă din nou Brewer.

— Asta nu ştiu. Nardi îi cunoaşte. Dintre noi, nimeni altcineva. Nimeni din cei care lucrează sub el. Credeţi-mă.

Vocea lui deveni monotonă.

— Pe Belinda o iubeam cu adevărat. Dacă ea nu mai este, totul mi-e indiferent. Cu o excepţie. Nardi trebuie să termine pe scaunul electric!

Întrebă apoi îngrijorat:

— Cele două gărzi sunt aici?
— Nu, Glenn. Sunt în drum spre sediu.
— Şi Antonio? mai întrebă el, începând să-şi pună hainele în ordine.
— Antonio? exclamă Brewer surprins.
— Chelnerul de pe etajul ăsta. Care îl serveşte pe Nardi de ani de zile. E omul pus de sindicat să-l supravegheze…
Îl cuprinse panica.
— Dacă a şters-o cumva, să ştiţi că şi-a informat de mult şefii, şi nu mai puneţi voi mâna pe niciunul!
Brewer strânse din dinţi. Îl apucă pe Sloan de umeri:
— Stai cu Boysen. Eu îl aduc pe Nardi. Ne întâlnim jos, în garaj. Pe Boysen îl duci la maşina noastră, e parcată pe Seventh Avenue. Gatsky şi cu mine îl ducem pe Nardi la sediu, cu maşina care aşteaptă lângă ieşirea din garaj. Pe urmă cu toate forţele disponibile trebuie găsiţi Blyk, Gennari şi chelnerul Antonio. Iar Hamlin îi aduce pe O'Neil şi pe ceilalţi ridicaţi la razie. De data asta e în joc toată miza.
Porni cu pas întins spre salon.
Hamlin, rezemat de masă, căuta să-l convingă pe Nardi să vorbească, dar acesta rămânea mut, mărginindu-se să dea din cap.
Brewer îl luă pe Hamlin de o parte, schimbă cu el în grabă câteva cuvinte, apoi se apropie de Gatsky.
— Îl luăm pe Nardi cu noi. Sloan l-a dus pe Boysen în garaj. Înainte de a ajunge cu ei la rampa de ieşire, le punem cătuşe. Paza bună trece primejdia rea. Garajistul e informat, aşa că n-o să se arate. Gatsky se apropie de Pietro Nardi.
— Vii cu mine. Ordinul şefului. Brewer se întoarse din prag spre Hamlin:
— Te aştept cu oamenii d-tale la sediu.
— Peste o oră. Mai întâi trebuie să sigilez aici totul. Şi apoi, adăugă el făcând un semn din cap, trebuie să pun heroina la loc sigur, într-un seif. Luă servieta în mână.
Liftul de serviciu cobora mult mai încet decât lifturile de persoane.
Nardi stătea mut între Brewer şi detectiv. Ajunşi la subsol, uşa se deschise automat. Lângă lift aştepta Sloan, cu Boysen.
— Nu-mi face plăcere, Nardi, se scuză inspectorul, – dar suntem legaţi de anumite reguli de serviciu. Trebuie să-ţi punem cătuşe. Ca să-ţi dovedesc bunăvoinţa mea, o să ţi le punem la mâini, în loc să te legăm de detectiv. Şi încă ceva. N-ai voie să schimbi nici un singur cuvânt cu Boysen.
Gatsky împreună mâinile lui Nardi.
Agrafele cătuşelor ţăcăniră sec.
Brewer se întoarse la Sloan şi Boysen. Repetă cele spuse lui Nardi.
Sloan se conformă, apoi întrebă:
— Cine merge primul? Eu cu Boysen, sau dvs. cu Gatsky şi Nardi?

Brewer îl luă pe Nardi între el şi Gatsky, apoi îi răspunse lui Sloan:

— Ne urmezi la o distanţă de vreo trei paşi. Noi urcăm în maşina care aşteaptă pe stradă aici, la stânga. D-ta faci ocolul blocului până la Seventh Avenue. Ţine-l bine pe Boysen de braţ. Trage mai întâi piedica revolverului.

Inspectorul îşi scoase revolverul de serviciu, îl deblocă şi-l băgă în buzunarul pardesiului.

Gatsky o luă înainte. Urmară Nardi şi, imediat după el, Brewer.

Urcară rampa de ieşire.

Inspectorul îşi aruncă privirile în jurul său.

Sloan îl ducea pe Boysen.

Cele cinci siluete înaintau în două grupe pe trotuarul străzii pustii. Paşii lor aveau un ecou straniu.

La aproximativ cincizeci de metri în faţa lor se afla parcată maşina comisiei judiciare.

Din direcţia opusă, o furgonetă se puse în mişcare, aproape fără niciun zgomot.

Se apropia încet de cele două grupe.

Pe caroseria de culoare deschisă se putea citi, în litere albastre cu contururi aurii:

SPĂLĂTORIA MICKEY

şi dedesubt, în litere mai mici:

Serviciu Rapid Special

În clipa în care roţile din spate ale furgonetei îi depăşiră pe Boysen şi Sloan, uşa dublă din spatele maşinii se deschise.

Vehiculul se apropia tot mai mult de Gatsky, Nardi şi inspectorul şef.

Urechea lui Brewer înregistră mecanic turaţia unul motor.

Sesiză fulgerător o primejdie. O anume primejdie

Văzu uşile de descărcare ale furgonetei, larg deschise.

Făcu o săritură înainte, îl culcă la pământ pe Pietro Nardi cu o mişcare violentă şi, urlând, îl avertiză pe Sloan şi Boysen.

În aceeaşi clipă, Nardi sări în picioare. Socotea că sosise momentul în care putea să fugă.

Şi în aceeaşi clipă liniştea nopţii fu spintecată de răpăitul unei arme automate.

Gloanţele şfichiuiau zidurile caselor şi caldarâmul şi ricoşau din toate părţile.

Fulgere albăstrii roşiatice ţâşneau din ambele părţi.

Din pulberea arsă se formau pânze de fum.

Brewer îşi goli revolverul de toate gloanţele.

Cele două uşi se închiseră şi furgoneta îşi continuă drumul în toată

viteza, cu motorul ambalat la maximum.

Maşina Comisiei Judiciare se puse în mişcare. Dar se opri după câţiva metri. Cauciucurile din faţă erau ciuruite de gloanţe.

La lumina de la intersecţia străzii se mai putea citi: **SPĂLĂTORIA MICKEY**. Literele mai mici nu mai erau distincte.

Brewer se ridică. Simţea o durere ascuţită în braţul stâng, lângă încheietura mâinii. Pipăi cu mâna dreaptă. Simţi o umezeală lipicioasă. Sânge.

Gatsky zăcea pe asfalt, rezemat într-un cot. Căută să vorbească pe un ton ferm.

— Nu s-a întâmplat nimic, d-le inspector. Fiţi binecuvântat, fără dvs. ar fi trebuit să se comande mâine un sicriu supradimensionat. Mi-a intrat doar ceva în coapsă. Dar nu-i nimic.

Încercă zadarnic să se ridice şi trebui să se lase pe o rână.

Conducătorul maşinii de serviciu veni în goană.

— Am transmis alarma.

Brewer îşi ţinea strânsă cu mâna dreaptă încheietura mâinii rănite. Se opri lângă Nardi, care zăcea în nemişcare. Se aplecă şi îşi dădu seama că nu mai era nevoie sa-i încerce pulsul.

Nardi încercase să fugă. Fugise în braţele morţii.

Se adunară oameni din toate părţile.

Ferestrele hotelului se aprinseră din loc în loc.

Dinspre Seventh Avenue sosi în viteză pe după colţ maşina cu echipa lui Hamlin.

Brewer se întoarse câţiva paşi. La picioarele sale zăcea Glenn Boysen, cu mâinile încătuşate întinse înainte, cu faţa ciuruită de gloanţe, de nerecunoscut. Era oribil. Dar, cine aruncă în joc viaţa altora, trebuie să pună la bătaie şi propria-i viaţă.

Brewer îngenunche, puţin mai departe.

— Sloan, şopti el, privind în ochii stinşi. Sloan… bunul meu prieten…

Sirena unei ambulanţe se auzea tot mai aproape. Se ivi farul ei rotativ. Ambulanţa se opri, oameni în halate albe sosiră în fugă. Apăru o a doua ambulanţă.

Un medic tânăr se apropie de Brewer şi se aplecă peste umărul acestuia.

— Îmi daţi voie?

Îndreptă lanterna puternică asupra lui Boysen, apoi asupra lui Sloan. Stinse lanterna. Vocea sa amintea de cea a unui robot:

— Îmi pare foarte rău. Nu mai e nimic de făcut. Vom lua legătura cu morga.

Plecă, însoţind cele două tărgi.

Brewer privi în jurul lui.

Trecătorii, care se adunau în număr tot mai mare, erau ţinuţi la

distanţă de agenţi.

Gatsky zăcea întins pe o targă. Făcu semn şi spuse ceva unui om în halat alb, care se apropie apoi de Brewer.

— Doctor Morley, se prezentă el. Puteţi să fiţi liniştit. Omul dvs. o să scape cu bine. A fost atins de trei gloanţe, i-au străpuns doar muşchii. Radiografia o să ne spună mai multe. Dar are toate şansele.

Brewer se ridică, încet.

Îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. „Sloan, spunea în sinea lui. Ochii tăi sunt deschişi, privesc spre cer, acest cer necruţător al New York-ului, acest cer care a fost viaţa ta, leagănul tău – şi acum mormântul tău."

Păşi încet de-a lungul zidurilor.

Ştia că are un ţel.

Sloan însemna un anumit angajament.

{1} Cartier rău famat al New-Yorkului.

CUPRINS